

distanța dintre noi

KASIE WEST

O PRIMĂ IMPRESIE FAVORABILĂ NU POATE FI CUMPĂRATĂ CU BANI.

Caymen Meyers, o adolescentă de șaptesprezece ani, a învățat încă din copilărie că nu te poți încrede în cei bogați. Și după mulți ani în care i-a studiat din spatele tejghelei din magazinul de păpuși de porțelan al mamei sale, nimic nu o poate convinge că lucrurile stau altfel. Dar iată că apare în scenă Xander Spence — înalt, frumos și îngrozitor de bogat.

În ciuda farmecului său personal, Caymen e suficient de înțeleaptă ca să-și dea seama că interesul lui pentru ea nu va dura. Dar exact atunci când loialitatea și atenția pe care i le acordă Xander sunt cât pe ce să o convingă pe Caymen că a fi bogat nu e un cusur, află că banii reprezintă mult mai mult în relația lor decât crezuse ea. Cu atâtea obstacole în calea lor, va putea Caymen să micșoreze distanța dintre ei?

*O carte plină de dialoguri scânteietoare și inteligente,
o încântătoare poveste de dragoste.*

Daisy Whitney

*Un antidot pentru ficțiunea distopică
și postapocaliptică.*

Kirkus Reviews

KASIE WEST

distanța dintre noi

CAPITOLUL 1

Sfredelesc pagina cu privirea. Ar trebui să știu rezolvarea. De obicei, pot să analizez cu ușurință o ecuație matematică, dar de data asta răspunsul nu-mi vine. Se aude clopoțelul de la intrare. Îmi ascund la repezeală caietul de teme sub teighea și-mi ridic privirea. Intră un tip, vorbind la telefonul mobil.

E ceva nou.

Nu că vorbește la telefon, ci tipul. Nu e genul de bărbat care să frecventeze magazinele cu păpuși... Mă rog, de fapt, este. Bărbații, în general, nu-mi frecventează magazinul. Reprezintă o priveliște rară. Când chiar intră câte unul, e la trena unei prezențe feminine și arată extrem de rușinat... sau plictisit. Cel de față nu e nici așa, nici așa. E cât se poate de singur și de încrezător în sine. O încredere de genul celei conferite numai de bani. De foarte mulți bani.

Schițez un mic zâmbet. În micul nostru oraș de litoral, există două tipuri de oameni: cei bogați și cei care le vând diverse lucruri bogaților. După toate aparențele, să ai bani înseamnă să colecționezi tot felul de obiecte inutile, cum ar fi păpușile din porțelan (adjectivul „inutil” nu trebuie întrebuințat niciodată de față cu mama când vine vorba despre păpuși). Bogații constituie permanenta noastră distracție.

— Cum adică, vrei să aleg eu? rostește în telefon Domnul Bogătaș. Nu ți-a zis buni pe care o vrea? Oftează prelung: Bine. O să mă ocup eu.

Își vără telefonul în buzunar și mă convoacă la el. Da. Convoacă. E singurul termen cu care pot să descriu mișcarea. Nici măcar n-a

privit în direcția mea, doar a ridicat mâna și și-a mișcat două degete spre el. Cu cealaltă mână își freacă bărbia, în timp ce studiază păpușile din fața lui.

Îl măsoar cu privirea, mergând spre el. Un ochi neexersat poate că n-ar distinge bogăția pe care o emană tipul, dar eu mă pricep la bogați, iar el putea așa ceva. Doar veșmintele de pe el costă, probabil, mai mult decât întreg conținutul micii mele garderobe. Și nu că ar arăta scumpe. E o vestimentație care, în mod intenționat, încearcă să-și minimalizeze prețul: o pereche de pantaloni cargo și o cămașă roz, cu nasturi până-n gât și mânecile suflecate. Numai că au fost cumpărate dintr-un loc specializat în densitatea materialului și tighelire triplă. E clar că poate să cumpere tot magazinul dacă vrea. Mă rog, nu el, părinții lui. Nu mi-am dat seama la început, din cauză că aerul lui sigur de sine îl maturizează, însă acum, că sunt aproape, pot să văd că e tânăr. De vârsta mea, poate? Adică, de șaptesprezece ani. Cu toate că s-ar putea să fie cu un an mai mare.

Cum e posibil să fie cineva de vârsta mea atât de versat, încât să convoace pe cineva cu un simplu gest? Evident, datorită unui trai privilegiat.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Numai mama ar fi putut distinge sarcasmul strecurat în această simplă întrebare.

— Da, am nevoie de o păpușă.

— Îmi pare rău, toate suntem plecate.

Mulți oameni nu-mi înțeleg simțul umorului. Mama îl numește umor sec. Cred că asta înseamnă „deloc amuzant”, dar mai înseamnă și că sunt singura care știe vreodată că e o glumă. Poate, dacă-ș râde pe urmă, așa cum procedează mama când își ajută clienții, ar fi mai multe persoane dispuse să-mi accepte umorul, însă nu mă îndur să fac una ca asta.

— Nostim, răspunde el, dar nu cred că găsește ceva nostim aici; mai degrabă, ar prefera să nu vorbesc deloc. Încă nu m-a învrednicit cu vreo privire. Așadar, care dintre acestea crezi că i-ar plăcea unei femei în vârstă? mă întreabă.

— Toate.

Un mușchi al maxilarului îi zvâcnește. Abia acum se întoarce spre mine. Pentru o fracțiune de secundă, îi zăresc surprinderea în ochi, ca și cum s-ar fi așteptat ca în fața lui să se afle o femeie mai vârstnică — pentru asta, de vină e vocea mea, ușor mai profundă decât media — dar asta nu-l împiedică să articuleze fraza pe care deja o avea pe buze.

— Dumitale care-ți place?

Am voie să spun „niciuna”? În ciuda faptului că reprezintă viitorul meu inevitabil, magazinul e al mamei, nu al meu.

— Nu sunt indiferentă la eternele plângăcioase.

— Poftim?

Îi arăt spre versiunea din porțelan a unui bebeluș, cu gura deschisă într-un plânset mut și ochii strâns închiși.

— Prefer să nu le văd ochii. Ochii sunt capabili să spună atâtea. Ai lor spun: „Vrem să-ți răpim sufletul, ca să nu ne întorci spatele.”

Mă răsplătește cu un zâmbet care-i șterge toate muchiile dure, arogante, de pe chip, conferindu-i o expresie extrem de atrăgătoare. Fără discuție, e o înfățișare pe care ar trebui să și-o permanentizeze. Dar, înainte ca măcar să-mi pot duce până la capăt gândul, zâmbetul a și dispărut.

— Se apropie ziua lui buni, iar eu ar trebui să-i aleg o păpușă, drept cadou, îmi explică el.

— N-aveți cum să dați greș. Dacă-i plac păpușile din porțelan, o să-i placă oricare dintre ele.

Își îndreaptă din nou privirea spre rafturile cu păpuși.

— Dar de ce plângăcioasele? Și nu somnoroasele? Întreabă, privind o fetiță care doarme pașnic, cu o fundă roz în cărlionții blonzi, cu mânuța îndesată sub obraz și fața destinsă.

O privesc, la rândul meu, încercând s-o compar cu plângăciosul de alături. Cel care ține pumnii strânși, degetele de la picioare încârligate, obrații trandafirii de nervozitate.

— Pentru că așa e viața mea: tip fără să scot vreun sunet.

Bun, să știți că n-am spus-o în realitate, doar am gândit-o. Ceea ce răspund, de fapt, după ce ridic din umeri, este:

— Amândouă ar merge.

Pentru că, dacă am învățat ceva despre clienți, este că ei nu vor, de fapt, să-ți știe părerea. Ei vor doar să le spui că părerea lor e justă. Așa că, dacă Domnul Bogătaș vrea bebelușul dormind pentru *buni*, cine sunt eu, ca să-l împiedic?

Scutură din cap, parcă vrând să-și alunge ceva din minte, după care arată spre un cu totul alt raft, ocupat de păpuși din soiul răpitoarelor de suflete. Fata spre care arată e îmbrăcată într-o uniformă ecosez de școală și ține în lesă un terier scoțian negru.

— Cred că asta ar merge, îmi zice. Ei îi plac câinii.

— Cui? Bunicii dumneavoastră, sau — mijesc ochii ca să citesc ce scrie pe plăcuța din fața păpușii — lui Peggy?

— Mi se pare destul de evident că lui Peggy îi plac câinii, zice el, cu o umbră de zâmbet jucându-i pe buze. Eu mă refeream la bunica mea.

Deschid dulapul de jos și caut cutia lui Peggy. O scot de acolo și, cu toată delicatetea, iau de pe raft fata și cățelul, împreună cu plăcuța pe care scrie numele, și le duc la casa de marcat. În timp ce împachetez cu grijă păpușa, Domnul Bogătaș își îndreaptă arătătorul spre cutie.

— Dar cățelul, cum se face că nu are nume? întreabă, citind cu voce tare inscripția: Peggy și *câine*.

— Pentru că oamenii, de regulă, vor să le boteze după animalele lor de companie iubite.

— Serios?

— Nu. N-am habar. Dar vă pot da numărul creatoarei lui Peggy, dacă vreți.

— Dumneata ai numărul de telefon al persoanei care a creat păpușa?

— Nu, îi răspund, tastând prețul pe casa de marcat și apăsând pe Total.

— Ești greu de descifrat, remarcă el.

De ce-o încerca el să mă descifreze pe mine? Doar vorbeam despre păpuși. Îmi întinde un card de credit, iar eu îl trec prin terminal. Pe card scrie „Xander Spence”. Xander, de la „Alexander”, sau o fi chiar „Xander”? Doar n-o să-l întreb. În definitiv, chiar nu mă interesează. Am fost suficient de amabilă. Schimbul nostru de replici n-ar fi necesitat nici măcar o dădăceală din partea mamei, și să fi fost ea aici. Mama se pricepe mult mai bine decât mine să-și ascundă resentimentele. Ea și le ascunde chiar și de mine. Iar asta o pun pe seama anilor de exercițiu.

Telefonul mobil îi sună, așa că și-l scoate din buzunar.

— Alo?

În timp ce aștept să iasă bonul fiscal, deschid sertarul de sub casa de marcat și pun plăcuța peste celelalte vândute în luna asta. E o metodă prin care putem să știm mai ușor ce păpuși va trebui să comandăm din nou.

— Da, am găsit una. Are un câine, zice, după care stă să asculte pentru câteva clipe. Nu. Nu *este* un câine. Are un câine. Păpușa are un câine.

Sucește cutia și privește fotografia lui Peggy, fiindcă adevărata Peggy e închisă înăuntru.

— Mi se pare drăguță, zice, privindu-mă și ridicând din umeri, ca și cum mi-ar cere aprobarea.

Îi fac un semn de încuviințare din cap. Categorie, Peggy e drăguță.

— Da, rostește el în telefon, mi-a confirmat și vânzătoarea. Păpușa e drăguță.

Îmi dau seama că nu despre mine afirmă că aș fi drăguță, dar modul în care a accentuat „păpușa” dădea impresia că eu aș fi fost subiectul.

— Nu, nu ea... Adică, și ea este, dar... A, înțelegi ce vreau să spun. Foarte bine. Ajung repede acasă. Da, zice, oftând, adică *după* ce trec pe la brutărie. Adu-mi aminte să fug când mai are asistenta ta zi liberă. Se oprește, strângând din pleoape. N-am vrut să spun asta.

Da, sigur că mă face să apreciez mai bine lucrurile. Bine, mamă, ne vedem curând. Pa.

Îi întind punga cu păpușa.

— Mulțumesc pentru ajutor, îmi zice.

— N-aveți pentru ce.

Îl văd luând o carte de vizită din suportul de lângă casa de marcat și examinând-o pentru o clipă.

— „Și altele”?

Magazinul se numește Păpuși și Altele. Îmi pune aceeași întrebare ca toți cei care au intrat înaintea lui în magazin și n-au văzut decât păpuși. Dau din cap.

— Păpuși și *alte* păpuși, îi răspund.

Își înclină capul într-o parte.

— Altădată, aveam brățări-talisman, animale din pluș și alte alea, însă păpușile au devenit geloase, îi explic.

Îmi adresează o căutătură care pare să spună: *Chiar vorbești serios?* E evident că n-a mai întâlnit vreodată pe cineva ca mine în ieșirile lui de tipul „du-te să-i vezi pe oamenii de rând astfel încât să-ți poți aprecia mai bine traiul”.

— Lasă-mă să ghicesc, păpușile te-au amenințat că-ți vor fura sufletul dacă nu le vei îndeplini solicitările.

— Nu, au amenințat că vor da drumul sufletelor foștilor noștri clienți. Așa ceva nu puteam să riscăm.

El râde, ceea ce mă surprinde. Simt că am câștigat ceva de care nu mulți alții beneficiază și zâmbesc, fără voia mea.

Îi fac un semn cu capul spre cartea de vizită.

— Mamei îi plac cel mai mult păpușile. S-a săturat să se tot aprovizioneze cu șoricei din pluș.

Plus că nu ne mai puteam permite mărfurile suplimentare. Trebuia să renunțăm la ceva, și în niciun caz la păpuși. Și, din moment ce suntem într-o permanentă amenințare cu falimentul (altfel spus, câștigăm doar cât să rămânem pe linia de plutire), numele magazinului a rămas același, inclusiv pe cărțile de vizită.

El împunge cartea de vizită cu un deget.

— Susan? Adică mama dumitale?

Pentru că atât scrie pe cartea de vizită: prenumele ei, urmat de numărul de telefon al magazinului, de parcă ar fi o stripteuză, sau cam așa ceva. Mă fac mică ori de câte ori o văd înmănând cuiva cartea de vizită când suntem în afara magazinului.

— Da, domnule.

— Iar dumneata ești ... ? mă întreabă, căutându-mi privirea.

— Fiica ei.

Știu că mă întreabă cum mă numesc, dar nu vreau să-i spun. Cel dintâi lucru pe care l-am învățat despre cei bogați e că-i consideră pe oamenii de rând o distracție amuzantă, însă niciodată, *niciodată*, nu i-ar vrea cu adevărat. Ceea ce e foarte bine, din partea mea. Bogații reprezintă o altă specie de viețuitoare, pe care prefer s-o privesc numai de la o distanță prudentă. Nu interacționez cu ei.

Pune la loc cartea de vizită și se retrage cu câțiva pași.

— Știi cumva unde este brutăria lui Eddie?

— E la două cvartale mai încolo. Aveți grijă. Brioșele lor cu afine sunt impregnate cu un soi de substanță care creează dependență.

— S-a notat, răspunde el, dând aprobator din cap.

CAPITOLUL 2

— Nu, nu avem aici păpuși Barbie, numai păpuși din porțelan, rostesc la telefon pentru a cincea oară.

Dar femeia nu mă ascultă. O tot ține una despre cum o să moară fiică-sa dacă n-o găsește pe crăiasa zânelor.

— Înțeleg, îi zic. Poate c-ar trebui să încercați la Walmart.

— Am încercat. S-au terminat!

Mai bombăne ceva, de genul „eu crezusem că sunteți magazin de păpuși”, după care închide.

Las jos telefonul și-mi dau ochii peste cap spre Skye, care nu mă observă, fiindcă stă pe podea cu pandantivul ei în mână și-l privește cum se leagănă înainte și-napoi.

Skye Lockwood e unica mea prietenă. Nu din cauză că toți ceilalți copii din școala mea ar fi răi, sau altcumva. Pur și simplu, ei au uitat că exist. Nu mi-e deloc greu să plec înaintea pauzei de prânz, sau să nu particip niciodată la adunările lor mondene.

Skye e cu câțiva ani mai mare și lucrează alături, într-o prăvălie în care se găsesc multe „și altele”. E un magazin de antichități numit Comori Ascunse, dar căruia eu îi spun Gunoaie Indiscutabile. În schimb, oamenii se dau în vânt după el.

În lumea științelor naturii, dacă Skye ar fi gazda, eu i-aș fi parazitul. Are o viață a ei. Eu mă prefac că ar fi a mea. Cu alte cuvinte, ea manifestă un interes autentic față de anumite lucruri — cum ar fi muzica, sau vestimentația retro, eclectică, sau coafurile bizare — iar eu mă prefac că toate chestiile astea mă interesează și pe mine. Nu că mi-ar displăcea, ci doar că nu mă interesează niciuna dintre ele.

În schimb, îmi place Sky, așa că, de ce să nu-i cânt în strună? Mai ales când n-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea să-mi placă în realitate.

Fac un pas peste ea, oftând.

— Încă n-ai dedus răspunsurile existențiale? o întreb.

Skye folosește frecvent podeaua magazinului nostru pentru hoinărelile ei filosofice (un mod mai sofisticat de a spune „certuri cu ea însăși”).

Ea scoate un geamăt și-și acoperă ochii cu o mișcare bruscă a brațului.

— Ce-aș putea eu să studiez, dac-ar fi să merg la colegiu?

Dac-ar fi după ea, ar lucra toată viața în magazinul cu suveniruri, însă colegiul e important pentru tatăl ei, care n-a urmat studii superioare, așa că în prezent e directorul unei firme de pompe funebre.

— Acum ne văicărim?

— Ha, ha, replică ea, ridicându-se în șezut. Dar tu ce-o să studiezi când o să te duci la colegiu?

Habar n-am.

— Efectele pe termen lung ale hoinărelilor filosofice.

— Dar ce-ai zice despre arta sarcasmului?

— Sunt destul de convinsă că deja mi-am obținut echivalentul unui master în așa ceva!

— Nu, serios, ce-o să studiezi?

Aud foarte des cuvintele astea: „Nu, serios”, sau „Cu toată seriozitatea”, sau „Nu, pe bune”. Sunt cuvintele oamenilor care vor un răspuns adevărat. Iar eu nu vreau să le dau așa ceva.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Bănuiesc c-o să rămân, pentru o vreme, printre cei fără specializare.

Skye se întinde la loc.

— Mda, poate că asta o să fac și eu. Poate că, în timp ce frecventăm cursurile, ni se va revela calea cea adevărată.

Brusc, se ridică, icnind.

— Ce e?

— Ar trebui să mergem împreună la cursuri! La anul. Noi două. Ar fi formidabil!

Și doar i-am spus de un milion de ori că n-o să merg la colegiu anul viitor. Mama va fi împotriva planului meu (motiv pentru care nici nu i l-am dezvăluit), dar m-am hotărât să-mi iau un an sau doi de pauză, astfel încât s-o pot ajuta în magazin cu normă întreagă. Însă Skye pare într-atât de bucuroasă, încât prefer să-i răspund doar cu un zâmbet și cu un semn de încuviințare care să nu mă angajeze cu nimic.

Începe să fredoneze un cântecel născocit ad-hoc.

— „Eu și Caymen mergem la cursuri împreună. Ne găsim calea cea adevărată...”

Vocea i se îndulcește și se preface într-un zumzet fericit, în timp ce se lasă la loc pe podea.

Mai adineauri au plecat două fete care au pus mâna pe tot ce există în magazin. Mama insistă să creadă că, atunci când oamenii cunosc numele unei păpuși, le e mai ușor să se îndrăgostească de ea, așa că în fața fiecăreia e câte o plăcuță. Acum, toate micile etichete sunt total vraiste, încurcate, trântite. E chiar întristător să văd că plăcuța cu numele lui Bethany e în fața lui Susie. Foarte. Foarte. Întristător.

Telefonul lui Skye începe să sune.

— Alo? ... Nu. Sunt la Micul Magazin al Ororilor.

Așa îmi numește ea magazinul.

Tace o vreme, după care zice:

— Nu mi-am dat seama c-o să vii. Se ridică și se reazemă de tețghea. Da? Când? întreabă, răsucindu-și pe deget o șuviță de păr. Păi, sunt cam aeriană când e emisiunea aia ...

Vocea lui Skye se potrivește cu numele¹: senină și eterică, așa că tot ce-i iese de pe buze sună dulce și nevinovat.

Adică ești tot aici? întreabă, pornind, printre pătuțuri pentru păpuși și mesele acoperite de cuverturi, spre vitrina prăvăliei,

¹ Sky înseamnă cer.

ca să privească afară. Te văd ... Sunt alături, la magazinul de păpuși. Hai încoace!

Și își vără telefonul la loc în buzunar.

Cine era?

— Iubitul meu.

— Iubitul... Așadar, înseamnă că ajung să-l cunosc și eu, în sfârșit?

Skye zâmbește.

— Da, ești pe cale să afli de ce i-am zis da din prima clipă, când m-a invitat să ieșim împreună săptămâna trecută. Deschide larg ușa de la intrare, aproape smulgând clopoțelul din cârligul lui. Bună, puiule!

El o înfășoară cu brațele și abia apoi ea se dă deoparte.

Caymen, ți-l prezint pe Henry. Henry, ea e Caymen.

Nu-mi dau seama dacă nu privesc cu suficientă atenție, dar e indiscutabil faptul că nu prea *văd* mare lucru. E costeliv, cu părul lung, unsuros, și un nas ascuțit. O pereche de ochelari de soare îi atârnă de gulerul unui tricou imprimat cu emblema unei trupe, și un lanț lung, prins de catarama curelei, i se prelinge până la jumătatea lungimii piciorului, dispărând apoi în buzunarul de la spate. Fără să vreau, calculez cam câți pași a trebuit să facă de la magazinul lui Skye până la al meu și de câte ori l-o fi lovit lanțul ăla în picior.

Ce 'aci? îmi zice.

Pe bune. Chiar așa a zis.

— Hmm... nimic?

Skye îmi adresează un zâmbet larg care spune: *Vezi, am știut eu c-o să-ți placă la nebunie!* Fata asta e capabilă să descopere calități compensatorii până și la un șobolan înecat, însă eu mă tot străduiesc să găsesc logica potrivirii dintre ei. Skye e frumoasă. Nu în sensul de frumusețe convențională. În realitate, oamenii se opresc de obicei să se holbeze, năuciiți, la părul ei blond, ondulat, cu vârfuri roz, la diamantul înfipt în bărbie și la veșmintele ei trăsnite. După care, însă, continuă să se holbeze, pentru că e uluitoare, cu ochii ei

albaștri pătrunzători și cea mai frumoasă structură osoasă din câte s-au văzut vreodată.

Henry, în prezent, se învârtește în cerc, privind păpușile.

— Hopa, amețitor!

— Știu, nu? E un pic cam copleșitor prima dată.

Privesc în jur. Chiar e un pic copleșitor la început. Păpușile acoperă aproape fiecare centimetru de perete, într-o explozie de culori și expresii. Toate, holbându-se la noi. Și nu numai pereții, dar și podeaua e un labirint de mese și pătuțuri și cărucioare, pline ochi cu păpuși. În eventualitatea unui incendiu, nu există un drum liber spre ieșire. Aș fi nevoită să împing bebelușii din cale ca să mă salvez. Imitații de bebeluși, mă rog, dar, oricum.

Henry se îndreaptă spre o păpușă îmbrăcată cu o fustă ecosez.

— Aislyn, zice el, citind numele de pe plăcuță. Am și eu un echipament ca ăsta. Ar trebui să iau păpușa și să plecăm împreună în turneu.

— Cântând la cimpoi? îl întreb, dar el mă privește ciudat.

— Nț. Eu sunt chitarist la Crusty Toads¹.

Aha, iată-l. Motivul pentru care-l ține Skye în preajmă. Ea are o slăbiciune pentru muzicieni. Cu toate astea, ar fi putut găsi ceva mai bun decât un tip care dă impresia că a reprezentat sursa de inspirație pentru numele trupei.

— Die², ești gata?

— Mhî.

Die? O s-o întreb cu prima ocazie despre asta.

— La revedere, Caveman³, îmi zice el, cu un hohot atât de zgomotos, încât pare că și-a păstrat poanta asta încă din clipa în care s-au făcut prezentările.

¹ Titlatură care se poate traduce prin *Broaște pane*, sau *Nemernici scorfoși*, sau *Canalii jengoase*, printre altele.

² Die (poate avea semnificația de *zar*, *soclu* sau *poanson*, ori poate proveni de la verbul *to die* = *a muri*) rimcăză cu Skye, prenumele personajului.

³ Caveman (*omul peșterilor*) are o pronunție foarte asemănătoare cu Caymen.

La urma urmei, n-o să mai am nevoie s-o întreb despre Die. Individul e de genul Atribuitoare Instantaneu de Porecle.

— Pa...

Canalie Jegoasă.

— ... Henry.

Mama intră pe ușa din spate în același timp în care ies ei prin față. Are brațele pline de cumpărături.

— Caymen, mai sunt câteva sacoșe; poți să le aduci tu?

Și se îndreaptă direct spre scară.

— Tu vrei să părăsesc magazinul?

Întrebarea sună penibil, dar ea e foarte scrupuloasă în privința părăsirii spațiului pentru vânzare. Mai întâi, pentru că păpușile sunt scumpe, iar dacă oricare dintre ele ar fi furată, ar însemna o mare catastrofă. Nu avem niciun fel de supraveghere video, sau sistem de alarmă, în magazin: prea costisitoare de întreținut. Pe urmă, mama ține enorm la modul de servire a clienților. Dacă intră un mușteriu, nu trebuie să las o secundă să treacă fără a-l saluta.

— Da, te rog, îmi răspunde.

Pare să aibă răsufierea tăiată. Mama mea, regina yoga, cu răsufierea tăiată? Ce, a alergat ture de pistă?

— Bine.

Arunc o privire spre intrare, ca să mă asigur că nu vine nimeni, după care ies prin spate și iau restul sacoșelor. Când ajung sus cu ele, pășesc peste sacoșele lăsate de mama imediat după prag și le așez pe ale mele pe blatul de lucru al bucătăriei noastre de dimensiunile unei casuțe de păpuși. Cam așa e laitmotivul vieții noastre: păpușile. Le vindem. Locuim în casa lor... sau, cel puțin, într-una echivalentă ca mărime: trei camere minuscule, o baie, o bucătărie miniaturală. Și sunt convinsă că dimensiunile reprezintă principalul motiv pentru care eu și mama suntem atât de apropiate. Îmi lungesc gâtul pe după un perete și-o zăresc pe mama trântită pe canapea.

— Te simți bine, mamă?

Ea se ridică în șezut, nu în picioare.

— Sunt doar epuizată. M-am trezit mai devreme ca de obicei azi-dimineață.

Încep să scot cumpărăturile. Pun în congelator carnea și sucul de mere înghețat. Am întrebat-o odată pe mama dacă n-am putea să cumpărăm suc îmbuteliat, iar ea mi-a zis că e prea scump. Aveam șase ani. Atunci a fost prima dată când mi-am dat seama că suntem sărace. Și, categoric, n-a fost ultima.

— Of, scumpa mea, nu-ți mai bate capul cu scosul cumpărăturilor. Mă ocup eu de asta într-un minut. Te duci, te rog, înapoi în magazin?

— Sigur.

În drumul meu, iau sacoșele abandonate de ea pe podea și le pun tot pe blatul din bucătărie. Creierul meu are nevoie de tot intervalul de timp necesar coborării treptelor ca să-și amintească de faptul că azi-dimineață, când am plecat la școală, am văzut că mama era încă în pat. Cum se leagă asta de trezitul „mai devreme ca de obicei”? Privesc peste umăr scara abruptă, pradă tentației de a mă întoarce și de a-i da în vileag cacealmaua. Dar n-o fac. Îmi reiau locul din dreptul casei de marcat, îmi scot tema de citit pentru engleză și nu-mi ridic privirea până când nu aud clinchetul clopoțelului de la intrare.

CAPITOLUL 3

Pe uşă intră una dintre clientele mele preferate dintotdeauna. E mai în vârstă, dar ascuţită la minte şi nostimă. Părul ei are o nuanţă de roşu închis, uneori bătând spre violet, în funcţie de cât de recent l-a vopsit. Şi poartă mereu eşarfă, indiferent cât de mare ar fi căldura de afară. Vremea de toamnă mai justifică, uneori, zilele astea, portul eşarfei, iar cea de azi e portocaliu-deschis cu flori mov.

— Caymen, mă salută ea, zâmbind.

— Bună, doamnă Dalton.

— Mama ta e acasă, scumpo?

— E sus. Vreţi s-o chem, sau pot eu să vă fiu cu ceva de folos?

— Am făcut o comandă specială pentru o păpuşă şi voiam să ştiu dacă a sosit deja.

— Daţi-mi voie să verific.

Scot din sertarul de sub casa de marcat dosarul în care ţinem evidenţa comenzilor. Găsesc destul de uşor numele doamnei Dalton, fiindcă sunt destul de puţine comenzi, iar dintre astea, majoritatea sunt ale ei.

— Se pare că e programată să sosească mâine, dar staţi să dau un telefon, ca să nu veniţi până aici degeaba.

Sun şi află că urmează să sosească mâine, după-amiază.

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Aşa mi-a zis şi mama ta. Speram, doar... Zâmbeşte. Asta e pentru nepoţica mea. E ziua ei peste câteva săptămâni.

— Super. Sunt convinsă c-o să-i placă la nebunie. Câţi ani o să împlinească micuţa norocoasă?

— Paisprezece.

— A! Norocoasa ... cea mare, mă corectez, fiindcă nu găsesc alt-
ceva care să nu pară nepoliticos.

Doamna Dalton izbucnește în râs.

— Nu-ți face probleme, Caymen, am alte cadouri pentru ea.
Darul ăsta e mai degrabă ca să-i facă plăcere bunicii ei. Ți cumpăr
câte o păpușă în fiecare an, încă de când a împlinit un anșor. Îmi
vine greu să rup o tradiție, indiferent cât de mare s-ar face.

— Mama vă mulțumește pentru asta.

Doamna Dalton râde iar. Ea îmi înțelege glumele. Poate pentru
că și ea practică un umor un pic cam sec.

— Ea e singura fată, așa că o răsfaț cu vârf și-ndesat.

— Dar pentru băieți, ce tradiție aveți?

— Un șut în fund.

— Grozavă tradiție. Cred că și lor ar trebui să le luați păpuși, la
aniversări. Probabil că se simt lăsați pe dinafară.

Râde iar.

— Poate c-ar trebui să încerc, zice, privind cu jale dosarul de pe
teighea, ca și cum și-ar dori ca data să se schimbe ca prin farmec și
păpușa ei să fie deja aici. Își deschide geanta și începe să scotocească
prin ea. Ce mai face Susan? întreabă.

Arunc o privire în spate, de parcă mama ar urma să coboare
treptele doar la simpla menționare a numelui ei.

— E bine, îi răspund.

Doamna Dalton scoate un carnețel cu coperti roșii și începe să-l
răsfoiască.

— Măine după-amiază, ai zis?

Fac semn din cap că da.

— O, nu, nu se poate! Am programare la coafor.

— Nu-i nimic. O s-o păstrăm în spate până când veniți. Puteți
s-o luați miercuri, sau în oricare altă zi din săptămâna asta. Cum vă
convine mai mult.

Bătrâna ia pixul negru de pe teighea și scrie ceva în carnețel.

— Poate c-o să trimit pe cineva s-o ia, în locul meu. Merge așa?

— Desigur.

— Alex se numește.

Notez numele Alex pe coloana livrării.

— Sună bine, zic apoi.

Doamna Dalton îmi ia mâna între ale ei și mi-o strânge.

— Ești o fată foarte bună, Caymen. Mă bucur că ești aici pentru mama ta.

Uneori mă întreb cam cât de mult or sta de vorbă cu mama doamnele astea. Ce-or ști ele despre trecutul nostru? Oare or ști despre tatăl meu? Ca un copil răzgâiat dintr-o familie bogată, a rupt-o la fugă înainte ca mama să termine de spus „Sunt însărcinată. Ce facem?” Părinții lui au pus-o să semneze documente pe care ea nu le înțelegea și în care, practic, se spunea că nu va putea niciodată să-i solicite ajutor pentru creșterea copilului. I-au dat bani ca să-i închidă gura, bani care, până la urmă, s-au transformat în investiția inițială pentru magazinul de păpuși. Tocmai de-asta n-am absolut nicio dorință de a-mi cunoaște podoaba de tată. Nu că el ar fi încercat.

Bun, să zicem că, poate, am o mică dorință. Numai că, după tot ce i-a făcut mamei, mi se pare nepotrivită.

Îi strâng mâna doamnei Dalton.

— A, dar mă știți, eu candidez pentru titlul de Cea Mai Bună Fiică din Univers. Am auzit că anul ăsta se dă o cană drept premiu.

— Eu cred că l-ai câștigat deja, zice ea, zâmbind.

Îmi dau ochii peste cap. Ea mă mângâie pe mână și apoi iese, fără să se grăbească, din magazin, examinând păpușile în drum.

Mă așez la loc pe scăunel și mai citesc câte ceva. Când se face ora șapte, arunc o privire spre scară pentru, poate, a miliardă oară. Mama n-a coborât deloc, ceea ce e ciudat. Rareori mă lasă pe mine să stau singură aici când e ea acasă. După ce încui, cobor jaluzelele și sting luminile, înhaț teancul de corespondență și urc la etaj.

În casă miroase minunat. Cam a morcovi copti și a piure de cartofi cu sos.

Mama stă în fața aragazului și amestecă sosul. Chiar când mă pregătesc s-o felicit, o aud vorbind.

— Știu. Tocmai asta e problema.

Îmi dau seama că vorbește la telefon, așa că mă duc în camera mea, ca să mă descalț. Cam pe la jumătatea drumului prin hol, o aud iar.

— Hai, te rog! Ei nu locuiesc aici, ca să se amestece cu oamenii de rând.

Probabil că vorbește cu cea mai bună prietenă a ei. Ea nu știe că am auzit fără să vreau multe conversații ca asta, dar așa e. Îmi arunc pantofii din picioare, în camera mea, după care mă întorc în bucătărie.

— Miroase bine, mamă, îi zic.

Mama tresare, apoi zice:

— Ei, uite că tocmai a intrat Caymen. Trebuie să închid.

Râde, probabil de ce-o fi zis prietena ei. Râsul îi sună ca o melodie.

Bucătăriei noastre nu-i place să țină două persoane în ea, așa că îmi împinge mereu colțuri de masă și mânere de sertare în șolduri și în șale. Abandonez curând ideea că putem încăpea amândouă și ocolesc blatul de lucru, trecând în micuța sufragerie.

— Scuză-mă că n-am venit jos, să stau cu tine, îmi zice după ce închide telefonul. M-am gândit să gătesc o mâncare caldă pentru cină. De mult n-am mai avut așa ceva.

Mă așez și încep să frunzăresc plicurile aduse sus.

— E vreo ocazie specială?

— Nt. Numai de plăcere.

— Mersi, mamă.

Scot din teanc factura pentru curentul electric, aflată într-un plic roz. Habar n-am de ce-or alege rozul pentru întârzieri. Oare chiar asta să fie culoarea care anunță lumea (sau, măcar, pe poștaș) că „persoanele astea sunt niște sărăntoace iresponsabile”? Cred că un galben-verzui, ca de vomă, s-ar potrivi mai bine pentru anunțul ăsta.

— Notificare de închidere în patruzeci și opt de ore.

— Uff... Asta e singura?

— Așa se pare.

— Bine. O s-o plătesc online, mai târziu. Las-o pe blat.

Nici măcar n-am nevoie să mă ridic ca să ajung la blatul din bucătărie. E la mai puțin de o lungime de braț distanță de masă. Mama vine cu două farfurii aburinde și așază una în fața mea. Vorbim, în timp ce mâncăm.

— A, mamă, am uitat să-ți spun despre tipul care a intrat în magazin alaltăieri.

— Da?

— M-a convocat printr-un semn.

— Sunt conșinsă că voia doar să-ți atragă atenția.

Eu îmi văd mai departe de povestit.

— De asemenea, nu l-a învățat nimeni cum să zâmbească, dar am văzut o arcuire a buzelor la un moment dat.

— Ei bine, sper că ți-ai păstrat gândurile astea doar pentru uzul propriu, zice ea, gustând din cartofi.

— Nu, i-am spus că dai meditații la zâmbit după-amiaza. Cred c-o să se înscrie și el mâine.

Mama își ridică brusc privirea, dar sigur își dă seama că glumesc, așa că scoate un suspin, chiar dacă o văd străduindu-se să-și mascheze zâmbetul.

— Doamna Dalton a venit și azi.

Pentru vestea asta, îmi oferă un zâmbet veritabil.

— A venit și săptămâna trecută. E foarte surescitată când așteaptă o păpușă.

— Știu. E drăguță, îi zic.

Îmi dreg glasul și descriu cu furculița un vârtej în piureul meu, înainte de a-mi ridica privirea spre mama.

— Iartă-mă că te-am lăsat azi singură jos, îmi zice. M-am luat cu hârtogăraia pe-aici.

— Nu-i nimic.

— Știi că-ți apreciez ajutorul, da?

Ridic din umeri.

— Nu e mare scofală.

— Pentru mine e. Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Cred că ai avea o grămadă de pisici.

— Zău? Crezi c-aș fi fost pasionată de pisici?

Încuviințez lent din cap.

— Mda. Pisici, sau spărgătoare de nuci.

— Ce? Spărgătoare de nuci? Mie nici măcar nu-mi plac nucile!

— Nu trebuie să-ți placă nucile ca să aduni grămezi de păpuși din lemn cu gura mare.

— Așadar, crezi că, dacă n-ai fi fost tu, aș fi avut o cu totul altă personalitate și mi-ar fi plăcut pisicile și/sau spărgătoarele de nuci?

Dacă n-aș fi fost eu, ea ar fi avut o cu totul altă viață. Probabil că s-ar fi dus la facultate și s-ar fi măritat, n-ar mai fi fost dezmoștenită de părinții ei.

— Păi, mda. Bună dimineața. Dacă n-aș fi fost eu în viața ta, n-ai mai fi avut parte nici de umor, nici de dragoste. Ai fi fost o femeie tristă, foarte tristă.

Râde din nou.

— Foarte adevărat, exclamă, după care-și lasă furculița pe farfuriu și se ridică. Ai terminat? mă întreabă.

— Da.

Îmi ia farfuria și o pune peste a ei, dar nu înainte ca eu să observ că n-a mâncat mai nimic. Când ajunge la chiuvetă, le curăță repede pe amândouă.

— Mamă, tu ai gătit. Le spăl eu.

Bine, mersi, scumpa mea. Eu cred c-o să mă duc să mai citesc ceva în pat.

Spălatul și curățenia îmi iau doar vreo douăzeci de minute. În drum spre camera mea, îmi vâr capul în dormitorul mamei, ca să-i spun noapte bună. Doarme tun, cu o carte deschisă pe piept. Chiar a fost obosită rău azi. Poate că s-o fi trezit foarte devreme, cum a zis, ca să lucreze ceva, după care s-o fi culcat la loc. Îi iau cartea, o închid, o așez pe noptieră, după care îi sting lumina.

A doua zi, după ce vin de la școală, când intru în magazinul de păpuși, spre surprinderea mea, văd un bărbat stând în fața teighelei. Poartă haine de culoare întunecată, o barbă tunsă scurt, tot întunecată, iar tenul îi e de un cafeniu la fel de întunecat. Da, categoric e o tematică a întunericului aici. Pare să-l emane prin toți porii. Cu toate astea, mama are obraji trandafirii și zâmbește. Când aud sunând clopoțelul de la ușă, își întorc amândoi capetele spre mine.

— Bună, Caymen, mă întâmpină mama.

— Bună.

— Ei bine, Susan, ne mai vedem, zice străinul, iar mama dă din cap.

— Cine era? o întreb pe mama, după ce el pleacă, în timp ce-mi indes rucsacul sub casa de marcat. Alex?

— Cine e Alex?

— Tipul care trebuia să vină ca să ia păpușa doamnei Dalton.

— A, nu, era doar un client.

Sigur. Îl privesc trecând prin dreptul vitrinei. Un bărbat singur, pe la patruzeci de ani, e un client. Aproape că-i și spun toate astea, când o aud zicând:

— Mă bucur că ai venit. Trebuie să duc câteva lucruri la poștă înainte de unu. Ia două cutii și un teanc de plicuri, după care se și duce spre ieșirea de serviciu. A, și păpușa doamnei Dalton e în spate, îmi mai zice.

— Bine, la revedere.

Ușa din față se deschide și-mi ridic privirea, așteptându-mă să-l văd pe „clientul” mamei intrând la loc, însă dau cu ochii de un

Henry meditativ. Nu știu dac-o fi făcut duș, sau dacă faptul de a căra o chitară după el îl face pe un băiat să pară mai atrăgător decât e în realitate, dar, oricum ar fi, dintr-odată mi se pare un pic mai evident ceea ce vede Skye la el.

— Salut, Caveman.

Uff. Probabil că mi-a și uitat numele adevărat.

— Bună, Toad¹. Skye nu e aici.

— Știu. Speram să-ți pot cânta un cântec pe care l-am compus pentru ea. Să-mi spui ce crezi, dac-o să-i placă.

— Bine. Sigur.

Se așază pe podea și-și scoate chitara. Se reazemă de un dulap mai scund, întinzându-și și încrucișându-și picioarele în fața lui. Păpușile de pe etajerele luminate din sticlă de deasupra lui și pătuțul de lemn de lângă el par să alcătuiască decorul pentru un videoclip muzical halucinant. Ciupește câteva coarde, apoi își drege glasul și începe să cânte.

Cântecul e destul de bun, frizând siroposul. Versul despre cum el ar muri dacă n-ar fi Skye² mă ispitește să râd, dar izbutesc să mă abțin. Totuși, până la finalul cântecului, înțeleg pe deplin ce vede Skye la el. Sunt destul de convinsă că eu însămi îl fixează acum cu o privire visătoare. Așa că, atunci când un sunet de aplauze sparge tăcerea de după cântec, obrații mi se înfierbântă.

Xander s-a oprit lângă ușa de la intrare. Azi arată chiar mai bogat decât data trecută. Aspectul lui constă într-o frizură perfect modelată, veșminte de firmă și mocasini Gucci din piele, fără ciorapi.

— Grozav cântec, îi zice el autorului.

— Mersi, răspunde Henry, după care se răsuțește spre mine, pentru confirmare.

— Mda, a fost minunat.

¹ Broască râioasă.

² Același joc de cuvinte ca mai devreme. În original: „without Skye he would die”.

Henry râsuflă ușurat și-și dă deoparte chitara, iar eu îmi întorc privirea spre Xander.

— Am fost trimis pentru altă treabă, se scuză el.

— Încă o zi în care vă amestecați cu plebea vă ajută să vă apreciați mai mult viața?

Aș fi putut să jur că i-am spus ceva similar data trecută, însă expresia ofensată care-i pune stăpânire pe chip îmi dă de înțeles că, probabil, doar am gândit-o. Ei, în fine, oricum a fost o glumă (să zicem). Dacă nu știe de glumă, treaba lui.

— Cam așa ceva, bombăne, până la urmă.

Deodată, Henry se ridică în picioare.

— Păpușa scoțiană e a mea, așa că... jos mâinile!

Xander, dimpotrivă, și le ridică.

— Nu sunt interesat, răspunde.

Dar am senzația că, de fapt, Xander crede că Henry se referă la altceva decât la o păpușă care poartă o fustă ecosez. Și totuși, din moment ce Xander *nu e interesat*, nu mai contează oricum.

Henry pornește spre ieșire.

— O să-l cânt în cadrul programului nostru de vineri seară. Vino și tu. Cântăm la Scream Shout. La zece.

Scream Shout e o bombă aflată la vreo cinci cvartale de-aici, unde trupe locale cântă în fața unui public puțin numeros, în majoritate mangă, pentru bani puțini sau deloc. Din când în când, mai pierd vremea pe-acolo cu Skye, dar zău că nu e pe felia mea.

Xander îl urmărește cu privirea până când iese, după care se întoarce spre mine, cu un aer întru totul practic.

— Bunica mea m-a rugat să iau o păpușă comandată de ea.

— Bunica dumneavoastră?

Deschid dosarul, întrebându-mă dacă nu cumva am uitat de vreo comandă.

— Katherine Dalton.

— Doamna Dalton e bunica dumneavoastră?

— De ce te miră asta atât de mult?

Închid gura care-mi rămăsese căscată. *Pentru că doamna Dalton e drăguță și cu picioarele pe pământ și minunată... Pe când tu te iei prea în serios, ai unghiile perfect manichiurate și-ți căptușești hainele cu bani (sau, cel puțin, asta e scuza pe care i-o atribui pentru o ținută atât de grozavă).*

— Pur și simplu, pentru că habar n-am avut, îi răspund.

— Prin urmare, să presupun că ea nu vorbește niciodată despre strălucitul ei nepot?

— Eu crezusem doar c-o să-l trimită pe Alex.

— Eu sunt Alex.

A! Bravo mie. Xander. De la Alexander.

— Așadar, cum preferați, Alex sau Xander?

Pe față îi apare un rânjet arogant, de parcă ar crede că l-am căutat pe Google, sau mai știu eu ce.

— De pe cardul de credit, îi zic, amintindu-i că și l-a folosit data trecută când a fost aici.

— A. Da, eu prefer Xander, însă bunicii mei îmi spun Alex. M-au botezat după bunicul meu, așa că-ți dai seama cum vine treaba.

N-am nici cea mai mică idee despre cum vine treaba.

— Mda, absolut, îi răspund.

— Prin urmare, fata lui Susan..., începe el, rezemându-se cu coatele de tejghea, cu ochii pe un mic măr din lemn pe care ni l-a dăruit un client acum câțiva ani și începând să-l învâртеască exact ca pe un titirez. Păpușa mea a sosit? întrebă apoi.

Îmi vine un pic să râd auzind cum sună.

— Da, a sosit. Un minut, vă rog.

Mă duc să iau cutia din camera din spate și o aduc pe tejghea. Mă miră faptul că mama n-a deschis-o ca să examineze păpușa. Uneori, ne vin crăpate sau sparte, iar curierul cu care lucrăm răspunde pentru astfel de accidente. Iau un cutter pentru cutii dintr-o cupă din argint aflată lângă casa de marcat și tai banda adezivă.

— Dați-mi voie doar să mă asigur că nu s-o fi ales cu vreun membru amputat pe parcursul călătoriei.

— Bine.

Scot cutia cu păpușa din cea pentru transport, reușind să mișc din loc doar câteva granule de polistiren, apoi o deschid cu grijă.

— Mandy, zice el, citind numele înscris pe capac.

— Mandy e în bună stare. Bunica dumneavoastră va fi fericită. Presupun că e pentru sora dumneavoastră, nu?

— Nu. Pentru verișoara mea. Scarlett. Păpușa asta seamănă mult cu ea. E un pic cam sinistă.

— Verișoara dumneavoastră poartă ciorapi din dantelă și rochii tricotate?

— Ei, nu. Însă părul... și verișoara mea are, indiscutabil, privirea aia vicleană.

— Prin urmare, verișoara dumneavoastră are un coc negru și o caută cu lumânarea?

— Exact.

Împing cutia spre el.

— Transmiteți-i bunicii dumneavoastră salutări de la mine.

— Și ea o să știe cine e „mine”?

— Ce, nu știe toată lumea?

— Toată lumea, în afara mea, se pare, comentează el, după care își scoate telefonul și apasă pe câteva butoane.

— Ce faceți? îl întreb.

— Îi transmit bunicii mele salutări de la tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta înseamnă trișat!

— N-am știut că jucăm un joc, replică el, oferindu-mi primul lui zâmbet de pe ziua de azi, și dintr-odată mă bucur că și-l ține la păstrare.

E mai dezarmant decât orice altă armă.

— Bună, buni! Ți-am luat păpușa... Da, o domnișoară de la magazin m-a ajutat în privința asta. Mi-a zis să-ți transmit salutări... Nu, nu Susan.

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Fata ei. Brunetă, ochii verzi.

Las capul în jos, surprinsă de faptul că-mi știe culoarea ochilor. El îi are căprui, cu pete aurii. Nu că aş fi remarcat.

— Şaisprezece... cumva?

Face ochii mari spre mine, întrebându-mă dacă a ghicit corect. Scutur din cap, în semn că nu.

Şi jumătate.

— Caymen? zice el, înălţându-şi sprâncenele, iar eu ridic din umeri. Ei bine, Caymen te salută... Scumpă? Nu ştiu cât e de scumpă, dar e ceva...

Tace timp de câteva clipe, ascultând.

— Dar *sunt* drăguţ. *Ei* ar trebui să-i spui să fie drăguţă. N-a vrut nici măcar să-mi spună cum o cheamă... Nu, nu din cauză că aş fi fost urăcios.

O iubesc pe doamna Dalton.

Notez în registrul data şi ora la care a fost livrată comanda specială. Apoi, dintr-un oarecare motiv, adaug „ander” la capătul celui „Alex” notat anterior. Închid registrul şi-l pun sub tejiştea. El încă ascultă concentrat ce-i spune bunica lui. La un moment dat, îmi întâlneşte privirea şi ridică un deget. Îşi vără mâna în buzunar, din care scoate portofelul şi un card de credit, fără ca măcar să le privească.

— A plătit ea deja, îi şoptesc.

El dă din cap şi le împinge deoparte.

Bunica lui spune ceva care-i provoacă zâmbetul. Acel zâmbet. În definitiv, ce-o fi atât de special la zâmbetul ăsta? Poate că dantura lui perfectă şi albă îl face să fie atât de minunat. Dar e mai mult decât atât. E un pic strâmb, un colţ al gurii ridicându-se mai mult decât celălalt. Şi, din când în când, dinţii lui de sus muşcă buza de jos. E un zâmbet extrem de nepăzit, spre deosebire de restul înfăţişării lui, o veritabilă fortăreaţă.

— Ei, bine, buni, trebuie să închid. Caymen mă fixează cu privirea, probabil întrebându-se dac-o să mai plec odată din magazinul ei, ca să-şi poată vedea liniştită de treabă.

Mi se pare ciudat să-l aud pronunțându-mi numele. Îl face să pară mai mult decât un client oarecare. Aproape de parcă ne-am cunoaște acum.

Își vâără telefonul în buzunar.

— Caymen.

— Xander.

— Asta înseamnă că am câștigat partida?

— Nu mi-am dat seama că jucăm un joc.

Xander ia cutia cu păpușa și pornește, de-a-ndăratelea, cu zâmbetul lui mușcând din buza de jos.

— Ba eu cred că da, îmi zice.

CAPITOLUL 5

Acum aproximativ un an, mama a început să programeze petreceri aniversare pentru fetițe în camera din spate a magazinului. Suna ridicol la vremea aia (și încă sună), dar ea avea o idee: să comande păpuși nefinisate, după care fetițele să vină și să aleagă tușele finale — veșmintele, culoarea părului, culoarea ochilor — astfel încât să-și poată duce acasă păpușa personalizată după propriile gusturi. La început, mama le lăsa să picteze ele ochii, însă se ajunsese la un soi de spectacol de groază. Așa că eu stau acum în fața casei de marcat și pictez ochi, în timp ce mama asistă la petrecerea din spate și le ajută să aleagă toalete și coafuri. În zilele bune, la final ne alegem cu o sută de dolari în buzunare. În majoritatea sâmbetelor, avem noroc dacă ieșim ban pe ban (mama e mai naivă și le lasă pe fetițe să aleagă mai multe decât cele trei obiecte vestimentare alocate).

Astăzi cred că am făcut douăzeci de dolari, și îmi doresc mai mult decât orice să încetăm cu programarea petrecerilor de sâmbătă. Numai că ele o fac fericită pe mama — ceva aiureli legate de râsetele copiilor mici — așa că nu mă plâng. Fetele chicotesc în drumul lor spre ieșirea din magazin, strângând la piept păpușile proaspăt înveșmântate și atingând orice le iese în cale. Mama își va petrece următoarele două ore făcând curat în „camera pentru petreceri” (cunoscută odinioară drept camera de relaxare).

Îmi ridic privirea când intră Skye, cu Henry pe urmele ei.

— Ne-ai lipsit aseară, îmi zice ea.

Îmi scormonesc memoria, dar nu descopăr nimic.

— Ce-a fost aseară?

— Concertul nostru de la Scream Shout, mă lămurește Henry, pe un ton de „iote la ea!”

— A, da. Cum a ieșit?

— Henry mi-a compus un cântec, zice Skye, zâmbind.

Henry își lasă jos chitara și se trănțește alături.

— Ne-am gândit să repetăm figura diseară.

— Minunat, zic eu, parcurgând lista alcătuită de mama, cu veșmintele pentru păpuși care încep să se termine și bifându-le pe cele comandate deja de mine.

— Dă impresia că nu e entuziasmată, dar să știi că e, fără îndoială, îi zice Skye lui Henry.

— Fără îndoială, îl asigur eu, pe un ton sec.

Henry ciupește câteva coarde, apoi începe să cânte.

— Caveman n-are o viață a ei, fredonează el.

Arunc în el cu pixul, dar pentru că îmi mai trebuie, mă duc să-l ridic de pe podea, de unde aterizase, în spatele lui. Skye râde.

— Ea are o viață, Henry. Doar că e una plictisitoare.

— Dat fiind faptul că în jumătate din timp sunt cu tine, Skye, aș fi mai atentă la ceea ce spun, ripostez eu.

— Caveman are o viață plictisitoare, cântă el. Are nevoie de trudă și sudoare.

— Nu, mulțumesc, îmi ajunge plictiseala!

Adevărul e că m-am acomodat destul de bine cu monotonia vieții mele. Acum nu mai sunt tentată să-mi smulg părul din cap decât cam o dată pe săptămână.

Skye aranjează o păpușă pe etajera de lângă ea.

— Acum, pe bune, Caymen, puteai să vii și tu aseară. De ce n-ai venit?

— La ce oră ai ajuns acasă? o întreb.

— Nu mai știu... două și ceva.

— Tocmai de-asta n-am venit. Aveam de lucru în dimineața asta.

— Parcă ar fi deja adultă, comentează Henry.

Te-a întrebat cineva pe tine?

— Cântă-i ceva, Henry. Un cântec adevărat, îi propun.

— Bine, acceptă el.

În timp ce Henry începe să cânte, Skye îmi smulge coala de hârtie din mâini și o pune pe tejghea.

— Mai ia și tu o mică pauză, îmi zice, după care mă trage după ea și mă face să mă așez pe podea, în fața lui Henry. Deodată, își întoarce privirea spre mine. A, aseară a întrebat cineva despre tine, mă informează ea.

— Unde?

— La Scream Shout.

— Cine?

— Nu știu, un băiat care arăta de parcă ar fi putut cumpăra locul. Îmbrăcat ca un filfizon. Dantură super-albă.

Nu știu de ce, dar la auzul vesteii mă simt străbătută de un fior de teamă.

— Xander?

— Nu știu, răspunde ea, ridicând din umeri. Nu și-a spus numele.

— Dar ce a spus?

— Păi, l-am auzit fără să vreau discutând cu un tip, în spatele meu. L-a întrebat: „Cunoști o fată pe nume Caymen?” Ala i-a răspuns că nu. Când m-am întors să-i zic că te cunosc eu, deja plecase.

— Și a plecat de tot?

— Nu, a mai rămas o vreme, l-a ascultat pe Henry cântând, a comandat o răcoritoare, și pe urmă a plecat de tot.

Xander m-a căutat pe mine. Nu e bine. Domnul Bogătan și total exageratul lui stil de viață vor trebui să rămână la distanță.

— Era singur?

— Nu. Cu o fată. Tunsă scurt, brunetă. Părea plictisită.

Verișoara lui, poate? Ridic din umeri.

— Cine e?

— Doar nepotul unei cliente.

— Nepotul bogat al unei cliente bogate?

— Mda.

— Ar fi bine să avem mai mulți prieteni bogați. Asta ne-ar duce distracția la un nivel superior.

— Ce tot vorbești? îi zic, arătând spre Henry. Uite ceva clasa-ntâi. Avem muzicianul nostru personal!

— Dar voi două nici măcar nu ascultați ce cânt, protestează Henry.

— Scuze. Sună grozav, puiule.

Henry se oprește din cântat și-și pune chitara în toc.

— Caveman, o să-ți fac un serviciu.

— Te rog, nu.

— Stai să auzi. O să te cuplez cu un prieten. Am putea să fim două cupluri. Tic, adaugă el, întorcându-se spre Skye. E solistul vocal de la Crusty Toads.

Pe chipul lui Skye apare un zâmbet imens.

— O, da, e super. O să-ți placă sigur, Caymen.

— Tick? Ca insectele alea care sug sângele¹?

— Nu, ca un gest involuntar. Un tic nervos, îmi explică el, clipind apăsător, încercând să imite ceea ce presupun că ar fi un tic nervos. Dar nu e numele lui adevărat, adaugă apoi.

— Pe bune? zic eu, ironică.

— Așa e. Dar nu-i mai știu numele adevărat. Serios, voi doi v-ați potrivi perfect. O să-ți placă tipul.

Mă ridic și-mi reiau lucrul la listă.

— Nu. Eu nu vreau să ies.

Și categoric nu vreau să mă duc la o întâlnire pe nevăzute cu un tip numit Tic și despre care Henry crede că s-ar potrivi perfect cu mine.

— Te rog, te rog, te rog, insistă Skye, agățându-se de brațul meu.

— Nici măcar nu-l cunosc, argumentez eu. M-aș simți penibil.

— Asta se poate rezolva, intervine Henry. Îl trimit într-o zi, săptămâna asta, la magazinul tău, ca să te salute.

Mă răsucesc spre el.

¹ Tick înseamnă, printre altele, căpușă.

— Nu cumva să îndrăznești!

— Asta sună a provocare, remarcă el, râzând.

— Nu, nu e, Toad. Să nu faci una ca asta!

Oare aş face rău dac-aş azvârli în el cu o păpuşă?

— Nu-ţi face griji. O să procedez cu şiretenie. N-o să-i spun că vrei tu să ieşi cu el, sau altceva.

— Ei, aşa e bine, dat fiind faptul că eu nu vreau să ies cu el.

Skye începe să fredoneze cuvântul „nelinişte”. Henry râde şi se ridică.

— Stai liniştită, Caveman, n-o să păţeşti nimic. Trebuie doar să fii tu însăşi.

Iar vorba asta cu „fii tu însăşi”? Urăsc vorba asta. Ca şi cum Eu Însămi şi Tic s-ar fi cunoscut deja şi s-ar fi înţeles de minune, aşa că tot ce-aş avea de făcut ar fi să mă asigur că Eu Însămi va fi prezentă şi de data asta. Cât se poate de illogic.

— Eşti gata să mergem, Die? o întreabă Henry.

— Da. Pa, Cayman! îmi zice ea, cu un zâmbet de-a dreptul perfid, determinându-mă să scap un geamăt.

Nu e deloc frumos. Ei au de gând să-mi trimită în magazin un tip pe nume Tic, iar eu nu pot să fac nimic ca să-i împiedic.

CAPITOLUL 6

După o săptămână în care mi-am tot ridicat privirea neliniștită ori de câte ori auzeam clopoțelul de la intrare, am început să cred că, poate, Skye l-o fi convins pe Henry să renunțe la oribilul plan de a-l trimite pe Tic în magazinul meu. Dar iată că se întâmplă, într-o după-amiază de luni. Un tip intră în magazinul de păpuși, cu un teanc de hârtii în mână.

Are părul scurt, negru și creț, și tenul de culoarea cafelei. Un inel care-i străpunge buza atrage și mai mult atenția asupra buzelor lui groase. Poartă o pereche de jeanși cu cracii vârați în bocanci militari și un tricou pe care scrie *Trupa mea e mai tare ca a ta*. Într-un anume fel, distorsionat, e chiar foarte atrăgător. Și *mult* prea tare pentru mine. Mă întreb de ce n-o umbla Skye cu *el*, nu cu Henry. Pare să i se potrivească mult mai bine.

— Salut, zice el. Are o voce hârâită, de parcă abia s-ar fi trezit, sau ar avea nevoie să și-o dreagă. Mi-a zis Henry că ați fi de acord să puneți câțiva fluturași pe tejghea, ca să anunțăm următorul nostru concert.

Își rotește privirea în jur.

— Sunt sigură că bătrânele noastre cliente s-ar da în vânt după un concert rock, zic eu, iar el își lasă capul în jos.

— Mda, Henry părea să creadă că... Se întrerupe în clipa în care vede un copilaș din porțelan într-un coșuleț impletit. Poate c-am greșit eu magazinul, remarcă.

— Nu. E bine. Pune-le aici.

Se apropie și pune un mic teanc pe tejghea, după care mă examinează scurt. Probabil că-i place ceea ce vede, pentru că-mi zice, arătând spre fluturași:

— Ar trebui să vii și tu.

Pe fluturaș e desenată o broască, arătând ca și cum tocmai a făcut cunoștință cu masca unei semiremorci. Pe burta ei scrie „Crusty Toads”. În partea de jos, avem: „Vineri seara, ora zece, Scream Shout”.

Îmi stă pe limbă, gata să țâșnească, un comentariu sarcastic apropo de fluturași, dar izbutesc să mă abțin.

— Mda, o să încerc.

— Sună ca și cum, de fapt, îți spui în sinea ta că ar fi ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci, observă el, clipind apăsător, ceea ce-mi amintește de unde s-a ales cu porecla. Eu sunt solistul vocal. Asta te determină să-ți dorești mai mult să vii, sau mai puțin?

— Poate un pic mai mult, îi răspund, zâmbind.

— Eu sunt Mason.

Mult mai bine decât Tic.

— Caymen.

Te rog, nu-mi transforma prenumele într-o poreclă!

— Îmi pare bine să te cunosc, Caymen.

Cinci puncte.

— Așadar, ce șanse am să te văd vineri seara?

Îmi cobor din nou privirea spre fluturaș, apoi o ridic la loc spre el.

— Destul de acceptabile.

Mason se ciupește de inelul din buză.

— Spune-le bătrânelor doamne că o să fiu trăsnet!

— Le spun.

Tocmai când dă să plece, intră mama pe ușa din spate, iar el se oprește.

— Bună, zice ea.

— Mamă, el e Mason. Mason, ți-o prezint pe mama mea, Susan.

— Bună, Susan, îmi pare bine să te cunosc.

— Și mie, răspunde mama, după care arată spre tavan. Caymen, mă găsești sus dacă ai nevoie de mine, am câteva telefoane de dat.

Remarc că are umerii lăsați și că se ține de balustradă când urcă treptele.

— E totul în regulă? o întreb.

— Mda... sunt... da, sunt bine.

O urmăresc cu privirea cât timp urcă, apoi întorc capul spre Mason.

El ciocănește cu degetul în teancul de fluturași de pe tejghea.

— Pe vineri, îmi zice, apoi, salutându-mă cu o singură mișcare a mâinii, iese din magazin.

Îmi mușc buza, fixând cu privirea broasca de pe fluturași. Aș avea nevoie de o vestimentație nouă, sau de o coafură nouă. De ceva nou. Mă asigur că nu intră nimeni în magazin, după care mă duc în biroul mamei, ca să văd dacă mi-a scris deja cecul pentru salariu. De obicei, îl lasă într-un plic, pe masă. Nu e cine știe ce, iar eu i-am zis de un milion de ori că mă simt ciudat să fiu plătită, însă ea insistă.

În sertarul din dreapta e registrul contabil, umflat de chitanțe și de alte hârtii răzlețe. Îl scot de acolo și răsfoiesc până spre sfârșit, unde am văzut în mai multe rânduri că-mi pune cecul. Nu găsesc nimic. Dau să închid registrul, însă o străfulgerare roșie îmi atrage privirea. Cercetând fila, mă opresc la ultimul număr, „2 253,00”, în roșu. E mai mult decât cheltuim noi într-o lună. Știu asta. Uneori mă ocup eu de facturi.

Inima începe să-mi bubuie necontrolat și un sentiment de vinovăție îmi îngreunează respirația. Iată-mă scotocind după cecul meu, în timp ce mama nu-și poate permite să mă plătească. Suntem mai mult decât falite. Nu e de mirare că mama mi s-a părut stresată în ultimul timp. Oare asta înseamnă c-o să pierdem magazinul? Pentru doar o secundă, mă gândesc la o viață fără magazinul de păpuși.

Și, pentru o secundă, acea secundă, mă simt liberă.

CAPITOLUL 7

Fixez cu privirea oglinda înaltă din camera mea. Chiar dacă mă dau înapoi cât pot de mult, tot nu pot să mă văd în ea toată. Camera mea e prea mică. Mi-am îndreptat părul, mi-am pus cea mai bună pereche de blugi și un tricou negru, mi-am legat șireturile ghetelor mele mov. Nimic nou. M-am tot luptat cu gândul că nu e deloc o idee bună. Peste opt ore, exact din minutul acesta, va trebui să fiu trează și să mă pregătesc pentru muncă. Faptul că știu în ce situație gravă e magazinul îmi dă un sentiment de vinovăție. De parcă nu m-aș fi străduit destul. Pentru a suta oară, îmi spun că nu sunt nevoită să stau până târziu. Doar să fac act de prezență și pot să plec.

Mama trece pe lângă camera mea, dar se oprește și vine înapoi.

— Crezusem că ai plecat deja, îmi zice.

— Nu, și nu trebuie neapărat să plec, dacă ai nevoie de mine.

— Caymen, eu sunt bine. Acum, du-te. Arăți grozav.

În timp ce trec de cele cinci cvartale care mă despart de *Scream Shout*, examinez împrejurimile. Orașul Vechi arată ca un decor al unui film western. Toate fațadele magazinelor sunt din scânduri verticale sau din cărămidă roșie. Unele prăvălii au chiar uși batante, în stil de saloon. Trotuarele sunt pavate cu piatră cubică. Nu lipsesc decât stâlpii de care să-ți legi calul în fața prăvăliei. În schimb, strada e lată și are locuri de parcare în diagonală delimitate de borduri. Oceanul e la mai multe cvartale distanță, însă în nopțile liniștite pot să-l aud; mirosul, în schimb, pot să i-l simt mereu. Inspir adânc.

La două uși mai încolo de magazinul nostru de păpuși e un studio de dans, și mă surprinde să văd toate luminile aprinse la ora asta târzie a serii. Ferestrele larg deschise, într-o noapte întunecoasă, fac ca totul dinăuntru să se vadă la fel de limpede ca pe un ecran de cinematograf. Înăuntru e o fată, probabil de vârsta mea, care dansează în fața unui perete de oglinzi. Mișcările grațioase ale corpului dovedesc că studiază de ceva ani. Mă întreb de ce unii oameni par să se fi născut știind ce vor de la viețile lor, în timp ce alții — în principal, eu — n-au nici cea mai mică idee. Otez și-mi continui drumul spre club.

Astă-seară, *Scream Shout* e ticsit de lume de prin părțile locului. Îi recunosc pe câțiva de la școală și le fac semne de salut din cap. Scena abia dacă poate fi numită așa. E, mai degrabă, o platformă șubredă. Mese desperecheate umplu spațiul din jurul ei, iar de-a lungul unui perete e un bar. E atât de multă lume, încât chiar trebuie să caut ca s-o găsesc pe *Skye*.

— Salut, îmi zice, când ajung la ea.

Are părul mai roz ca oricând și mă simt anostă pe lângă ea.

— Bună. E aglomerație astă-seară.

— Știu. Foarte tare. Probabil că i-ai făcut o impresie bună lui *Tic*, pentru că tocmai a întrebat dac-o să apari, zice *Skye*, făcând semn cu capul spre o masă plasată lângă o latură a scenei, unde presupun că se află membrii trupei, pregătindu-se pentru concert.

— Oare putem să-i spunem așa? întreb, fiindcă încă nu m-am hotărât ce impresie să-mi fac despre *Mason*.

Dar probabil că e ceva, altfel n-aș mai fi fost aici, renunțând la somn.

— Da, trebuie, *Caveman*.

— Te rog. Nu începe și tu, *Die*.

Skye izbucnește în râs.

— Știu, sunt destul de oribile, nu-i așa? Totuși, mă faci să râd de fiecare dată când îi spui *Toad* lui *Henry*.

— Apropo, cum îți merge cu *Toad*?

— Destul de bine.

Skye e extrem de fidelă. Henry ar trebui să comită o faptă strigător la cer de oribilă pentru ca ea să-i dea papucii într-un astfel de punct al relației. Nu că ar fi el capabil de așa ceva. În afara odiosului său abuz de porecle, Henry e cumsecade.

Îmi întorc din nou privirea spre scenă, așteptând să fie ocupată.

— Presupun că astă-seară o să fii îndrăgostită nebunește de el, pentru că o să faci de-a binelea pe vedeta rock cu tine.

— Asta sigur, recunoaște ea, zâmbind. Iar tu ești pe cale să te îndrăgostești nebunește de Tic, pentru că vocea lui e ca mierea.

Are dreptate. Cel puțin, la partea cu mierea. Când începe să cânte, nu mai pot să-mi iau ochii de la el. Vocea lui are un timbru delicat, ușor răgușit, care-mi dă ghes să mă balansez în ritm. Când o aud pe Skye chicotind lângă mine, mă smulg, în sfârșit, din transă.

Ți-am zis eu, îmi spune când o privesc.

— Ce? Ascultam doar. E nepoliticos să nu ascuți.

Ea râde din nou.

Când se sfârșește ultimul cântec din program, Mason sare jos de pe scenă și dispare în spate, împreună cu ceilalți băieți. Henry iese primul de acolo, după care el și Skye se tot giugiulesc o vreme chiar sub ochii mei. Oare de ce, dintr-odată, îmi doresc să am și eu pe cineva cu care să mă giugiulesc? Mă pricep de minune să fiu singură. Am ajuns să stăpânesc în mare măsură arta asta. Și-atunci, ce să se fi schimbat? Zâmbetul lui Xander, cu buza mușcată, îmi trece fulgerător prin minte. Nu. Îmi alung repede imaginea.

Când devin convinsă că, dacă aș lua o mostră din saliva lui Skye, aș obține la analiză ADN-ul lui Henry, le zic:

— Bun, ajunge.

Skye se desprinde, râzând, iar Henry se preface că abia acum și-a dat seama de prezența mea acolo. Sigur că da.

— Ce 'aci? Îmi zice, după care se apleacă pe teigheaua barului și cere un pahar de apă cu gheață.

Îl primește și plecăm să căutăm o masă. Nu e niciuna de mijloc, așa că ne așezăm într-un colț și ne punem pe vorbit.

Până la urmă, iese și Mason. Vine la noi și-și aruncă un braț pe după gâtul meu. Are tricoul lipicios de transpirație, aproape întorcând pe dos efectul pe care l-a avut asupra mea cu cântatul.

— Hei, Caymen, ai venit!

— Iată-mă.

— Cum ne-am descurcat astă-seară?

— Chiar bine.

— Ai adus și vreo bătrână doamnă cu tine? se interesează el, privind în jur de parcă ar fi fost o posibilitate plauzibilă.

— Eram cât pe ce, dar m-a anunțat în ultimul moment că nu mai vine. Probabil că avea concert vreo trupă de metal prin centru în seara asta.

— Ce trupă? întreabă Henry, iar Mason izbucnește în râs.

— A fost o glumă, idiotule, îl apostrofează el.

— Nu-mi mai zice idiot!

— Atunci, nu te mai comporta ca atare.

Henry face o mutră lungă, ceea ce o determină pe Skye să-l consoleze.

— Nu ești idiot, puiule!

După care se apucă din nou să se giugiulească. Uff! Nu, pe bune...

— Vrei ceva de băut? mă întreabă Mason, conducându-mă spre o masă părăsită de foștii ocupanți.

— Da, te rog.

Mă așez, iar el revine cu două sticle de bere. Îmi întinde una dintre ele, iar eu ridic mâinile.

— A, dar eu nu beau. Am șaptesprezece ani.

— Și? Eu am nouăsprezece¹.

Mama zice că, până când împlinesc optsprezece ani, are încă dreptul să mă asasineze.

¹ În cea mai mare parte a S.U.A., vârsta minimă legală pentru permiterea consumului de alcool este de 21 de ani.

Mama totdeauna mi-a spus să dau vina pe ea dacă se întâmplă vreodată să fiu într-o situație incomodă. Trucul pare să funcționeze destul de bine.

Mason râde.

— Bun, asta e tare, îmi zice, așezându-se lângă mine.

Îl privesc timp de un minut cum bea, după care zic:

— Mă duc să-mi iau un pahar cu apă.

— A, exclamă el, sărind de pe scaun. Stai aici. Îți aduc eu.

Îl urmăresc din ochi, nereușind să-mi dau seama dacă emoțiile mele se datorează faptului că vorbesc cu solistul vocal al unei formații, sau lui Mason, în sine. Când văd că alte două fete îl abordează lângă teigheaua barului, iar el se întoarce și vorbește cu ele, îmi dau seama că e prima variantă. La urma urmei, de-abia l-am cunoscut. Ceea ce mă face să mă simt de-a dreptul superficială.

Barmanul îi întinde paharul meu cu apă, însă Mason continuă să vorbească.

Mă ridic brusc. Simt nevoia să plec. Dimineață trebuie să mă trezesc devreme.

Mă duc spre masa la care i-am lăsat pe Skye și pe Henry și o bat pe ea pe umăr.

— Hei, eu plec.

Ea se desprinde de Henry.

— Stai! exclamă. Privește în jur și-l depistează pe Mason. Nu, nu pleca, îmi zice. El mereu e asaltat de fete. Nu e vina lui.

— Nu-mi fac probleme în privința lui. Nu din cauza asta plec. (Sau, cel puțin, de asta încerc să mă conving pe mine însămi.) Doar că trebuie să lucrez dimineață, adaug. La revedere.

Pornesc spre Mason ca să-mi iau rămas-bun și de la el, dar o aud pe Skye spunând:

— Stai, te conducem noi.

Când trecem pe lângă Mason, îi fac semn cu mâna și-i spun din buze „pa”, însă Skye rostește în gura mare:

— Noi mergem s-o conducem acasă pe Caymen.

El îmi face semn cu mâna să-l aștept și-și înclină, politicos, capul spre tipa din fața lui, punând capăt cine știe cărei conversații. Lasă pe tejghea paharul cu apă comandat pentru mine și ajunge imediat lângă noi.

— Vin și eu.

Henry și Skye merg în fața noastră, discutând încet între ei. Mason mă cuprinde cu un braț de umeri. Aflu destul de repede că e genul pipăitor. Păstrăm tăcerea cât trecem de primul cvartal.

— N-am știut că trebuie să pleci atât de devreme, zice, în sfârșit.

— Mda. Dimineață am de lucru.

— O să mai cântăm și săptămâna viitoare.

Nu-mi dau seama precis dacă e o invitație sau numai un mod de a întreține conversația, așa că doar fac un semn de încuviințare.

— Mersi, îi zic, când ajungem în fața magazinului, în timp ce-mi scot cheile din buzunar.

El se apleacă spre mine și, deoarece nici pentru o clipă nu mi-a trecut prin minte că va încerca să mă sărute, oricât de băgăreț ar fi și în prezența martorilor, nu mă retrag îndeajuns de repede și rămân șocată când buzele lui le ating pe ale mele. Sunt surprinzător de delicate.

— Ăăă... uau, băigui, făcând un pas înapoi.

El rămâne pe loc și-mi caută privirea.

— Mersi pentru că ai venit în seara asta, îmi zice.

Vocea lui răgușită îmi face inima să palpite și, încă o dată, mă șochează reacția mea față de el.

— Bine, pa, îi zic.

Skye îmi zâmbește, de parcă ar fi fost cea mai nemaipomenită întâmplare posibilă. În schimb, eu nu vreau decât să fug.

CAPITOLUL 8

Magazinul se deschide abia la nouă, însă mie mi se deschid ochii, ca după ceas, la șase, în dimineața de sâmbătă. Încerc să adorm la loc, dar organismul nu mă ascultă, așa că fixez tavanul cu privirea pentru o vreme, gândindu-mă la ce a fost aseară. Ce s-a întâmplat? Oare Mason chiar a vrut să mă sărute? Să mă fi întors eu spre el, când el doar voia să mă îmbrățișeze, sau cam așa ceva? Creierul meu simte nevoia să descompună și apoi să reconstruiască seara într-un fel care să-i dea o logică.

Până la urmă, ajunge la două variante logice. Prima, că a fost un accident, iar el a fost prea drăguț ca s-o spună. Sau, a doua, că e un tip foarte prietenos, care obișnuiește să sărute pe toată lumea. Acum, că am câteva explicații rezonabile, mă simt mai bine. Sper doar să nu ne mai întâlnim un timp.

După o oră de încercări eșuate de a adormi la loc, mă ridic din pat și fac un duș, înainte ca mama să pună stăpânire pe camera de baie. Îmi trag pe mine o pereche de blugi, un tricou, apoi îmi vâr picioarele într-o pereche de papuci negri, pufoși. Cu părul ud încă, mă duc să iau lista cu comenzi, pe care am lăsat-o jos ieri, ca s-o pot introduce în computer.

O verific încă o dată după lista pe care a întocmit-o mama. Mai avem o oră până la deschidere, deci îmi rămâne timp berechet ca să-mi termin pregătirile. Îmi vâr lista în buzunar și mă duc la computer. Dar, până să ajung la ultima treaptă de jos, aud un ciocănit în ușa de la intrare. Mâna îmi zboară imediat la părul ud, iar creierul gândește imediat că e Mason. Ar fi un scenariu care nu s-ar potrivi

cu niciuna dintre explicațiile găsite de creierul meu. Vedetele rock peste măsură de afectuoase nu-ți apar la ușă a doua zi dimineața. Magazinul nu s-a deschis deocamdată, așa că storurile sunt încă trase peste vitrină. Nu sunt obligată să deschid ușa.

În secunda următoare, telefonul magazinului începe să sune.

Mason nu are numărul de telefon al magazinului, nu-i așa? Oare i l-o fi dat Skye? Ridic receptorul înainte să poată răspunde mama, de sus.

— Păpuși și Altele, bună ziua.

— Acum o săptămână, m-a avertizat cineva să nu cumpăr briose cu afine de la brutăria lui Eddie, dar n-am ascultat sfatul și tot am cumpărat. Iar acum, la ore ciudate, mă apucă tot felul de poftesă neașteptate.

Sentimentul de ușurare la auzul vocii de la celălalt capăt al firului e atât de mare, încât scap o combinație bizară de râs și suspin, după care îmi dreg glasul.

— Sunt impregnate cu substanțe care creează dependență.

— Acum te cred.

Zâmbesc.

— Așadar, mă lași să intru? E cam frig afară. Le împărțim.

Privirea îmi săgetează spre ușă.

— Am impresia că pe brișa asta e posibil chiar să scrie numele tău ... a, nu, scuze, e numele meu.

— Păi ...

— Nu vrei să mor de hipotermie, nu-i așa? mă întrerupe el.

— Nu cred că se face suficient de frig pe-aici pentru așa ceva, îi răspund, în timp ce-mi târșai picioarele încălțate în papuci ca să descui ușa, pe care apoi i-o deschid lui Xander.

— Bună, îi aud vocea în telefonul pe care încă-l țin la ureche.

Apăs pe butonul de terminare a apelului.

A trecut atât de mult timp, încât aproape că uitasem cât e de arătos ... și de bogat. Dar toate astea rămân agățate de el, împreună cu aerul rece, când intră. Încui ușa la loc și mă întorc cu fața spre el.

Ține în mâini o pungă maro, de la brutăria lui Eddie, și două pahare din polistiren expandat, cu capacele puse.

— Ciocolată caldă, anunță el, ridicând paharul din mâna dreaptă. Sau cafea, adaugă, ridicându-l pe cel din stânga. Am luat doar câte o sorbitură micuță din fiecare, așa că mi-e indiferent.

Drăguț. Poate că Bogăția e o maladie transmisibilă. Arăt spre mâna lui dreaptă.

— Ciocolată caldă.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fii genul de fată amatoare de ciocolată caldă.

Iau paharul cu ciocolată caldă din mâna lui, încercând să nu-mi iau în seamă tremurul mâinii. Asta ar denota că apariția lui din senin, în pragul casei mele, mă dă peste cap.

În măsură cu privirea din cap până-n picioare. Mă enervează faptul că, la o oră atât de matinală, Xander poate să arate atât de... treaz. Dacă l-aș vedea în toiul nopții, cu părul răvășit și ochii somnoroși, oare mi s-ar părea că arată atât de impecabil?

— Privirea ta stăruitoare e capabilă să-l facă pe un om să fie nesigur pe sine.

— Dar nu privesc stăruiitor. Doar observ.

— Și care-i diferența?

— Scopul observației este să obții date și să-ți conturezi o teorie sau o concluzie.

— Și ce teorie ți-ai conturat? se interesează el, aplecându-și capul într-o parte.

Că ești cu cel puțin un pas în afara normalității. Un inel negru, gros, de pe degetul lui mic se ciocnește de un balansoar când el se întoarce să privească prin magazinul întunecat. Ridic din sprâncene. Poate cu doi pași.

— Că ești o persoană matinală.

Își desface larg brațele, parcă zicând: *M-ai prins.*

— Mi-am conturat și eu o observație, îmi zice apoi.

— Și anume?

— Că ai părul foarte ud.

A! Are dreptate.

— Mda, mă rog, nu m-ai anunțat că vii. Când mă trezesc, nu obișnuiesc să arăt perfect.

Așa, ca alții.

Pe chip i se citește faptul că a înțeles un lucru, pe care aștept să-l exprime prin cuvinte. Mai întâi, aruncă o privire peste umăr, spre fundul magazinului.

— Tu locuiești aici?

— Mda, e un apartament la etaj, îi răspund, și acum e rândul meu să fiu derutată. Atunci, dacă nu știai că locuiesc aici, de ce-ai mai bătut la ușă înainte de ora deschiderii?

— Am presupus că trebuie să vii mai devreme, ca să pregătești totul pentru deschidere.

— Aici ar fi punctul în care n-ar strica o observare mai corespunzătoare.

Xander râde.

— N-ai idee câte coșmaruri poate să alimenteze un magazin de păpuși din porțelan, îi zic. De-a lungul anilor, am fost asasinată în felurite moduri de păpuși cu înfățișări angelice.

— E de-a dreptul... morbid, apreciază el, iar eu râd, la rândul meu.

— Așadar, ce cauți aici? îl întreb.

— Să cumpăr de la brutăria lui Eddie. Nu se vede limpede? Și, din moment ce tu mi-ai recomandat otrava, m-am gândit că e cât se poate de corect să împărțim comoara.

— Ți place să privești păpușile, nu-i așa? Ți lipsesc când nu ești aici.

Îmi oferă unul din zâmbetele lui distribuite cu zgârcenie.

— Da, îmi lipsește îngrozitor de mult locul ăsta când nu sunt aici.

Așez receptorul telefonului pe tejghea, cuprind paharul cald cu ambele mâini, după care pornesc înainte spre magazie. El mă urmează. Mă așez pe canapeaua veche și-mi salt picioarele pe măsuta pentru cafea.

Xander pune pe mäsută, lângă picioarele mele, punga de la brutăria lui Eddie și paharul lui cu cafea, își scoate geaca și se instalează lângă mine.

— Așadar, Caymen ...

— Așadar, Xander ...

— La fel ca insulele.

— Cum?

— Prenumele tău. Caymen. La fel ca Insulele Cayman. E locul preferat pentru vacanțe al mamei tale, sau ce?

— Nu, e pe locul al treilea în ordinea preferințelor ei. Mai am un frate mai mare, numit Paris, și o soră mai mare, pe nume Sydney.

— Uau, exclamă el.

Desface punga, scoate din ea o brișă și mi-o întinde. Partea de sus scilipește de glazura din zahăr pudră.

— Chiar așa? mă întreabă.

Desfac cu delicatețe ambalajul.

— Nu.

— Stai, adică nu ai frați sau surori mai mari, sau nu se numesc așa?

— Sunt copil unic, îi răspund.

În principal, pentru că m-am născut în afara căsătoriei și nu am niciun fel de contact cu tatăl meu. Oare o astfel de afirmație l-ar putea pune pe fugă? Probabil. Și-atunci, de ce n-o rostesc cu voce tare?

— Notă pentru uzul propriu: Caymen e foarte talentată la capitolul sarcasm.

— Dacă îți notezi pentru un dosar oficial, aș prefera să fie eliminat cuvântul „foarte” și înlocuit cu „exceptional de”.

Ochii i se luminează de un zâmbet care nu prea ajunge și la buze, dar care pare să indice faptul că el chiar mă socotește amuzantă. Mama îmi spune mereu că-i îndepărtiez pe băieți cu sarcasmul meu.

— Bun, e rândul tău, zice el.

— Pentru ce?

— Ca să-mi pui o întrebare.

— În regulă ... ăăă ... Ți se întâmplă des să forțezi fetele să te invite în casele lor?

— Niciodată. De obicei, ele mă invită din proprie inițiativă.

— Sunt convinsă.

Se lasă pe spate și mușcă din brișă lui.

— Așadar, Domnișoară Observatoare, care a fost prima ta impresie despre mine?

— Te referi la când ai intrat pentru prima oară în magazin?

— Da.

E simplu.

— Că ești arogant.

— Serios? Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

Ce, îl miră?

— Credeam că e rândul meu să pun întrebări.

— Ce?

— Nu așa e jocul? Să punem fiecare câte o întrebare?

Mă privește, așteptând nerăbdător. Îmi dau seama că n-am nicio întrebare. Sau, poate, am prea multe. Ca, de exemplu, de ce a venit, în realitate? Când își va da seama că eu nu mă joc cu cei din lumea lui? Ce anume i-a trezit interesul, în primul rând? ... Dacă despre așa ceva o fi vorba.

— Pot să mă duc să termin pregătirile?

CAPITOLUL 9

— Nu. Bun, e rândul meu. Ce m-a făcut să par arrogant?

Fixez cu privirea dunga de pe mâneca tricoului lui: semn clar că a fost călcat. Cine mai calcă tricouri?

— M-ai convocat printr-un semn, îi răspund, amintindu-mi de acea primă zi.

Ochii lui căprui se ridică fulgerător spre mine. Până și petele aurii din ei îmi amintesc cât e de bogat.

— Ce-am făcut?

— Stai aici. Eu o să fiu tu.

Mă duc în cealaltă parte a magaziei și mimez că intru pe ușă, ținând la ureche un telefon mobil. Fac câțiva pași țațoși, mă opresc și privesc peretele, apoi ridic o mână și-i fac semn să vină. Mă aștept să-l aud râzând, însă când îmi întorc privirea spre el văd că pe față i s-a așternut o expresie consternată.

— Poate c-am exagerat, doar un pic, îi spun, cu toate că n-a fost cazul.

— Așa m-ai văzut tu?

Îmi dreg glasul și mă apropiu încet de canapea.

— Prin urmare, ce ești, jucătorul de fotbal, sau geniul într-ale matematicii?

— Poftim?

— Bunica ta se tot laudă. Mă întrebam care dintre nepoți ești.

— Cel care n-a făcut mare lucru.

Împung cu papucul piciorul măsuței.

— Tu știi cu cine vorbești?

— Da. Cu Caymen.

Îmi dau ochii peste cap.

— Voiam să spun că eu sunt regina celor care n-au făcut nimic, așa că, sunt sigură, ești de departe înaintea mea.

— Și ce anume n-ai făcut din ceea ce ai vrea să faci?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Sunt pe deplin satisfăcută de viața mea. Sunt de părere că nefericirea provine din așteptări neîmplinite.

— Altfel spus, cu cât aștepti mai puține de la viață...

— Nu. Nu așa. Eu doar încerc să fiu fericită și să nu-mi doresc mai mult decât ce am făcut.

Mă rog, e un țel pentru care am făcut progrese, cel puțin. Iar faptul că am în preajmă oameni ca el nu face decât să-mi amintească de tot ceea ce nu am.

Își termină de mâncat brișoa și aruncă ambalajul în pungă.

— Și funcționează? Ești fericită?

— În cea mai mare parte a timpului.

— Atunci, asta-i tot ce contează, nu? zice, ridicându-și paharul din polistiren ca pentru un toast.

Încuviințez din cap și-mi urc piciorul pe mäsută. Lista cu comenzile din buzunarul meu se mototoleşte, așa că o scot la iveală.

— Trebuie să plec. Am ceva de lucru, înainte de deschiderea magazinului.

— Așa e. Evident, trebuie să plec și eu, zice Xander, dar șovăie pentru o clipă, parcă vrând să mai adauge ceva.

Mă ridic, iar el îmi urmează exemplul, luându-și geaca. Îl conduc până la ieșire și-i deschid ușa.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, îmi dau seama cât de puține am aflat unul despre celălalt după mica noastră sesiune de întrebări și răspunsuri. Habar n-am ce vârstă are, sau ce școală frecventează, sau ce-i place să facă. Oare să fi evitat amândoi întrebările astea în mod intenționat? Oare să fi pus amândoi întrebări ridicole,

nesemnificative, din cauză că, în adâncul sufletului, nu ne dorim, de fapt, să ne cunoaștem unul pe celălalt?

Apasă pe un buton al brelocului cu chei și moderna mașină sport din fața magazinului îi răspunde cu un piuit. Numai mașina asta răspunde la orice întrebări aș fi putut avea în legătură cu el. Nu mai am nevoie de altceva. Deschide portiera și-mi aruncă zâmbetul acela. Mă aud strigând:

— Ești în ultimul an?

Îmi face semn că da.

— Tu?

— Mda. Mersi pentru micul dejun, îi răspund, ridicând paharul cu ciocolată caldă.

— N-ai pentru ce.

Închid ușa și mă reazem de ea. De ce?

Am nevoie de câteva minute ca să mă desprind de ușă și să pornesc spre etaj. Mama e în baie, așa că-mi trag un scaun în fața bătrânului computer și încep să introduc comenzile online.

— Mi s-a părut mie, sau am auzit telefonul sunând? mă întreabă ea când intră în sufragerie, ștergându-și părul ud cu un prosop.

— Mda. Am răspuns eu.

— Cine era?

— Cineva care voia să știe la ce oră deschidem.

Și, iată, e pentru prima oară în viața mea când o mint pe mama. Noi două ne spunem totul, de-aia mă și surprinde. Trebuia să-i fi răspuns: „Un băiat, Xander — da, intenționat își spune Xander — care poartă tricouri călcate și bijuterii.” Ar fi fost nostim. Mama ar fi încercat să se prefacă ofensată. Poate că am fi discutat despre cum, probabil, se tunde el de două ori pe lună. Ea mi-ar fi servit un politicos discurs pe tema „e mai bine să nu umbli cu astfel de oameni”. Eu aș fi fost de acord. Fiindcă sunt de acord.

Și-atunci, ce m-a împiedicat?

— Poți să termini tu de introdus comenzile, mamă? O să-mi stea părul tare ciudat dacă nu pun mâna imediat pe uscător.

— Da, sigur.

— Mersi.

Mă închid în baie și-mi apăs ochii cu palmele. Ce m-o fi împiedicat?

Loialitatea.

Nu vreau ca mama să gândească de rău despre el. Cumva, băiatul a reușit să iasă din cutia plină cu oameni pe care deja i-am etichetat, cu un marker permanent, ca fiind tabu, devenind altfel. Iar acum, spre marea mea enervare, simt un soi de loialitate față de Xander Spence.

Situația asta trebuie să se schimbe imediat.

CAPITOLUL 10

Luni dimineața, îi fac semn de rămas-bun mamei și deschid ușa de la intrarea magazinului. În timp ce merg pe jos spre școală, observ un automobil sport, semănând leit cu al lui Xander, parcat la câteva uși mai încolo. Mă aplec să privesc înăuntru, iar când îmi îndrept la loc spinarea, mă pomenesc cu Xander în spate. Tresar. El îmi întinde un pahar cu ciocolată caldă și soarbe din al lui.

Privesc paharul: arată identic celui de ieri.

— N-o primesc decât dacă bei tu primul din ea, îi zic, refuzând să întreb „Ce-i cu tine aici?”

Asta m-ar da de gol că-mi pasă.

Îmi ia paharul din mână, ia o gură din el, după care mi-l restituie.

Atât de mirată sunt că a intrat în jocul meu sarcastic, încât nu-mi pot stăpâni râsul.

— Mi se pare că e o întrunire în fiecare joi seara, la Luigi, pentru cei dependenți de brișele de la Eddie. Dacă nu dă rezultate, am auzit că poți să iei o pastilă.

— Mă tem că dependența mea e una la care încă nu sunt dispus să renunț, îmi răspunde el.

Îi arunc o privire piezișă. Acum tot despre brișe vorbim, nu?

— Îmi pare rău, zic.

— Așadar, al cui era rândul la pus întrebări? se interesează el.

— Al meu, răspund, cu toate că, de fapt, nu-mi amintesc.

Numai că prefer să pun întrebări decât să răspund.

— Bun, și care ar fi?

— Ai vreun frate?

Știu că surori nu are, fiindcă bunica lui mi-a spus că are o singură nepoată, iar el m-a informat deja că e vorba despre verișoara lui.

— Da, am doi, mai mari. Samuel are douăzeci și trei de ani, tocmai a absolvit facultatea de drept.

— Unde?

— La Harvard.

Evident.

— Celălalt frate, Lucas, are douăzeci de ani. E plecat și el la facultate.

— Sunt prenume destul de normale.

— Normale?

— Adică, nu Chet, sau Wellington, sau alte alea.

Xander înalță dintr-o sprânceană.

— Cunoști tu vreun Wellington?

— Sigur că nu, dar probabil cunoști tu.

— Nu, la drept vorbind, nu cunosc.

— Hmm, mormăi eu.

— Bun, e rândul meu.

Zâmbesc, dar mă cuprinde și o stare de agitație, în același timp. Chiar mi-aș fi dorit să pot avea eu sub control toate întrebările. Așa, aș putea să le ocolesc pe cele la care nu vreau să răspund.

— Porți lentile de contact?

— Ce? Asta ți-e întrebarea?

— Da.

— Nu, nu port. De ce?

— Pur și simplu, pentru că n-am mai văzut niciodată ochi atât de verzi ca ai tăi. M-am gândit că ar putea să fie lentile de contact colorate.

Întorc capul ca să nu-mi vadă zâmbetul și-l ocărăsc în sinea mea pentru faptul că mă face să mă simt specială.

— Dar tu?

— Evident că nu port lentile de contact. Ai impresia că mi-aș face dinadins ochii de un câprui atât de anost?

— Petele astea aurii ți fac să arate mai degradă precum chihlimbarul, ți zic și, imediat, îmi vine să mă iau la palme pentru faptul de a fi mărturisit că i-am remarcat.

Mai ales când văd cum i se întinde zâmbetul pe chip.

— Ei bine, aici învăț eu, îl informez, arătându-i bătrânul meu liceu, în dreapta. A fost construit acum șaptezeci de ani și, cu toate că are o arhitectură drăguță, puțin întâlnită în zilele noastre, e indiscutabil că nu i-ar strica unele îmbunătățiri.

Xander se apucă să-mi examineze școala. Mă foiesc, stânjenită, întrebându-mă ce părere o avea. Întrebându-mă de ce-mi pasă de părerea lui. El, probabil, frecventează unul dintre cele două licee particulare din oraș. Da, cam atâtea familii bogate locuiesc pe-aici: suficiente cât să fie nevoie de două licee particulare într-un mic oraș de litoral.

— Ne vedem mai târziu, îmi zice, întorcându-și privirea spre mine.

— Mai târziu, adică o să fii aici la ora douăsprezece, ca să mă conduci acasă? Fiindcă nu știu dacă aș putea să te suport de două ori în aceeași zi.

— Și când mă gândesc că bunica mea zice că ești o dulceată, comentează el, oftând adânc, după care fruntea i se încrețește un pic. În școala ta, orele se termină la amiază?

— Mă rog, nu pentru toată școala, însă, da, eu ies la amiază.

— De ce?

— Hmm..., fac eu, gesticulând spre magazin. Scutire pentru muncă.

Face ochii mari.

— Pierzi jumătate din ziua de școală ca să lucrezi la magazin?

— Nu e cine știe ce... A fost ideea mea. Chiar nu mă deranjează câtuși de puțin să dau o mână de ajutor.

Îmi dau seama că bat câmpii, fiindcă, în adâncul sufletului, chiar mă deranjează — și încă mult —, așa că îmi intrerup înșiruirea scuzelor și închei cu „Ar fi cazul să plec”.

— Bine. Pa, Caymen.

Se întoarce și pornește spre mașina lui, fără să mai arunce măcar o privire înapoi.

— Caymen, zice domnul Brown, când mă vede intrând în laboratorul pentru științele exacte cu câteva minute întârziere.

— Mă scuzați, m-am prins într-un hățiș țepos și am fost nevoită să mă descălcesc din strânsoarea lui.

— Cu toate că scuzele tale sunt de departe cele mai inventive, nu acesta este motivul pentru care te-am interpellat.

Tot restul clasei a început deja o lucrare de laborator, iar eu îmi doresc să particip la ea. Din câte se pare, se folosesc substanțe chimice veritabile.

— N-o să dureze decât un minut, îmi spune domnul Brown, probabil remarcându-mi expresia.

Mă îndrept, fără tragere de inimă, spre catedră. El împinge spre mine câteva hârtii.

— Acesta este colegiul despre care-ți spuneam. Oferă specializări în matematică și în științele exacte.

— A, da, mulțumesc, îi zic, înhățând hârtiile.

Am învățat, de la începutul anului școlar, că e mai bine să le cânti în strună profesorilor în privința studiilor superioare, decât să încerci să le explici că nu le vei urma, cel puțin pentru o vreme. Îndes foile în rucsac și mă așez la locul meu de lucru. La începutul anului, în clasă am avut un număr impar de elevi. Domnul Brown a întrebat cine se oferă să lucreze singur. Eu am ridicat mâna. Prefer să fac singură lucrările de laborator, ca să nu mi le strice nimeni altcineva. E mult mai simplu când nu trebuie să te bazezi pe altcineva.

În dimineața următoare, Xander așteaptă iarăși în fața magazinului, rezemat nonșalant de un stâlp de iluminat, de parcă am fi mers împreună la școală de când lumea. Soarbe puțin din paharul meu cu ciocolată caldă, apoi mi-l întinde și pornim la drum.

Iau o înghițitură și-mi opăresc gâtul. Nu merge așa. Am nevoie ca el să dispară, astfel încât să mă pot reîntoarce la viața mea normală, în care-mi bat joc de cei ca el. Astfel încât să nu mai aștept cu nerăbdare fiecare dimineată.

— Așadar, domnule Spence, fratele tău cel mare e avocat; mijlociul frecventează cine știe ce facultate de fițe. Ție ce îți rezervă viitorul?

— Într-un fel, e ca la tine.

— În care univers?

Pare s-o ia drept o glumă, fiindcă râde.

— De la mine se așteaptă să preiau conducerea afacerilor familiei.

— Și ce te face să crezi că e la fel și pentru mine?

— Muncești aici, locuiești aici, ajuți la funcționarea magazinului... Sunt destul de convins că mama ta consideră că, în cele din urmă, îi vei lua locul.

M-am resemnat cu ideea asta de multă vreme, dar faptul c-o aud exprimată de altcineva declanșează ceva în mine.

— N-am de gând să mă ocup la infinit de magazinul de păpuși.

— Atunci, ai face mai bine să emiți cu totul altfel de semnale. Și imediat.

— E ceva mai complicat, îi răspund.

Pentru că nu pot să renunț, pur și simplu, și să mă apuc de altceva. Mama se bazează pe mine.

— Te înțeleg în totalitate.

De data asta, e rândul meu să râd. El n-are cum să-mi înțeleagă în totalitate situația. E mai mult decât evident, după modul lui de viață, că indiferent care ar fi „afacerile familiei” lui, ele ar supraviețui. Facturile familiei ar fi plătite în continuare. Viitorul lui cuprinde posibilități nelimitate.

— Și ce-ai vrea să faci, în schimb? se interesează el.

— Încă nu știu. Îmi plac științele exacte, așa cred, dar ce-aș putea eu să fac cu ele?

Ținând seama de faptul că pentru asta ar fi necesar, pentru început, să consider că aş avea de ales.

— Prin urmare, de ce tu?

— De ce eu?

— Da, de ce se așteaptă de la tine să preiei conducerea afacerilor? De ce nu de la frații tăi?

— Pentru că eu n-am realizat nimic. Nu mi-am afirmat vreun punct forte. În consecință, tata l-a afirmat în locul meu. El susține că sunt priceput în mai multe domenii, ceea ce ar însemna, după toate probabilitățile, că ar trebui să devin imaginea afacerilor noastre. Așa că m-au aruncat în lume.

— Și care sunt afacerile familiei voastre?

Mă privește, inclinându-și capul de parcă ar vrea să-și dea seama dacă vorbesc serios.

— The Road's End¹.

Încerc să-i descifrez afirmația.

— Ești proprietarul unui hotel?

— Cam așa ceva.

— Ce înseamnă „cam așa ceva”? Ori ești, ori nu!

— Sunt cinci sute la număr.

— Bine...

— Toate.

— A! exclam, înțelegând în sfârșit. Ești proprietarul tuturor...

Sfinte Sisoe! Băiatul ăsta nu e doar bogat: e chiar BOGAT! Simt cum mi se încordează tot corpul.

— Da. Și ei mă pregătesc ca să preiau conducerea într-o bună zi. La fel ca tine.

La fel ca mine.

— Suntem, practic, gemeni, comentez eu.

Între timp, am ajuns în fața liceului meu. Prin urmare, de-asta a început el să-și petreacă timpul cu mine? Aș vrea să-i zic că, dacă i se pare c-ar fi descoperit vreun soi de legătură cu mine prin

¹ Capătul drumului.

intermediul situațiilor noastre „asemănătoare”, ar fi cazul să se mai gândească. Dar nu mă pot îndura să-i spun una ca asta, și nu-mi dau seama precis dacă e din dorința de a-i cruța sensibilitatea, sau de a o cruța pe a mea.

— La revedere...

Și, de data asta, eu sunt cea care pleacă prima și nu mai privește înapoi.

CAPITOLUL II

Pentru prima dată, de când țin eu minte, avem doi clienți în magazin. Altfel spus, două grupuri care n-au sosit împreună și care, ambele, au nevoie de ajutor.

Nu sunt prea pricepută la copii; probabil că e și motivul real pentru care sunt surghiunită în „zona pentru pictatul ochilor” pe timpul petrecerilor. Așa că, fără să colaboreze în vreun fel cu mine, mama se îndreaptă spre mămică și fetiță, în timp ce eu mă apropiu de femeia între două vârste.

— Bună. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da. Am fost aici acum câteva luni... poate să fi fost vreo șase, nici nu mai știu sigur... și era o păpușă.

Văzând că nu continuă, preiau eu inițiativa.

Va trebui să verific informația asta. Nu ne place să ne între păpușile în magazin.

Femeia râde, cu jumătate de gură. Mai degrabă, e un chicotit nervos.

— Știu că va trebui să fiu mai precisă, răspunde ea și pornește de-a lungul peretelui din fund, studiind fiecare păpușă.

O urmez.

— Dacă-ai putea să mi-o descrieți, aș începe să conturez o listă a suspecților.

— Păr negru și creț, o gropiță în obrazul stâng.

Femeia se descrie pe ea însăși. Foarte multe persoane se înfrâng de dragostesc de păpuși care le seamănă. Așa că o examinez mai

îndeaproape pe femeie, încercând să-mi amintesc ce păpuși am fi putut să avem care să-i semene.

— Tina, zic, în cele din urmă. Păpușa stătea jos?

— Da, zice femeia, zâmbind larg. Da, cred că Tina se numea.

— Ar trebui să fie pe-aici. Dați-mi voie să caut.

Mă duc în colțul magazinului, acolo unde o văzusem ultima dată pe Tina, dar nu e acolo.

— Să caut și în spate, adaug, fiindcă aproape totdeauna comandăm păpușile care s-au dovedit vandabile.

Peretele lateral din depozit e plin de rafturi, iar aceste rafturi găzduiesc cutii suficient de încăpătoare pentru o singură păpușă. La un capăt al fiecărei cutii e înscris câte un nume. Cam pe la jumătatea înălțimii, zăresc numele Tina. Trag scara mai aproape și iau cutia, care mi se pare foarte ușoară.

Ajunsă la loc pe podea, după ce scormonesc printre granulele ambalajului, descopăr motivul. Nu e nicio păpușă în cutie. Ciudat. Rămân nedumerită pe loc, pentru câteva clipe, neștiind ce să fac, după care mă întorc în salonul magazinului și o întrerup pe mama la jumătatea frazei.

— Mamă, scuză-mă, pot să vorbesc pentru câteva secunde cu tine?

Ea ridică un deget spre mine și, după ce termină de vorbit cu clienta de care se ocupă, vine după mine, în spatele casei de marcat.

— Ce se-ntâmplă?

— Tocmai m-am dus s-o scot din cutie pe Tina, dar se pare că a fost răpită.

— A, da, scuză-mă. Am vândut-o acum ceva timp. Probabil că am uitat să-i pun plăcuța cu numele în sertar.

— A, bine, atunci. Mă cam speriasem. O să-i spun clientei că putem să i-o comandăm, dacă vrea.

— Caymen, zice mama, pe un ton scăzut.

— Da?

— N-ai vrea să încerci să vinzi ce avem în magazin, înainte de a comanda altă păpușă?

Încuviințez din cap. E normal. E mai logic decât orice s-a întâmplat în ultimele cinci minute. Mama vrea să vindem ceea ce avem în stoc, înainte de a mai comanda și alte păpuși. E o idee bună ca să ieșim din impas. De fapt, chiar mă simt mai despovărată, știind că ea are un plan privitor la suma aia mare, scrisă cu roșu în registrul ei.

— Îmi pare rău, îi zic doamnei. Tina și-a găsit un alt cămin, însă știu că avem vreo câteva alte păpuși care sigur v-ar plăcea, foarte asemănătoare cu Tina. Haideți să v-o arăt pe preferata mea.

Preferata e un termen relativ, însemnând că o consider cea mai puțin deranjantă.

Femeia n-a mușcat momeala. După ce i-am arătat cinci păpuși foarte asemănătoare cu Tina, a devenit vizibil necăjită. Vocea a început să-i tremure, iar obrazii i s-au întunecat cu o nuanță.

— Eu chiar o vreau numai pe Tina. Există vreo posibilitate ca s-o comand? Aveți un catalog?

Mama, care tocmai își luase rămas-bun de la clientele ei, ni se alătură.

— Aș putea să vă ajut cu ceva?

— Aveați aici o păpușă pe care o vreau, dar acum nu mai este.

— Tina, îi amintesc eu mamei.

— Nu v-a arătat Caymen și alte păpuși?

— Da, dar acelea nu mă interesează.

— Există ceva anume la Tina care o face să fie specială pentru dumneavoastră?

— Da. Tatăl meu mi-a cumpărat o păpușă când eram mică. După ce am devenit adolescentă, păpușa a fost dată. Acum câteva luni, când am văzut-o pe Tina, nu mi-am putut reveni, văzând cât de mult semăna cu păpușa mea. Am plecat în ziua aceea fără s-o cumpăr, însă n-am izbutit să mi-o scot din minte. Chiar îmi doresc păpușa aceea.

Câteva lacrimi i se preling încet din ochi și femeia se grăbește să le șteargă.

Îmi întorc privirea în altă parte, stânjenită pentru ea. Sau, poate c-o fi ceva mai mult decât atât. Poate că sunt geloasă pentru faptul că o persoană poate să aibă o relație atât de apropiată cu tatăl ei, încât chiar și după ce el nu mai e, simplul gând la el să-i stârnească emoțiile. Eu, când mă gândesc la tatăl meu, nu simt altceva decât pustiire.

Mama o bate ușurel cu palma pe braț și-i zice: „Vă înțeleg în totalitate.” Dar, oare, chiar o înțelege ea în totalitate? Mama a fost dezmoștenită de tatăl ei. S-o gândi la asta, în timp ce încearcă s-o consoleze pe clientă? Oare s-o gândi mult la treaba asta? Sau, la fel ca mine, se străduiește să-și alunge amintirea în cele mai îndepărtate cotloane ale minții, sperând că n-o să iasă niciodată la suprafață, mai ales de față cu alții?

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită de dumneavoastră, continuă mama. Uneori, tocmai lucrurile mărunte sunt cele care ne readuc ființele dragi, într-o cât de mică măsură... Face un semn cu mâna spre mine, după care i se adresează mai departe clienței: Caymen poate că e cam pedantă, câteodată, dar fără discuție că vă putem comanda păpușa aceea. Probabil c-o să fim în măsură să vă oferim și un preț cu totul special.

Văd limpede cum stă treaba, eu trebuie să joc rolul țapului ispășitor. Dar suport să pic eu vinovată. Însă faptul că mama, încă o dată, nu se mai gândește la problemele noastre financiare, tocmai asta e ceea ce mi-a produs îngrijorarea. Oare afacerea noastră nu s-ar fi prăbușit deja dacă n-aș fi fost eu, s-o împiedic pe mama să le ofere clienților prea multe rabaturi, sau să le permită fetițelor să aleagă prea multe veșminte pentru păpușile primite de ele ca dar de aniversare...?

— Sigur că da, zic. Haideți să vă arăt catalogul, ca să ne asigurăm că vorbim despre una și aceeași păpușă, o invit pe clientă, conducând-o spre teighea. Solicităm plata anticipată, înainte de a plasa comanda, o informez apoi.

Ultimul lucru care ne-ar mai trebui ar fi să comandăm o păpușă pentru o doamnă care n-ar mai veni s-o ia.

După ce pleacă doamna, mama vine spre mine.

— Caymen.

— Ce e?

— Nu-mi vine să cred că ai putut sta cu clienta timp de o jumătate de oră în cap, fără să afli de ce-și dorește păpușa aia. Noi ținem la oameni, Caymen. Am cunoscut prea destui care nu țin decât la propriile persoane, așa că nu vreau ca fata crescută de mine să nu se gândească la ceilalți, chiar dacă sunt străini.

Aluzia nu tocmai voalată a mamei la tatăl meu nu-mi scapă, însă generalizarea ei mă deranjează. N-ar fi posibil ca banii să nu aibă nimic de-a face cu atitudinile celor față de care a fost ea expusă, reprezentanții aceluși minuscul segment de oameni oribil de bogați?

— Tu mi-ai zis să încerc să-i vând din păpușile pe care le avem deja în stoc.

— Dar nu cu prețul sentimentelor ei.

— Sentimentele nu costă nimic. Păpușile, da.

Mama îmi adresează un mic zâmbet și-și plimbă degetele pe obrazul meu.

— Sentimentele, fată dragă, poate c-ai să înveți cândva, pot fi cele mai costisitoare lucruri din univers.

Iar acesta e genul de atitudine care-i va aduce magazinului nostru ruina financiară.

Ceva mai târziu, în timp ce stau în camera mea, fraza ei mi se învârteste în minte, iar și iar. *Sentimentele pot fi cele mai costisitoare lucruri din univers.* Ce să însemne asta? Mă rog, înțeleg eu ce înseamnă, dar ce-o însemna pentru ea? Oare vorbește despre tatăl meu? Sau despre al ei?

Scot din sertarul de sus al dulapului meu un caiet având pe copertă inscripția *Donator de organe* și notez propoziția enunțată de mama. Aici îmi păstrez toate informațiile privitoare la tatăl meu. La drept vorbind, cunosc multe: cum se numește, unde stă, ba chiar și cum arată. L-am căutat, din pură curiozitate, pe internet. Lucrează pentru o firmă mare de avocatură din New York. Și totuși, să cunoști

unele lucruri *despre* cineva nu e același lucru cu a-l cunoaște pe acel cineva. Așa că îmi transcriu, în caietul acesta, toate lucrurile pe care le spune mama despre tatăl meu. Nu sunt multe. Era foarte tânără când l-a cunoscut pe tata; relația dintre ei a fost de scurtă durată și s-a încheiat repede. Adesea mă întreb dacă l-o fi cunoscut măcar. Ea foarte rar poate să-mi răspundă la întrebări, așa că am încetat să i le adresez. Numai că, din când în când, mai scapă în treacăt anumite lucruri pe care vreau să le țin minte. Lucruri care m-ar putea ajuta să descopăr... ce? Pe el? Pe mine?

Până și gândul la asta mă înfurie. De parcă aș avea nevoie de el ca să fiu întreagă. El a lăsat-o pe mama să se descurce de una singură. Cum mi-aș putea dori să semăn, câtuși de puțin, cu el? Numai că sunt o fire practică, rațională, și dacă aș avea nevoie să-l găsesc, într-o zi, vreau să știu cât mai multe cu putință. Închid caietul și subliniez încă o dată titlul de pe copertă. Niciodată nu se știe când ai putea să ai nevoie de un rinichi, sau de altceva, într-o zi. De-asta și păstrez caietul. E unicul motiv.

CAPITOLUL 12

În dimineața următoare, starea de spirit nu mi-e cu mult îmbunătățită. De fiecare dată când mă gândesc la tatăl meu, devin indispusă. Iar faptul că am descoperit cutia goală a păpușii în încăperea din spate mă face să-mi dau seama că magazinul are mai multe probleme decât crezusem. Sperasem c-o să putem continua în roșu mereu; acum, știu că nu se poate. Însă faptul că mama i-a comandat doamnei aceleia păpușa LA PREȚ DE PRODUCĂTOR mă face să-mi mai dau seama de ceva: că e posibil ca mama să nu aibă suficient spirit managerial ca să ne scoată din impasul financiar. Oare suntem la câteva luni distanță de ziua în care vom ajunge pe stradă? Simt cum povara asta îmi apasă pe umeri și nu-mi dau seama ce să fac cu încărcătura suplimentară.

Îmi iau rucsacul și ies din magazin. Aerul e rece azi și-mi ciupește obrajii când pășesc afară. Pe la jumătatea cvartalului, Xander își face apariția lângă mine și-mi întinde paharul cu ciocolată caldă, din care a sorbit deja. Savurez fierbințeala băuturii în timp ce-mi încălzește gura și gâtul. Nu-mi vine să cred că am mers împreună toată săptămâna. Îmi maschez zâmbetul și mai iau o înghițitură prelungă.

— Te simți bine?

Întorc capul spre el și văd că mă studiază atent.

— Ce? Da, normal.

— De obicei, ai câte o replică sarcastică imediat cum ieși pe ușă. Să mă cunoască el, deja, atât de bine?

— Ce sunt eu, doza ta zilnică necesară de afronturi?

— Așa mai merge, remarcă el, tușind încet. Bun, îți propun un joc nou. O provocare, dacă vrei.

— Ascult.

— Tu nu știi ce vrei să faci cu viața ta. Eu nu știu ce vreau să fac cu a mea. În schimb, știm amândoi că nu vrem să ne ocupăm de păpuși sau de hoteluri.

— Nu mi-a plăcut cum a sunat, dar te ascult.

— Prin urmare, eu o să-ți descopăr destinul, iar tu poți să mi-l descoperi pe-al meu.

— Ăăă... ce?

— O să-ncerc să-mi dau seama ce-ți place ție să faci.

— Cum?

— Prin diverse încercări, evident. Ca un seminar de orientare profesională, dacă vrei. Eu o să-l țin pe primul. Măine, la ora unu. Să fii pregătită.

— Măine e sâmbătă. N-ai vreun meci de tenis de vizionat?

— Ce să am? Nu. Urăsc tenisul.

Privesc în jur.

— Poate c-ar fi mai bine să vorbești mai încet când spui astfel de lucruri. Doar nu vrei să fii dat afară din club.

— Încerci să te fofilezi de la primul tău seminar de orientare profesională?

— Eu lucrez sâmbăta.

— E momentul să începi emiterea unor altfel de semnale.

Privesc în minte calendarul nostru lunar de pe teigheaua din spate. Îmi amintesc cum l-am completat împreună cu mama, la începutul lunii, așa cum procedăm mereu.

— Avem programată o petrecere. N-am cum s-o las singură.

Dar, poate, după petrecere...

El nu spune nimic; mă privește, doar, cu sprâncenele ridicate. Presiunea poverii de pe umeri mi se intensifică și mă străbate un val de mânie. De ce trebuie să mă ocup eu de magazinul mamei? De ce nu am nicio posibilitate de a-mi alege viitorul?

— Bine, la ora unu.

*

Ziua de sâmbătă sosește, iar eu încă nu i-am pomenit nimic mamei despre ieșire. Scurta mea izbucnire de mânie s-a topit, prefăcându-se în vinovăție. Mama e stresată, iar magazinul, în pragul falimentului. Nu e momentul să mă răzvrătesc. Dar va exista vreodată momentul potrivit? O singură după-amiază nu poate să echivaleze cu ruinarea magazinului... sau, cel puțin, așa sper.

Orarul îmi confirmă că avem o petrecere aniversară de la ora zece până la amiază. Ar trebui să fie suficient ca s-o ajut pe mama și să termin exact la timp ca să pot ieși cu Xander. Să ies cu Xander... Să ieșim împreună... Asta să însemne? Mă străduiesc să-mi reprim zâmbetul, însă fața nu-mi dă ascultare la un asemenea gând. Îmi amintesc ce față am făcut când l-am auzit pe Xander vorbind despre „un seminar de orientare profesională”, iar asta pare să-mi fie de ajutor.

Mama e în spate, pregătind petrecerea, în timp ce eu mă ocup de magazin. Știu că ar trebui să stau de vorbă cu ea, însă trag de timp. Vinovăția asta mă roade pe dinăuntru.

Nu e nimeni în magazin, așa că-mi croiesc drum pe scurtul culoar și ajung la mama, care tocmai aranjează pe masă rochițele pentru păpuși.

Ea se întoarce să mai ia un teanc și atunci mă zărește.

— Hei, exclamă, privind peste umărul meu. Ai nevoie de mine?

— Nu. Am vrut doar să mă asigur că n-ai nevoie de ajutor.

Mare papă-lapte mai ești, Caymen.

— Mă descurc. Ai pregătite, dincolo, toate vopselele pentru ochi?

— Mda.

— Atunci, cred că suntem gata.

— Bine.

Dau să pornesc spre magazin, dar mă forțez să mă întorc spre ea. Își vede mai departe de treburi. Îmi vine mult mai ușor să vorbesc spre ceafa ei.

— Ăăă... la ora unu o să ies cu cineva, dacă n-ai nimic împotriva.

Mama își îndreaptă spinarea și se întoarce cu fața spre mine, ștergându-și palmele. Timp de șaptesprezece ani, am așteptat mereu să se închidă magazinul ca să fac altceva. Mi-am programat viața în funcție de orarul magazinului. Totul, numai ca să evit ceea ce consideram că va fi o privire dezamăgită, în cazul în care aș întreba. Dar ceea ce văd mă face să mă simt încă și mai vinovată: o expresie de epuizare. I se citește în cuta adâncă dintre ochi, în coborârea bărbiei. Dar nu și în voce, atunci când îmi răspunde.

— Sigur că da, Caymen. Distrează-te. Ce mai puneți la cale, tu și Skye?

— Nu, nu cu Skye. Cu ... e doar un prieten, de la școală.

Încă nu mă simt pregătită să-i explic mamei de ce m-am hotărât să trec peste toate principiile ei, și peste toate lucrurile cu care am fost totdeauna de acord, ca să ies cu Regele Bogătașilor în persoană. În clipa de față, ea nu are nevoie de un stres în plus. Și, în definitiv, ce rost ar avea, când, peste câteva săptămâni, Xander va termina de studiat felul în care trăiește cealaltă jumătate a lumii? Se va sătura de mine și va trece mai departe, căutându-și următoarea sursă de senzații tari.

— La unu rămâne, îmi zice mama, după care se întoarce la treburile ei.

CAPITOLUL 13

Când intră în magazin cele zece fete, le conduc în încăperea din spate, după care n-o mai văd pe mama până în clipa în care începe să iasă cu păpușile și să-mi spună ce culoare de ochi va trebui să aibă fiecare. Îmi concentrez energia asupra conturilor deja schițate ale ochilor păpușilor, adăugând verde și alb. Cineva a cerut ochi căprui, așa că aplic un strat de maro închis. Apoi, storc câteva picături aurii pe tăvița din plastic și aleg cea mai mică dintre pensule. Concentrându-mă intens, adaug mici pete aurii peste maro.

Clopoțelul de la intrare răsună și tresar, trăgând o dungă aurie peste pupila neagră.

— Fir-ar să fie, murmur.

— Am ajuns un pic mai devreme, zice Xander, în timp ce-mi ridic privirea, surprinsă.

Ceasul de pe casa de marcat arată ora douăsprezece și jumătate. Petrecerea trebuia să se fi sfârșit de acum o jumătate de oră. Nici nu observasem că s-a făcut atât de târziu. Dacă mi-aș fi dat seama, m-aș fi dus în spate și le-aș fi zorit, ca și cum aș avea foarte multă treabă.

Xander vine spre mine, frecându-și obrazul cu un deget.

— Ai ceva pe față. Vopsea, poate?

— A. Da, răspund, ștergându-mă.

— Tot a mai rămas.

El se apropie și mai mult, iar eu îmi dau seama că țin încă în mână pensula cu vopseaua aurie, în timp ce păpușa cu ochii pătați de auriu se odihnește pe tejghea, în fața mea.

— Ești amabil să ai grijă de magazin pentru un minut? rostesc la repezeală.

Sar de pe scaun, înșfac păpușa și pornesc spre încăperea din spate, fără să-i mai aștept răspunsul.

— Mamă, ai depășit timpul.

— Ce? Serios? se miră ea, împreunându-și palmele. E timpul să incheiem, fetelor!

Îmi aruncă o privire peste umăr: o combinație de „iartă-mă” și de „doar mă cunoști”. Da, o cunosc, iar expresia ei îmi stârnește zâmbetul.

— Ai terminat cu păpușa aia? mă întreabă, luând uscătorul electric de pe masă, ca să usuce vopseaua.

Îmi cobor privirea spre păpușa din mâinile mele.

— Da. Adică nu, stai. Pe asta am greșit-o.

Mama examinează ochii păpușii.

— Ba e destul de drăguță, zice ea. Dunga aurie de-a lungul pupilei pare că așa a fost gândită, ca o sclipire. Cred că ar trebui s-o lași așa.

— Bine, zic, întinzându-i păpușa. Mi-a venit prietenul.

Își rotește privirea prin cameră la auzul veștii.

— N-o să ies până când nu pleacă fetele, dar curățenia las-o pentru când o să mă întorc. O să te ajut.

— Sună bine.

Mă întorc în magazin. În urma mea, o aud pe mama zicând:

— Bun, acum haideți să-i punem hăinuțele păpușicii.

Îl găsesc pe Xander fixând din nou cu privirea cartea de vizită a magazinului.

— Nu e niciun mesaj ascuns acolo, îi zic, iar el lasă jos cartonașul.

— Nu ai telefon mobil, remarcă el.

— Asta ți-a spus-o cartea de vizită?

Strâng tuburile de vopsea, le pun capacele, după care înfășor pensulele într-un prosop din hârtie, ca să le duc în spate și să le spăl. Arunc o privire peste umăr, sperând că mama n-o să apară tocmai acum. Încerc să-mi dau seama cum i-aș putea cere lui Xander să iasă, fără ca motivul să fie prea evident.

— Nu te-am văzut niciodată ținând în mână un telefon mobil, nu se zărește vreo umflătură pătrătoasă în buzunarele blugilor tăi și, mai ales, nu mi-ai dat numărul.

— Văd că spiritul de observație începe să ți se amelioreze. Deși nu cred că ultimul argument ți-ar valida teoria, răspund, în timp ce pun tuburile de vopsea într-un coș din plastic. Revin imediat. Nu vrei să mă aștepti în mașină, mai bine?

El nu se clintește.

— N-o să dureze mult. Mă întorc repede.

— Bine.

Îl aștept să pornească spre ieșire și abia apoi iau pensulele și le duc în chiuveta din camera pentru petreceri, le spăl cu apă și săpun, după care le las într-un borcan, la uscat. Fetițele își adună lucrurile și-și compară între ele păpușile. Mă grăbesc să ies înaintea lor, dar când trec de colț, îl zăresc pe Xander rămas tot acolo. Mă opresc brusc, iar fetițele își fac loc pe lângă mine. El zâmbeste, în timp ce micuțele trec în goană pe lângă picioarele lui. Mă răsucesc pe călcâie și mă strecor printre câteva fete, încercând să-i blochez mamei câmpul vizual.

— Care-i problema? se miră ea.

— Cred că una dintre fetițe și-a uitat geaca pe-acolo.

— Bine. Mă duc eu s-o iau.

Una dintre fetițe se oprește lângă Xander.

— Semenii cu păpușa mea, Ken, îi zice, ridicându-și privirea spre el.

— Chiar? întreabă el, iar micuța încuviințează din cap. Dar tu știi cu cine semenii? o întreabă, la rândul lui.

Se lasă pe vine și dă să-și scoată telefonul mobil din buzunar, numai că între timp ajung și eu acolo. Îl apuc de braț și-l trag spre ieșire.

— Trebuie să plecăm, îi zic.

Xander scapă un mormăit de protest.

— Caymen, eu vorbeam cu fetița.

— Care, evident, se înșală.

— Mersi mult.

— E clar că semenii mai degrabă cu Derek, brunetul, decât cu Ken. Îl conduc până la mașină, după care-i zic: Vin imediat.

Când ajung înăuntru, mama tocmai iese din încăperea din spate.

— N-am văzut nicio geacă pe-acolo, îmi zice.

— Probabil c-am înțeles eu greșit. Scuze.

— Nu-i nimic, oftează ea. A fost o petrecere drăguță. Fata sărbătorită nu mai înceta să-și strângă păpușa în brațe.

— Par să se fi distrat de minune, remarc eu, mutându-mă agitată de pe un picior pe celălalt. În orice caz, mă așteaptă prietenul. Pa! mai zic, pornind grăbită spre ușă.

— Hei, Picasso! mă strigă ea.

Mă opresc, crezând că l-a zărit pe Xander așteptând afară și c-o să mi-o spună. Mă întorc încet spre ea.

— Ai vopsea pe față, mă anunță.

Își vâră degetul în gură, apoi se îndreaptă spre mine, cu el întins.

— Să nu cumva ... ! o avertizez, ștergându-mi singură obrazul, iar ea începe să râdă.

— Distracție plăcută!

— Mersi, mamă. Îmi pare rău că te las singură.

— Nu-i nimic, Caymen.

— Mersi.

Xander e în mașină și-și face de lucru cu aparatul de radio când urc. Mirosul de piele nouă îmi asaltează simțurile. Mașina lui are mai multe butoane și ecrane decât am văzut în viața mea într-un automobil.

Închide radioul în timp ce-mi prind centura de siguranță.

— Așadar, dac-ai fi avut telefon mobil, nu mi-ai fi dat numărul?

Am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că el reia discuția noastră de unde rămăsese.

— N-am zis așa ceva. Am zis doar că nu e un argument valid în sprijinul teoriei tale.

Xander coboară paravanul din fața mea și-și potrivește oglinda.

— Tot mai ai vopsea pe față, îmi zice.

Își trece un deget peste obrazul meu, urmărind dunga de vopsea. Îmi opresc respirația pentru o clipă, când am impresia că degetul lui zăbovește mai mult decât ar fi necesar.

— Încăpățânată vopsea, zic, întorcând capul ca să văd mai bine linia albastră, după care frec până când dispare.

Xander deschide compartimentul de deasupra genunchilor mei și scoate de acolo o pereche de mănuși din piele. Când și le trage pe mâini, nu-mi pot stăpâni râsul.

— Ce e?

— Ai mănuși pentru condus.

— Și?

— Și e amuzant.

— Amuzant de adorabil?

— Dacă zici tu, răspund, clătinând din cap.

Ambalează motorul de câteva ori, după care pornește pe stradă.

— Oare de ce am senzația că n-ai vrut să mă întâlnesc cu mama ta, acolo, în magazin?

— Pentru că n-am vrut.

— Ei bine, asta ar putea explica senzația.

— Ea e... Hai să zicem doar că aș mai avea nevoie de ceva timp înainte ca voi doi să vă cunoașteți.

Probabil, cincizeci de ani ar fi suficienți.

— Eu sunt convins că mi-ar plăcea.

Izbucnesc în râs.

— Ție ți-ar plăcea, fără discuție.

Xander oprește într-o intersecție și trei femei în paltoane viu colorate traversează prin fața noastră.

— Ia stai, insinuezi că eu nu i-aș plăcea ei? N-am întâlnit nicio dată vreo mamă căreia să nu-i plac.

Rămân cu privirea ținută pe mâinile lui înmănușate.

— Există un început pentru toate, îi zic.

Privesc pentru o vreme cum trec pe lângă noi vitrinele magazinelor, după care îi pun întrebarea.

— Unde mergem?

— O să vezi.

După un sfert de oră, oprim în fața hotelului The Road's End.

CAPITOLUL 14

— La hotelul tău? Sunt destul de convinsă că nu vreau să mă fac cameristă când o să fiu mare, îi zic lui Xander, în timp ce manevrează prin parcare hotelului.

Chiar să fi vrut, nu cred c-ai putea. E o meserie grea.

Dau să-i trântesc o replică sarcastică, dar sunt prea surprinsă de remarca lui ca să-mi mai treacă prin minte vreuna. Parchează mașina în fața intrării și coboară. Îl urmez.

— Ce vreau eu nu are legătură cu hotelul. Cu excepția faptului că hotelul o să ne servească drept decor.

.. Pentru REDRUM? întreb eu, cu o voce răgușită.

Pentru ce?

N-ai văzut *The Shining*?

Nu.

Cu Jack Nicholson? Cum innebunește, incetul cu incetul?

— Nu.

Probabil că e mai bine, din moment ce familia ta e proprietara unei grămezi de hoteluri. Nu ți l-aș recomanda. E un film de groază, a cărui acțiune se desfășoară într-un hotel. Prin urmare... Înfricoșător.

— Și ce-are a face romul roșu¹ cu toate astea?

¹ Ecranizarea din 1980 a cărții lui Stephen King, în regia lui Stanley Kubrick și avându-i în rolurile principale pe Jack Nicholson, Shelley Duvall, Danny Lloyd și Scatman Crothers.

² *Red rum* înseamnă *rom roșu*, în timp ce *redrum* este *murder* (asasinat), scris invers.

— E *murder*, scris de la coadă la cap, îi explic eu, încheind cu trei bătăi de avertisment: *Dum dum dum*.

Mă privește din nou de parcă ar vrea să afle dacă exist cu adevărat.

— Sună înfiorător.

— Asta e. Trebuie să vezi filmul. Nu-mi pasă dacă o să te facă să nu mai pui piciorul în vreun hotel în viața ta. Îl vezi, și gata.

Xander îi azvârle cheile mașinii unui angajat care stă lângă intrare, după care deschide ușa. Holul recepției e superb. Mobilier luxos, plante mari, dale sclipitoare și... Mai mare decât întregul meu apartament.

— Bună ziua, domnule Spence.

El răspunde printr-o ușoară înclinare a capului și mă îndrumă de-a lungul holului cu o mână plasată pe mijlocul meu. Un fior rece mă străbate. Ajungem la un ascensor cu uși duble, aurite, iar el apasă butonul pentru Sus, lăsându-și să cadă mâna de pe spinarea mea. Înăuntru e un liftier veritabil, într-o jachetă albastră cu nasturi mari, aurii. Ne salută, pe mine și pe Xander, iar eu îi răspund fluturându-mi mâna spre el. Liftierul apasă butonul din dreptul numărului douăzeci. Ascensorul urcă și iar urcă, în cele din urmă oprindu-se cu un clinchet.

Holul în care ieșim e nespus de larg și dă spre o singură ușă. Habar n-am ce-ar putea să fie dincolo de ușa a ceea ce, evident, reprezintă apartamentul penthouse, încât să aibă ceva de-a face cu descoperirea modului în care aș vrea eu să-mi câștig existența.

Cu toate acestea, Xander pare surescitat când răsucesște mânerul și deschide ușa. Imediat, mă simt copleșită de haos și de zgomote. Vreo doi tipi montează reflectoare enorme cu paravane. Câteva femei aranjează perne pe o canapea. Un bărbat cu o cameră foto masivă atârnată de gât se plimbă de colo-colo, analizând diferitele locuri. Din când în când, scoate un soi de băț negru și apasă pe un buton.

— Ce căutăm noi aici? îl întreb pe Xander.

— E o ședință foto. Tata vrea să se facă o serie de noi fotografii ale apartamentului, pentru site, și m-a trimis pe mine s-o supraveghez.

Se duce spre un dulap mare lipit de un perete, scoate o cameră foto dintr-o cutie și-i montează un obiectiv.

— Tu vei fi umbra fotografului, îmi zice. Ca un fel de ucenică a lui.

— Dar pe el l-ai prevenit că o fată oarecare, absolut nepricepută la fotografiat, o să-i stea în cale toată ziua?

— Da.

Se oprește în fața mea și-mi petrece cureaua camerei pe după gât, apoi îmi eliberează părul de sub ea. Mă străduiesc să-mi reprim oftatul. Miroase a săpun scump și a detergent.

— A fost flatat să afle că e cineva care vrea să învețe de la el.

— Dacă zici tu...

Telefonul lui mobil începe să sune, așa că se întoarce într-o parte ca să răspundă.

— Cum adică unde sunt? rostește, pe un ton devenit dur și rece. Da, sunt la ședința foto. Acolo unde mi-ai cerut să mă duc... Da, ei bine, azi m-am hotărât să... Bine... Da... Nu, am alte planuri pentru astă-seară. Perfect.

Și închide fără să mai spună la revedere.

Ridic din sprâncene, privind spre telefonul lui.

— Tata, îmi zice, ridicând din umeri, ca și cum răceala vocii lui la telefon n-ar fi fost decât interpretarea unui rol.

— Domnule Spence, îl strigă fotograful. Dacă sunteți gata, putem să începem.

— Dă-mi voie doar să mă schimb.

Să se schimbe?

Cât timp e plecat, fotograful mă cheamă la el și-mi arată câteva funcții de bază ale camerei foto și mă învață cum și când să declanșez. Pe urmă, se întoarce Xander, purtând un costum de-a dreptul super. Un costum care, combinat cu tunsoarea lui conservatoare, îl face să arate cu mult mai matur decât cei șaptesprezece ani ai lui. Ridică o revistă de pe masă și se instalează pe canapea. Serios, n-am mai văzut pe nimeni care să arate atât de bine într-un costum. Fotograful trage câteva cadre, după care începe să-i dea indicații. După vreo zece fotografii, se întoarce spre mine.

— Ce-ar fi să încerci și tu câteva, până când aranjez eu următorul decor?

După care se duce în bucătărie (apartamentul de hotel are și o bucătărie) și începe să mute lucrurile dintr-un loc într-altul.

— Nu mi-ai spus că tu ești fotomodelul.

— Nu ți-am spus că tata vrea să facă din mine imaginea afacerii lui? răspunde el, lăsându-și ochii în jos.

Pentru prima oară de când îl cunosc, îl văd înroșindu-se.

— E jenant, continuă apoi, însă el a descoperit că oamenii sunt mai atrași de fotografiile care conțin viață.

— Așadar, astea vor fi pe fluturașii de reclamă și pe toate celelalte?

— Cele mai multe, pe site, dar, da, și pe fluturași.

Pe site. Noi de ce n-avem un site pentru magazinul de păpuși? Zâmbesc și duc camera foto la ochi.

— Bine, superstarule. Hai, la muncă!

Să-l privesc pe Xander prin obiectivul camerei foto înseamnă o răsplată pentru mine. Pot s-o fac fără să mă mai gândesc că mă holbez la el. Pe măsură ce înaintează ziua de lucru, învăț să apropiu imaginea, să focalizez pe zâmbetul sau pe ochii lui. Are un ten uluitor. Părul e combinația perfectă de strălucire și volum. E doar un pic vâlurit, ceea ce, deși e scurt, îl face să iasă perfect în evidență.

Reușesc să compun câteva cadre. Mă joc cu lumina care pătrunde prin ferestre. La început, îl supraexpun, scăldându-i chipul în lumină. Pe urmă, întorc efectul pe dos, luminându-l din spate, astfel încât să pară o umbră întunecată, numai muchii și curburi. Mai fac câteva cu oceanul pe fundal. Camera de hotel are o privești excepțională.

— Relaxează-te, Xander, îi zic la un moment dat.

— Ce? Păi, sunt relaxat!

— Ești prea protocolar. În fotografiile astea se presupune că ai fi în vacanță, corect? Comportă-te ca atare!

— Sunt îmbrăcat într-un costum. Probabil că particip la o întâlnire de afaceri, sau cam așa ceva.

— O întâlnire de afaceri pentru angajați crispați?

— Hei, termină! mă apostrofează el, răsând, după care mai facem câteva fotografii, atât eu, cât și adevăratul fotograf.

Tocmai când îmi închipui că fotograful a obținut toate cadrele de care ar putea avea nevoie (ba chiar și mai multe), ușa camerei de hotel se deschide și intră un bărbat chipeș, între două vârste. N-am nevoie să-l aud pe Xander înjurând în barbă ca să-mi dau seama că e tatăl lui. Asemănarea e evidentă. Ambii au ochii căprui și părul șaten-deschis, pomeții proeminenți și buzele pline. Și amândoi au exact aceeași alură: de parcă ar fi stăpânii lumii.

Tatăl lui Xander cercetează încăperea cu privirea și și-o oprește asupra mea.

CAPITOLUL 15

Domnul Spence zăbovește cu privirea asupra mea timp de fix treizeci de secunde, studiindu-mă de la tunsoarea veche de șase luni până la ponosiții pantofi Converse. Apoi mă salută cu o ușoară înclinare a capului. Îmi dau seama că mă crede asistenta fotografului, și dacă Xander vrea să joace cartea asta, n-o să i-o iau în nume de rău.

Xander își plimbă privirea de la tatăl lui la mine și înapoi. Dacă eu am ezitat atâta până l-am prezent pe Xander mamei mele, pot foarte bine să deduc cum i se pare lui ideea de a mă prezenta propriului tată. Așa că-mi țin gura închisă și strâng bine camera foto în mâini.

Domnul Spence descoperă laptopul deschis din colțul încăperii. Fotograful, foarte probabil dându-și seama ce înseamnă asta, îi zice:

— Acelea sunt cadre brute, neprelucrate, dar puteți foarte bine să le priviți pe cele capturate până acum.

Xander se ridică.

— Oricum ar fi, am terminat, anunță el.

Pornește spre dormitor și, chiar înainte de a ajunge la ușă, întoarce capul spre mine și zice „Caymen”, aproape de parcă s-ar fi așteptat ca eu să știu că trebuie să-l urmez. Îi arunc o privire de *Ești sigur?*, iar el îmi întinde mâna. Inima îmi face o tumbă; inspir adânc și pornesc spre el, dar nu sunt chiar atât de neghioabă încât să-l iau de mână când ajung la el. Trec doar mai departe și intru în dormitor. El mă urmează și închide ușa.

Dintr-un anume motiv, mi se taie răsuflarea.

Hainele cu care era îmbrăcat când a venit stau frumos atârinate deasupra unui fotoliu dintr-un colț; se duce spre ele, bombănind

ceva neînțeles de mine. În timp ce-și scoate haina de la costum și începe să-și descheie cămașa de dedesubt, am o revelație: dacă eu sunt semnalul lui? Încă unul dintre mesajele prin care-i transmite propriului tată că nu vrea să facă parte din lumea lui? Dacă sunt doar un pion în jocul răzvrătirii lui? De-asta o fi început să vină la mine? Ca să-și petreacă timpul cu fata sărmană. Așa, sigur îl enervează pe tatăl său. Mă întorc cu fața la perete ca să se schimbe.

Îmi scot camera foto de la gât și-mi plimb degetul pe butonul argintiu de deasupra.

— Nu-ți face griji, îmi zice. N-o să mă schimb aici. O să mă duc în baie.

Și totuși, când mă întorc la loc, crezând că nu sunt probleme, cămașa lui e descheiată de tot. Lăsând deoparte faptul că-și ține veșmintele pe braț și că se îndreaptă spre baia anexată dormitorului, mă înroșesc toată la față văzându-i pieptul gol, frumos conturat.

Chiar și după ce închide ușa băii după el, inima continuă să-mi bată într-un ritm accelerat. Mă plimb încet prin cameră, încercând să mi-l domolesc. Xander nu trebuie să aibă un astfel de efect asupra mea. N-o să-i permit.

Mobilierul și așternuturile sunt mai frumoase decât orice am eu în casă. Îmi las degetele să se plimbe pe materialul luxos. Când iese din baie, îmbrăcat, îl întreb:

— Xander, ăsta e aparatul tău sau al fotografului?

— Al meu.

— Aș putea să-l împrumut pentru câteva zile?

— Sigur. Pentru ce?

— Am un fetiș cu păpușile din porțelan. M-am gândit că aș putea să le fac câteva poze de înaltă calitate.

Xander clatină din cap.

— Hai să mai încercăm o dată. Pentru ce?

— Îmi cam surăde ideea unui site. Poate că a venit timpul să aibă și magazinul nostru așa ceva.

Ar putea însemna salvarea noastră de la ruina financiară.

— Hmm... Nu mi se pare cea mai bună metodă de a-i arăta mamei tale că nu te interesează deloc magazinul.

Ridic din umeri.

— I-l pun la punct și-o las pe ea să-l administreze. O aduc în lumea modernă.

Poate că un site ar fi în măsură, până la urmă, să mă înlocuiască. Oamenii ar putea să-și plaseze singuri comenzile, noi am putea să câștigăm mai mulți bani... După care mama și-ar putea permite să angajeze pe cineva cu jumătate de normă. Încerc să nu mă entuziasmez prea tare, fiindcă asta ar putea să dureze luni de zile; totuși, îmi place ideea.

Nu-mi răspunde, dar îmi ia camera foto din mâini și-mi face semn cu capul spre ușa dincolo de care se află tatăl lui. Oare ce impresie o să dăm când o să ieșim amândoi de-aici, cu Xander complet schimbat?

Probabil că-mi simte ezitarea, fiindcă zice:

— Nu mă interesează ce crede el, Caymen.

Sigur că nu-l interesează ce crede. Probabil, vrea ca tatăl lui să creadă că se întâmplă ceva între noi doi.

— Cum zici.

Deschid ușa și încerc să merg cu toată nonșalanța posibilă, dar fața mea nu recepționează mesajul și se înroșește. Tatăl lui încă studiază cadrele de pe ecranul laptopului din colț.

Mă întorc spre Xander, vrând să-l întreb încotro să mă îndrept. El ține camera în dreptul ochilor și apasă pe declanșator. Ridic o mână ca să-l opresc.

— Nu!

— Haide, acum e momentul să fii și de cealaltă parte a obiectivului. Vreau să-mi dau seama dacă modellingul ar fi o carieră pe care să ți-o dorești.

— Nici cea mai mică șansă!

— Cu ochii ăștia? replică el, făcând încă o fotografie. Ba, categoric există o șansă.

Poate o fi doar în imaginația mea, dar mi se pare mai pornit să cocheteze ca de obicei. Îmi înghit nodul din gât.

— Ochii ăștia sunt pe cale să comită un asasinat¹, îl avertizez.

El râde mai tare decât l-am auzit râzând vreodată, conformându-mi bănuiala că face toate astea pentru ochii tatălui său.

— Hai, Caymen, relaxează-te, zice el, citându-mă.

Îmi încrucșez brațele și-l privesc urât. Mai face o poză, râzând, după care se duce spre dulap, bagă camera în tocul ei și apoi mi-o întinde.

— Fă-ți de cap cu păpușile tale.

— Mersi.

Privirea lui Xander se mută deodată undeva peste umărul meu. Când mă întorc, spre surprinderea mea, îl văd pe tatăl lui chiar în spatele meu.

— Credeam că ești cu echipa. Nu mi-am dat seama că ești prietenă cu fiul meu, îmi zice, după care îmi întinde mâna. Eu sunt Blaine Spence, se prezintă.

— Caymen Meyers, răspund, cu glasul sugrumat, strângându-i mâna, încă șocată de faptul că a vrut să mă cunoască.

Oare o vrea să-și ia camera foto înapoi?

— Mă bucur să te cunosc, îmi zice, părând cât se poate de sincer.

Oare încearcă să întrebuințeze psihologia inversă cu fiul lui? Apoi se întoarce spre Xander.

— Alexander, foarte multe dintre fotografii au ieșit grozav.

Chipul lui Xander se înăsprește instantaneu.

— Bun. Atunci, înseamnă că am terminat.

— Aș vrea să lucrezi împreună cu designerul la conceperea site-ului și la fluturaș.

— N-am prea mult timp pentru așa ceva, cu școala și toate treburile, dar poate că aș reuși să-mi rup un pic, peste câteva săptămâni.

Își lipește palma de talia mea, indemnându-mă spre ieșirea din încăpere, și tresar, surprinsă, dar mă las călăuzită de el spre ușă.

¹ Același joc de cuvinte, personajul folosind termenul de *redrum*.

— Încântată să vă cunosc, zic eu, peste umăr.

— Alexander.

— Mda, răspunde el, oprindu-se.

— Da, rostește domnul Spence, apăsând pe *D*, și văd maxilarul lui Xander încordându-se.

— Da? zice el, apăsând și mai mult pe *D*.

— Balul caritabil al mamei tale este programat peste patru săptămâni. Prezența ta este necesară. Și trebuie să ai fluturașii gata pentru seara aceea.

Ieșim pe hol și Xander îmi zice:

— Sper că ai luat notițe. Sunt mult mai priceput decât tine la a-mi enerva familia.

— Iau notițe, îl asigur.

Nimeresc peste ultima persoană din lumea asta cu care ar vrea mama mea să umblu (sau, în cazul lui Xander, tatăl lui) și mă prefac că sunt partenera lui. Desigur, mama chiar va trebui să afle despre asta. Dar aici apar diferențele. Eu nu mă folosesc de Xander.

— Notițe amănunțite, reiau. Când îmi cere mama să fac ceva — arăt peste umăr, spre ușa prin care tocmai am ieșit —, fac mutre și mă port ca o puștoaică răzgâiată.

— Ce impolitețe, exclamă el, adresându-mi o jumătate de zâmbet, lucru care mă enervează, întrucât picul meu de sarcasm merita măcar un zâmbet întreg.

Xander apasă pe butonul pentru coborâre de pe perete, lângă ușa liftului.

— Așadar, fotografiatul? Ca viitor al tău?

— E pe lista posibilă.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă, din moment ce mi-ai zis că-ți plac științele exacte, care solicită examinarea lucrurilor și observarea detaliilor. Te pricepi la astea, și sunt calități foarte folosite atunci când privești printr-un obiectiv.

Îmi ridic privirea spre el, surprinsă.

— Ce e? mă întreabă.

Îmi dau seama că, probabil, am o înfățișare șocată, așa că mă întorc spre imaginea cețoasă cu noi doi pe suprafața aurită a ușii liftului.

— Ăăă... mersi... pentru că ai remarcat.

Ridică din umeri.

— Încerc să descopăr ceva care chiar să-ți placă. Bun, acum e rândul tău.

— Da, e rândul meu. Și, din moment ce mulăm alegerea carierei pe particularitățile noastre, cred că ar trebui să-ți găsesc o carieră care să implice călcatul cămășilor sau întrebuințarea din belșug a produselor pentru îngrijirea părului.

— Eu nu prea folosesc produse pentru îngrijirea părului, protestează el, trecându-și o mână prin podoaba capilară. Așadar, sâmbăta viitoare, la aceeași oră? mă întreabă, în timp ce coborâm cu liftul.

Încerc să vizualizez în minte calendarul de pe teigheaua din fund a magazinului. Nu-mi amintesc dacă avem vreo petrecere programată.

— Mda... Da, mă corectez, zâmbind ca să-i dau de înțeles că și mie mi s-a părut enervantă corectura tatălui său. Cred c-o să se poată, adaug, în timp ce așteptăm să-i fie adusă mașina. Aaa, și să te îmbraci cu cele mai varză dintre hainele tale!

CAPITOLUL 16

Sâmbătă, îl aștept pe Xander pe trotuar, încercând să evit repetarea situației de săptămâna trecută. Mama pare să înghită povestea cu „un băiat de la școală” și, cât timp n-o să mă forțeze să i-l prezint, am de gând să mă țin de ea. Xander oprește motorul și coboară din mașină înainte de a-și da seama că sunt acolo.

E într-o pereche drăguță de jeanși și un tricou încă și mai drăguț, iar în picioare poartă un soi de mocasini.

Arăt spre veșmintele lui.

— Pe bune? Nu ți-am zis să-ți iei hainele cele mai varză din câte ai?

Se îndreaptă spre mine. În mod normal, e cu un cap bun mai înalt ca mine, dar acum, el fiind pe carosabil iar eu încă pe trotuar, ochii îmi sunt la nivel cu bărbia lui.

— Bună ziua și ție, îmi zice.

Nu l-am mai văzut de o săptămână. A fost plecat pentru nu știu ce probleme de afaceri, împreună cu tatăl lui. Pentru o clipă, am impresia c-o să mă ia în brațe, ceea ce îmi taie respirația, dar apoi el își coboară privirea spre propriul echipament.

— Dar astea *sunt* cele mai varză haine din câte am.

Îi dau un brânci, satisfăcându-mi imboldul de a-l atinge.

— Tu ești varză, îi zic, deși îmi dau seama că vorbește serios. Bun, va trebui să facem un popas pentru aprovizionare, în drum.

Trecem de câteva străzi, după care îi arăt spre parcare din fața Armatei Salvării.

— Prima oprire, echipament nou. Vino. Hai să te îmbrăcăm altfel.

Intrăm și ne întâmpină acel miros de stătut pe care-l întâlnești numai în prezența mobilei vechi. Îmi amintește de Skye, fiindcă noi două ne petrecem mult timp în astfel de locuri.

— Ce număr ai la pantofi? îl întreb.

— Doisprezece... la stai... Ce, cumpărăm pantofi de-aici? Nu știu dac-aș putea să port pantofi încălțați de alții!

— Cred că tocmai ai făcut o afirmație filosofică. Și-acum, taci și-nghite, puiule, pentru că ai de ales: ori asta, ori îți distrugi pantofii ăștia drăguți.

— Nu mă deranjează să-mi distrug pantofii.

— Ia stai! Ce, te-am lăsat să alegi? Nu contează, e clar că nu poate avea omul încredere în alegerile tale. Îți cumpărăm pantofi de-aici.

Îi trag după mine până în raionul cu încălțăminte. Sunt numai trei modele la numărul lui. Îi aleg perechea cea mai hidoasă: bascheți cu șireturi fosforescente. Pe urmă, îl pun la treabă, să probeze haine.

Cât timp e în cabina de probă, cercetez raionul cu treninguri. Scotocind prin rastel, mă opresc deodată. Între o bluză oribilă de trening de un portocaliu fosforescent și una albastră cu emblema Universității, e o rochie neagră. Are mărgelile cusute de mână, un decolteu în formă de inimă și mâneci foarte scurte. Verific mărimea. Mi-ar veni. Îmi mușc buza și citesc prețul de pe etichetă: patruzeci de dolari. Cam scumpă pentru un magazin second-hand, însă prețul e corect. Rochia pare autentică. Faptul că e ascunsă între două bluze de trening mă face să-mi dau seama că a pus și altcineva ochii pe ea, ascunzând-o în speranța c-o va putea lua ulterior. Însă patruzeci de dolari e o sumă care-mi depășește cu mult posibilitățile. Încă nu mi-am primit salariul pe luna asta și mă tot întreb dac-o să-l mai primesc cumva. Mama nu-și permite să mă plătească. Flecustețul meu de salariu n-ar însemna mare diferență la datoriile mamei, însă pe mine m-ar face să mă simt mai bine.

— Încerc să nu mă gândesc cine-o fi purtat chestiile astea înainte, strigă Xander din cabina de probă.

— Ai nevoie de o batistă, sau termini cu smiorcăitul? Vino afară și lasă-mă să văd.

Mut următoarea bluză de trening de pe rastel ca să acopăr rochia neagră. Chiar și să fi avut patruzeci de dolari, oare aș fi purtat vreodată o rochie ca asta, în definitiv? La cine știe ce eveniment șic, cu Xander? Sper să nu mă transform în fata *aia*, în cea care visează cu ochii deschiși la un tip pe care nu-l poate avea.

Perdeaua cabinei de probă se trage deoparte și Xander apare, încheindu-și nasturii de jos ai cămășii din flanelă.

— Mă simt ca un caraghios.

— E bine să te simți caraghios din când în când. Acum, nu-ți mai trebuie decât o bluză de trening.

— Am geaca.

— Adică trenciul tău scump al naibii? Mda, vezi să nu!

Scot o bluză gri de pe un umerăș de lângă mine și-o arunc spre el, peste două rastele cu haine.

— Bun, acum o să mă schimb în hainele mele.

— Ba nu. O să le porți pe-astea de-aici, băiete. Hai, te aștept la casă.

Și plec, după ce privesc pentru ultima oară rochia.

Femeia de la casă ne aruncă o privire de *Nu, pe bune?*

— Gata, zic, făcându-l pe Xander să-mi întoarcă spatele.

Smulg eticheta de pe gaica din spate a blugilor, apoi o înșfac pe cea din manșeta cămășii și-i întind femeii bluza de trening și pantofii.

— În total, cincisprezece dolari, anunță ea.

Xander îi întinde o bancnotă de douăzeci.

— Cincisprezece dolari? Toate astea?

Încă se miră în timp ce ne întoarcem la mașină.

— Mi-am cumpărat săptămâna trecută o pereche de ciorapi cu treizeci de dolari!

— Asta pentru că ești idiot.

— Mersi.

— Apropo, îmi plac la nebunie noii tăi pantofi.

Xander își dă ochii peste cap.

— Dacă umilința e o carieră, o să-ți spun încă din clipa asta că nu mă interesează.

— Da, dar ai fi foarte bun!

Oprim în fața cimitirului și Xander își întoarce privirea spre mine.

— Ce căutăm aici?

— Ne explorăm potențialul.

— Aici?

— Mda. Sunt o fire morbidă, ai uitat? Hai să mergem.

L-am adus aici din două motive distincte. Primul, pentru că e gratis. Eu n-am bani ca să-l duc la cine știe ce ședință foto de fițe. Și, al doilea, cred cu toată sinceritatea că are nevoie să-și mai murdărească mâinile, să se mai relaxeze puțin. Până acum, a jucat corect, dar habar n-are ce-i pregătesc.

— Bună, domnule Lockwood, zic, îndreptându-mă spre biroul de pompe funebre, ușor mai ridicat în raport cu parcelele.

Tatăl lui Skye e foarte simpatic. Arată de parcă exact acolo i-ar fi locul, într-un cimitir, cu părul lui alb și lung și nasul coroiat. Totdeauna m-am întrebat dacă e proprietarul unui cimitir pentru că arată așa, sau arată așa din cauză că e proprietarul unui cimitir.

— Salut, Caymen, îmi răspunde, întinzându-mi două cazmale. Ești sigură că asta vrei să faci?

— Mhî, îi răspund, inhălând cazmalele.

— Bun, am început-o eu pentru voi, ca să puteți avea o idee despre dimensiuni. E după stejarul de colo. Scoate din buzunar un aparat de emisie-recepție și mi-l înmânează: Mă anunți dacă aveți vreo întrebare.

— E-n regulă, îi zic, întinzându-i o cazma lui Xander.

— Gropar? întreabă el, în timp ce mergem spre locul mormântului. Pe bune? Chiar te-ai gândit serios la opțiunea asta?

— Nu e vorba doar despre săpatul gropii, Xander. E vorba despre locul ăsta, ca întreg. Să duci o viață tăcută înconjurat de morți pașnici.

— Chiar ești morbidă.

Are țărână prin păr și e murdar pe obraz, dar până și în starea asta, încrederea în sine și rigiditatea posturii răzbat.

— N-o să fim îngropați aici, nu?

— M-ai prins.

— N-ai fi crezut c-o să fac asta, nu-i așa?

Nici într-un milion de ani.

— Am avut îndoielile mele.

— Ce bine-ar fi fost să am niște mânuși...

Își desface palma și zăresc o bășică însângerată. Icnesc.

— Xander!

— Ce e?

Îl apuc de mână și i-o examinez mai îndeaproape, atingând cu delicatețe pielea jupuită.

— De ce nu mi-ai spus că-ți face praf mâinile?

Eu mi le acoperisem cu mânecile bluzei de trening. Bluza lui era un pic cam mică.

— Nu e chiar atât de rău.

Îmi scot aparatul de emisie-recepție din buzunarul blugilor.

— Domnule Lockwood, cred că am terminat.

— Groapa nu e nici pe departe suficient de adâncă, îmi atrage atenția Xander.

— Știu. Am zis doar că *noi* am terminat.

Se aud câteva pârâituri în aparat, după care vocea domnului Lockwood:

— Deci pot să trimit excavatorul?

— Da.

— Ia stai, exclamă Xander. Restul gropii o să fie săpată cu excavatorul?

— Da, nu se mai sapă gropile de mână de mulți ani. Doar că mie mi s-a părut distractiv.

— Te omor!

— Ar fi cadrul ideal.

Se năpustește, cosindu-mi picioarele de sub mine cu un picior de-al lui, dar prinzându-mă și apoi lăsându-mă ușurel pe pământ. Râd, în timp ce mă zbat să mă eliberez. El îmi țintuiește încheieturile deasupra capului cu o singură mână și-mi imobilizează picioarele cu ale lui. Cu mâna liberă, ia un pumn de țărână și mi-l trânteste în păr.

Râd și mă zvârcolesc în continuare, însă deodată îmi dau seama că el a rămas nemișcat. Brusc, devin extrem de conștientă de toate punctele în care trupul lui se lipește de al meu. Îmi întâlnește privirea și mâna cu care-mi ține încheieturile se mai înmoaie. O senzație de panică îmi înjunghie pieptul. Iau un pumn de țărână de deasupra capului meu și i-l reped în obraz. El scoate un geamăt și se rostogolește pe o parte, rezemându-se într-un cot.

Rămân acolo, întinsă pe pământul moale, pentru o vreme. Îi simt răceala pe ceafă. Nu-mi dau seama dacă tocmai am împiedicat să se întâmple ceva, sau totul n-a fost decât în imaginația mea.

Xander scoate un oftat din rărunchi.

— Aveam nevoie de asta după o săptămână cu tata.

— E aspru cu tine?

— E aspru cu toată lumea.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Mă descurc eu cu el.

L-am văzut eu pe Xander cum „se descurcă”. Se închide în el, devine încrâncenat, distant. Dar, dacă asta e modalitatea lui de a se descurca, cine sunt eu să-l contrazic? Nici eu nu mă comport față de mama în cele mai sănătoase feluri posibile.

Spatele mă doare și mă simt grozav stând întinsă. Închid ochii. E o atmosferă destul de pașnică, iar tăcerea pare să mă apese, așa cum stau, înconjurată de pereți din pământ. Poate că aici aș reuși să uit de tot stresul vieții mele. Să uit că sunt o fată de șaptesprezece ani care duce viața unei femei de patruzeci. Gândul ăsta mă face să mă simt de parcă, pe neașteptate, mi-ar fi trântit cineva două tone de pământ pe piept.

— Ce-ai pățit?

Deschid ochii și-l văd pe Xander privindu-mă atent.

— Nimic.

— Nu mi se pare că n-ar fi nimic. Nu pari în apele tale azi.

— Ce ape?

— Alea care te poartă spre toate ocaziile posibile de a te distra pe socoteala mea. Își privește palma. Puteai să faci un milion de glume pe seama ăsteia, îmi zice, arătându-mi din nou bășica.

— Știu. Chiar trebuia să fi tăbărit pe mâinile tale delicate, nemuncite.

— Exact, zice el, ștergându-mi niște țărână de pe față. Așadar, ce e? Care-i problema?

— Câteodată, pur și simplu mă simt mai în vârstă decât sunt, asta-i tot.

— Și eu. Dar de-asta o și facem, nu? Ca să ne distrăm. Ca să nu ne mai facem griji legate de ceea ce se așteaptă de la noi și să încercăm să aflăm ce ne dorim să facem în viață.

Încuviințez din cap.

— Tata ar muri dacă m-ar vedea aici.

— Atunci, ar fi trebuit să-l invităm, corect?

El râde.

— Nici mort nu l-ai prinde aici.

— Păi, la drept vorbind, exact atunci o să-l prinzi aici.

Râde iar.

— Ești altfel, Caymen.

— Altfel decât ce?

— Altfel decât oricare fată am cunoscut.

Dat fiind faptul că, în majoritate, fetele întâlnite de el aveau de cincizeci de ori mai mulți bani ca mine, nu e greu deloc. Iar gândul ăsta îmi aduce o usturime în ochi.

— E înviorător. Mă faci să mă simt normal.

— Ha! Ar fi cazul să mă ocup de asta, fiindcă tu ești departe de normal.

El zâmbește și-mi dă un brânci în joacă. Inima mi se izbește de coaste.

— Caymen.

Mai iau o mână de țărână și i-o trântesc pe gât, după care încerc să fug cât pot de iute. El mă prinde din spate și-i văd mâna, plină de pământ, apropiindu-se de fața mea, când se aude țiuitul de avertisment al excavatorului.

— Salvată de gropari, constată el.

CAPITOLUL 17

Xander sare în picioare și mă ajută să mă ridic și eu. Ne aruncăm cazmalele afară din groapă, după care el mă împinge sus și apoi se saltă după mine.

În timp ce ne întoarcem spre biroul de pompe funebre, cu amândouă cazmalele pe umărul lui Xander, el mă întreabă:

— Așadar, aici locuiește cea mai bună prietenă a ta?

Încuviințez din cap.

El râde încet.

— Tu locuiești deasupra unui magazin de păpuși din porțelan; cea mai bună prietenă a ta locuiește într-un cimitir. Ai crescut, în mare măsură, înconjurată de lucruri înfricoșătoare. Există ceva de care să-ți fie teamă?

Da. Tu.

Îmi întâlnește privirea, aproape de parcă mi-ar fi citit gândurile; sau poate că gândul meu mi-o fi scris cu litere mari pe frunte.

Îmi dreg glasul.

— De câini.

— Ai fost mușcată vreodată de un câine?

— Nu. Dar îmi ajunge numai gândul că m-ar putea mușca.

— Interesant.

— Hai, te rog! Nu analiza fraza. Câinii au dinți ascuțiți. Ei îi mușcă pe oameni.

El râde.

— Dar tu? De ce ți-e cel mai tare frică?

Xander își răsuțește o cazma pe umăr, stând pe gânduri. Fie că nu vrea să-mi spună, fie că nu-i e foarte frică de nimic, pentru că are nevoie de ceva timp până să răspundă:

— De înfrângere. De eșec.

— Eșec, în ce?

— În orice. Uneori, îmi vine greu să încep ceva, fiindcă prefer să nu încerc deloc, decât să dau greș.

— Dar nimic bun nu s-a întâmplat vreodată fără o doză de risc.

— Știu asta. Și totuși...

Ajungem la intrarea din spate a biroului de pompe funebre și ne rezemăm cazmalele de perete. Îmi scutur părul, iar el face la fel. După care mă întoarce cu spatele și începe să mă scuture.

— Și totuși, ce? îl întreb, când nu mai sunt sigură că el o să continue.

— Și totuși, nu pot să trec peste asta.

Măinile îi zăbovesc pe spinarea mea. Închid ochii.

— Poate c-ar trebui să-ți permiți un eșec la ceva. Unul zdravăn. Atunci, n-o să te mai sperie.

— Prin urmare, ar trebui să aduc câinii acum, sau mai târziu...?

— Bine, bine, am înțeles.

Are dreptate. Nu pot să-i cer să-și înfrunte temerile, atâta timp cât eu nu sunt dispusă să mi le înfrunt pe ale mele. Și aici nu mă refer la teama de câini.

— Și, ți-e frică numai de câinii mari, sau te deranjează și cei mici?

— Tu ai câini, nu-i așa? Din aceia pe care-i porți în poșetă?

— Nu, pufnește el. Normal că nu.

— Mărimea lor nu contează. De fapt, câteodată cei mai mici sunt mai răi. Sunt în stare să-ți smulgă un deget.

— Și asta o spune o fată care n-a fost mușcată până acum.

— Gândul, Xander. E gândul.

El chicotește, apoi mă bate pe umeri, parcă vrând să-mi spună că spinarea mea e curățată acum de pământ.

— Ești gata să mergem?

— Da. Ba nu, stai. Dă-mi voie să-ți aranjez mâna, și foarte repede. Domnul Lockwood are tot ce trebuie înăuntru ... Bat în ușă, după care o întredeschid puțin. Domnule Lockwood? zic, intrând. Vino după mine, îl îndemn apoi pe Xander. Dacă-mi aduc aminte corect, e o trusă de prim-ajutor chiar pe-aici.

Parcurgem un coridor lung. Deschid ultima ușă pe dreapta. Încremenesc când îl văd pe domnul Lockwood ridicându-și privirea de pe un cadavru întins pe masa din fața lui.

— Scuze, exclam.

Omul are o tăietură zdravănă pe piept, prinsă cu copci mari. E clar că i s-a făcut autopsia. E scofâlcit la față, ceea ce denotă că nu e un cadavru proaspăt, ci unul care, probabil, a fost ținut la morgă timp de mai multe zile.

— Nu-i nimic, intră, îmi răspunde el.

Încăperea e friguroasă; mă străbate un fior.

— Aveam doar nevoie de o trusă de prim-ajutor. Ceva fașă, poate și un antiseptic.

— Uite-acolo, îmi arată domnul Lockwood spre mica sală de baie anexată încăperii, după care începe să aplice un soi de fond de ten pe fața mortului.

E greu de ignorat mirosul care plutește prin cameră. Nu e un miros oribil, ci unul de ceva conservat.

— O să fie expus? îl întreb.

— Da. Măine.

Pe peretele de lângă domnul Lockwood e lipită cu bandă adezivă o fotografie mare a bărbatului, de pe când trăia, iar el o tot privește, ca model.

— E ceva de muncă la el, îi zic.

— O scoatem la capăt, mă asigură el, întinzându-mi o pensulă. Vrei să-i dai tu cu un pic de pudră?

— Xander, ce părere ai? Încă o fațetă a carierei?

Mă întorc spre el, dar îl văd încremenit în prag, fixând cadavruul de pe masă cu o expresie oripilată. E aproape la fel de palid ca bărbatul care-i captează atenția.

— Mda, poate că nu, mormăi.

Mă duc până în fața lui. Îi trebuie câteva clipe până să-mi întâlnească privirea.

— Te simți bine? îl întreb.

— Nu mă așteptam la asta. Da, mă simt bine.

— Ești sigur?

— Da.

— Bun, vino încoace.

Îl conduc în baie și închid ușa după noi, sperând că dispariția cadavrului din câmpul lui vizual îi va face bine. Îi țin mâna sub un jet ușor de apă, săpunind-o cu grijă. Privirea lui se tot abate spre ușa închisă.

— Stai puțin, îi zic, deschizând dulapul și căutând trusa de prim-ajutor.

O găsesc și o deschid, în timp ce Xander închide robinetul și-și tamponează mâna cu prosopul ca s-o usuce.

Deșurubez capacul unei cutii cu o substanță antiseptică, după care îi iau din nou mâna într-a mea și-i aplic puțină pe rana deschisă.

— Doare?

— E-n regulă.

Râsuflarea lui îmi atinge obrazul când îmi răspunde și abia acum îmi dau seama cât suntem de aproape. Îi înfășor mâna cu fașă și-mi ridic privirea.

— Gata, e ca nouă.

Fața i-a căpătat o nuanță bolnăvicioasă de cenușiu.

— Mersi, băiguie, după care se repede pe lângă mine și iese pe ușă.

Îi mulțumesc domnului Lockwood, apoi plec și eu. Când ajung afară, Xander se sprijină cu o mână de clădire și vomită la niște tufiguri. E un dezastru. De la bășici la vomat, încercarea mea de a-i descoperi o carieră eșuează lamentabil.

— Îmi pare rău, îi zic, ducându-mă lângă el și frecându-l ușor pe umăr. Mama mereu îmi face așa când vomit. Nu mă ajută prea mult, dar îmi place să știu că e acolo.

— Mi-a trecut. Cam ce salariu crezi că se oferă pentru umilință? Fiindcă e clar că sunt foarte talentat la așa ceva.

— N-ai mai văzut un cadavru până acum, hm?

— Nu...

Se șterge la gură cu mâneca bluzei de trening și-și îndreaptă spinarea.

— Notă pentru uzul propriu: Xander are un stomac sensibil. De evitat domeniile de activitate care pot să provoace greață.

Ajungem la mașină și își scoate bluza de trening, aproape trăgând și cămașa de dedesubt odată cu ea, după care se descalfă. Azvârle baschetii în portbagaj, schimbându-i cu mocasinii lui drăguți. Încercând să nu zăbovesc prea mult cu privirea pe fâșia de piele încă expusă de deasupra blugilor lui, îmi dezbrac și eu bluza de trening.

— Vrei să conduc eu? mă ofer, observând că e încă prea palid.

El șovăie să-mi răspundă.

— N-ai încredere să-ți lași copilașul pe mâna mea?

— Nu de asta... Mă rog, ba de asta.

— Ce mojiție!

Xander se urcă la volan, iar eu, pe scaunul din dreapta.

— Chiar nu vrei să mă lași s-o conduc? Pe valetul ăla de la hotel l-ai lăsat!

— Asta a fost într-o parcare. Și dacă mi-ai strica-o, n-am mai putea fi prieteni. Și-atunci, cu ce te-ai mai alege?

— Nu mai ai trei exact la fel ca asta?

— Patru, de fapt, dar cine mai stă să le numere?

Cred că glumește, dar, dacă stau să mă gândesc...

Pornește motorul și demarează. Privesc ora afișată pe panoul de bord. E cinci. Nu-mi vine să cred că au trecut patru ore.

Xander trece pe banda din dreapta și semnalizează un viraj.

— Unde te duci?

— Mă gândeam că am putea să luăm cina. E aici un restaurant franțuzesc pe care-l ador.

E clar că se simte mai bine.

— N-ar trebui să mai întârzii. Mama a rămas singură în magazin timp de o jumătate de zi. Ar fi cazul să mă întorc și s-o ajut la curățenie.

— O oră în plus nu e moarte de om.

— Ar trebui să mă întorc.

El continuă să înainteze pe drumul care nu duce spre casa mea.

— Ei, haide, îmi zice, zâmbind.

Jur că zâmbetul ăsta e capabil să pună capăt războaielor.

— Bine. Pe urmă, acasă.

— Sigur că da.

Abia după ce cobor din mașină, în timp ce mă îndrept spre luxosul restaurant franțuzesc, îmi vine în gând stratul de țărână care mă învăluie. Xander mi-a aruncat pământ în păr și încă îl mai simt lipit de pielea capului. Rușinată, încerc să-l îndepărtez cu degetele. Când intrăm, îi văd pe oamenii care așteaptă la recepție, toți îmbrăcați la patru ace. Sunt convinsă că recepționera, ea însăși îmbrăcată elegant, o să ne trimită la plimbare. În definitiv, și Xander are o dungă de pământ uscat pe frunte.

Și totuși, ea îi adresează lui Xander un zâmbet strălucitor de alb.

— Domnule Spence! Grupul dumneavoastră a sosit deja.

— Zău? răspunde el, înclinându-și capul către femeie. Atunci, condu-ne.

— Aveai ceva planificat? îl întreb, în timp ce mergem, în urma recepționerei, spre un separeu din fundul localului.

— Se pare că planificarea a fost făcută fără mine.

N-am idee despre ce-o vrea să spună, dar când ajungem în separeu, o duzină de tineri, cu toții bine îmbrăcați și perfect aranjați, izbucnesc în râs la vederea lui.

— Vezi? zice unul dintre ei, ridicându-se și adresându-se recepționerei. Nu ți-am zis că suntem cu Xander Spence?

— N-ar fi trebuit să mă indoiesc, răspunde ea, după care, spre Xander: O să-l trimit pe chelner ca să vă ia comanda.

— Mulțumesc, zice Xander, după care intră în încăpere și ocoleşte un scaun gol.

— Arăți de parcă ai fi prestat ore de muncă în folosul comunității, comentează cineva, arătând spre cămașa din flanelă și spre fața lui murdară.

Siguranța de sine a lui Xander nu se clintește. Statura lui e la fel de dreaptă ca oricând, iar prestația depășește dimensiunile încăperii. Iar când rostește următoarea replică îi zăresc o sclipire în ochi.

— Și, care nătarău s-a folosit de numele meu ca să evite așteptarea?

Tipul care deja se ridicase, având o pereche de ochelari pe care sunt convinsă că nu i-a decontat prin asigurările de sănătate și un ten bronzat pentru care, probabil, plătește săptămânal, se înclină.

— Eu sunt acela.

— Trebuia să-mi fi dat seama.

— Iar comanda e în contul tău, adaugă tipul.

Xander își rotește privirea în jur, găsindu-mă până la urmă la intrarea în separeu.

— Pentru toată lumea: ea e prietena mea Caymen. Caymen, aceștia sunt oameni pe care, probabil, nu te interesează să-i cunoști, dar pe care, câteodată, îi numesc prietenii mei.

Se aud câteva strigăte de dezaprobare, urmate de râsete.

Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru o astfel de inițiere. Abia încerc să mă obișnuiesc cu Xander. Așa că, în clipa în care el trage scaunul în spatele căruia se oprișe și-mi face semn să mă așez, îmi vine să o rup la fugă afară, urlând.

Stomacul mi se răsucesce strâns, iar și iar. Nu mă ajută nici faptul că una dintre fetele de la celălalt capăt al mesei mă privește chiorâș. Xander pare să fi uitat că sunt plină de noroi și îmbrăcată nepotrivit.

— Caymen. Vino. Stai jos.

Strâng din dinți, pentru că întrebarea „Port cumva zgardă?” îmi stă pe limbă. Chiar sunt impresionată de faptul că am reușit s-o opresc la timp. Îi arăt spre direcția din care am venit și băigui „toaletă”, după care dispar fără să-i mai aștept răspunsul. Dar, tocmai când să ajung suficient de departe ca să nu mai aud nimic, o voce

rostește: „Acum adopți maidaneze, Xander?” Evident, urmează alte hohote de râs.

Maxilarul îmi zvâcnește, încordându-se și mai mult. De ce sunt atât de furioasă? Toate astea nu fac decât să-mi confirme ceea ce știam deja despre bogați. Xander poate c-o fi o mică excepție, însă cei de acolo reprezintă regula. Îmi schimb direcția și mă îndrept spre postul recepționerei.

— Pot să vă folosesc telefonul? o întreb, când se întoarce spre mine.

— Sigur că da.

O sun pe Skye, iar ea e de acord să vină după mine. Apoi mă întorc ca să înfrunt pentru o ultimă oară separeul din fundul localului. În timp ce mă apropii, îl privesc pe Xander, înainte ca el să mă remarce. Ascultă ceea ce spune cineva aflat de cealaltă parte a mesei. Are un mic zâmbet pe chip, dar nicidecum unul menit să aducă pacea în lume. Cam seamănă a zâmbet exersat.

Îmi impun să mă stăpânesc când intru în salonul privat. Nimeni nu dă semne că m-ar băga în seamă, așa că nu mă simt nicidecum obligată să mă comport altminteri. Ajung la Xander și mă aplec spre el.

— Trebuie să plec. Nu mă simt prea bine.

Simt o ușoară vinovăție pentru faptul că mint, dar imediat îmi amintesc comentariul cu „maidaneza” făcut de prietenul lui și orice remușcări dispar.

El dă să se ridice.

— Te duc eu acasă.

— Stai liniștit. Am sunat-o pe Skye. La revedere.

— Caymen...

— Nu, serios. Stai aici. Distrează-te, îi zic, împingându-l de umăr, forțându-l să se așeze la loc, după care părăsesc încăperea.

CAPITOLUL 18

Apăs pe clanță și trag, însă ușa magazinului nu se clintește.

— E încuiată? se miră Skye.

Pentru prima oară, observ că vitrinele sunt întunecate. Îmi pun mâna streășină la ochi și-mi lipesc nasul de geam. Mama nu e înăuntru. Îmi scot cheile din buzunar și descui ușa.

— Mamă!

Niciun răspuns.

— Sâmbăta nu închideți la șapte, în mod normal? întreabă Skye.

— Poate că nu erau clienți.

Skye pare nedumerită, și are tot dreptul să fie așa. Noi nicio-dată n-am închis mai devreme decât prevede programul. Nu zice nimic, dar o văd ocolind un leagăn pentru copii și aplecându-se peste teighea.

— Vin imediat, îi zic.

După ce caut în camera pentru petreceri și în magazie, fără s-o găsesc, mă duc la casa de marcat și deschid sertarul. E gol. Probabil c-o fi luat ea încasările. Dar de ce să fi închis mai devreme? Doar n-am întârziat *chiar atât*...

Urc treptele în goană și năvălesc în apartament.

— Mamă!

Îmi răspunde tăcerea. Privesc robotul telefonic pe care-l avem încă de când eram micuță: becul roșu care anunță un apel pierdut nu clipește. În schimb, pe masă, lângă el, e un bilet.

Caymen, aveam programare la doctor la 5.30. Din moment ce nu erai aici, am hotărât să închid magazinul și să duc încasările în drum spre cabinet. Nu-ți bate capul să mai deschizi. Și-așa nu erau clienți. Sper că ai avut o zi plăcută. Mama.

Recitesc biletul. E greu să-ți dai seama, după o bucată de hârtie, dacă persoana care a scris pe ea era supărată sau nu. Îl întorc pe partea cealaltă și-l pipăi cu degetele, ca să văd cât de adânc sunt apăsate cuvintele pe foaie. Pe urmă, îl ridic la lumină, să văd dacă scrisul arată repezit sau supărat. Rezultatul pare să indice caligrafia unei persoane cu temperament normal. Oștez și pun biletul la loc pe masă, după care privesc în jur, simțindu-mă un pic dezorientată.

Cobor la loc în magazin. Skye vorbește la telefon, așa că iau la veta de sub tejghea și încep să șterg praful de pe rafturi.

— Henry vine încoace, mă anunță Skye după ce închide.

Imediat, se aude clopoțelul de la ușă.

— Chiar în clipa asta, încheie ea fraza.

— Repede s-a mai mișcat, comentez eu, izbucnind în râs.

Henry își flutură mâna spre noi, după care își ridică privirea.

— De ce e întuneric aici?

Îi arăt spre becurile din tavan.

— Pentru că e stinsă lumina.

— Sunt sigură că el a întrebat *de ce* e stinsă lumina.

— A. Da, răspund eu, distrată. Am închis mai devreme. Și, ce-aveți de gând, voi doi? Întreb, plimbându-mi privirea de la Skye la Henry și înapoi.

E evident că-și făcuseră anumite planuri înainte ca eu s-o de-
turnez pe Skye, rugând-o să vină după mine cu mașina.

— Henry a venit încoace ca să putem sta cu tine.

— Aha. Super.

Henry își ciocănește de două ori obrazul, scoțând un plescăit.

— Aăă... L-ai invitat și pe Tic să vină încoace astă-seară. O să
ajungă în scurt timp.

— Ce?

Își mai ciocănește o dată obrazul.

— Noi i-am zis lui Tic că l-ai invitat să vină astă-seară la magazin.

— Uau, ce frumos din partea mea! Și de ce-aș fi făcut una ca asta? Skye zâmbește.

— Pentru că, după ce te-a sărutat, ți-a picat cu tronc.

— De-asta n-am mai vorbit cu el de două săptămâni? Pentru că mi-a picat cu tronc?

Ea ridică din umeri.

— Spune-mi că nu i-ai zis și lui asta, o avertizez eu.

— Stai liniștită. O să ne relaxăm în camera din spate și așa n-o să mai simți că stai să-l aștepti, propune ea, începând să mă tragă spre magazie.

— Așadar, chiar i-ai zis asta?

Mă las să cad pe canapeaua camerei din spate, gândindu-mă ce pot face ca să limitez pagubele, în timp ce Henry și Skye discută despre nu știu ce concert pe care o să-l aibă formația peste vreo două săptămâni. Numai că, până să pot ticlui un plan cât de cât acceptabil, clopoțelul de la intrare răsună și inima mea se oprește din bătaie.

— Suntem aici, în spate, strigă Skye.

Ce avusesem de gând să spun? *A, bună, Tic. Ce? Ne-am sărutat? Hmm, nu-mi mai aduc aminte.*

Îmi ridic privirea când zgomotul pașilor târșâiți pătrunde în încăpere.

— Xander!

Da, e adevărat, i-am urlat numele, dar în rest, am rămas stană de piatră. Între timp, s-a spălat, iar acum e perfect curat și revenit la înfățișarea lui normală. Când îl văd așa, simt stratul de noroi pe pielea mea aflată la vedere. Îmi frec brațele. De ce n-am făcut duș?

Xander îi salută din cap pe Skye și pe Henry, după care se întoarce spre mine.

— Caymen, ți-ai uitat asta în mașină, îmi zice, arătându-mi bluza de trening. Și am adus ceva de mâncare, dacă n-ai mai stat.

Asta pare să fie laitmotivul lui: să-și facă apariția aducând mâncare. Ciocolată caldă, briose, iar acum, mâncare franțuzească.

Pune sacoșa pe măsută și începe să scoată din ea mai multe caserole din polistiren.

— Hm, n-am adus decât două furculițe, remarcă el.

— Cui îi trebuie furculiță? intervine Skye, târându-se în genunchi spre măsută. Înhață o bucată de pâine unsă cu brânză și o vâra în gură. Bună, eu sunt Skye. Te-am văzut acum vreo două săptămâni în club.

Xander o salută cu o înclinare a capului și-o studiază, de la părul vopsit în roz-bombon și până la bocancii militari cu șireturile dezlegate.

— Xander, ea e cea mai bună prietenă a mea, Skye, iar el e iubitul ei, Henry.

— Iubitul ei, repetă Xander.

— Sigur că da, confirm, amintindu-mi de ziua în care a intrat Xander în magazin, tocmai când Henry îmi cânta mie.

A avut impresia că Henry ar fi iubitul meu. Hopa!

Xander dă din cap.

— Îmi pare bine să vă cunosc, Skye și Henry.

— Și nouă, răspunde Skye, între două înghițituri. Mamă, ce grozavă e!

Xander se instalează lângă mine pe canapea și-mi întinde o furculiță din plastic.

— Te simți mai bine?

— Ce?

Am nevoie de câteva secunde ca să-mi amintesc de pretextul folosit pentru plecarea din restaurant.

— A. Da. Mult mai bine acum.

El înalță o sprânceană, parcă vrând să-mi dea de înțeles că îmi cunoaște secretul.

— Așadar, Henry, zice apoi. Ți-am ascultat formația. De-a dreptul impresionantă. Voi ați înregistrat ceva?

— Nu. Încercăm. Trebuie să strângem bani ca să plătim orele de studio.

— Eu am acces la un studio pe care sunteți bine-veniți să-l folosiți oricând, pe gratis.

— Faci caterincă de mine?

— Nu fac ... ăăă ... caterincă. Sună-mă când vrei și-o să aranjăm.

Henry își scoate telefonul din buzunar, evident grăbindu-se să memoreze numărul înainte ca oferta să expire. Xander i-l dictează.

— Unde sunteți? aud urletul lui Mason, în același timp cu clinchetul clopoțelului.

CAPITOLUL 19

Fac ochii mari spre Skye, iar ea își mușcă buza.

— Aici, în spate, Tic, urlă Henry.

Mă ridic, întrebându-mă dacă n-ar trebui să-l deturnez înainte să ajungă în camera din spate, dar e prea târziu. Mason, în toată splendoarea părului și buzelor lui, intră în depozit, oferindu-mi un zâmbet larg.

— Parcă ziseseși că vii săptămâna trecută. În loc de asta, m-ai lăsat baltă.

Traversează încăperea din trei pași și mă strivește într-o îmbrățișare, mirosind a chiștoace de țigară și a pastile mentolate pentru îmbogățirea respirației.

— Nu mi s-a părut că ai fi genul de fată care te sărută și apoi fuge!

Replica asta o rostește lângă urechea mea, dar știu că a auzit-o toată lumea. Apoi, mă sărută pe obraz.

Mai prost decât atât nu se putea s-o nimerească... Îl bat stânjenită pe umăr, după care mă desprind din îmbrățișarea lui. Tăcerea se prelungește peste întreaga încăpere. Arunc o privire timidă spre Xander, ca să văd cum primește toate astea. Pe chipul lui e expresia standard, cea serioasă.

— Cumtre, zice Henry, Xander tocmai mi-a zis că putem să folosim studioul lui ca să tragem vreo câteva piese.

Mason arată nedumerit, așa că fac un pas în lateral și mă ocup de prezentări.

— Mason, el e Xander. Xander, ți-l prezint pe Mason.

Xander îi întinde mâna, iar Mason bate palma dintr-o parte.

— Salut, frate, zice, după care se apucă să-l studieze cu o privire concentrată pe Xander. Te-am mai văzut pe undeva, remarcă, în cele din urmă.

— A fost la unul dintre concertele noastre, zice Henry.

— Nu. Nu e asta. Ești cumva producător muzical?

Xander îi răspunde printr-un singur hohot de râs.

— Nu. Sunt prietenul lui Caymen.

A accentuat cumva „prietenul”, sau mi s-a părut mie?

Mason își întoarce privirea spre mine, cu fruntea încă încrețită de efortul de a-și limpezi gândurile. Clipește apăsător, după care zice:

— Nt. Habar n-am. Dar mersi pentru spațiul de studio.

— N-ai pentru ce.

Mason se trânteste pe podea lângă Skye și se lasă pe spate, rezemându-se într-un cot. Cu el pe podea și cu Xander stând țeapăn lângă mine pe canapea, e de parcă s-ar desfășura, în beneficiul meu, o demonstrație a ceea ce înseamnă contrariile. Imposibil să existe două persoane mai diferite decât Xander și Mason. Și cel mai ciudat e că revederea lui Mason mă determină să-mi dau seama că el, probabil, mi s-ar potrivi mai bine. Cu certitudine, mai degrabă decât băiatul bogat căruia îi ofer permanent pretexte ca să vrea să-și petreacă timpul cu mine. Nu e întristător faptul că nici măcar nu-mi cunosc genul? N-ar trebui să știu care e genul meu? Mă așez, încet, la loc pe canapea.

Nu știu ce să mai zic ca să risipesc tăcerea asta incomodă. Oare Xander o crede că l-am lăsat baltă ca să stau cu un alt tip? Sunt tentată să-i spun că n-am știut de venirea lui Mason, dar asta, probabil, l-ar face să pară ridicol. Așa că nu spun nimic și, în schimb, îmi umplu gura cu pui fript, ca pretext pentru tăcere.

— A, exclamă Skye. Uite ce descoperire am făcut pe săptămâna asta!

Își repede pumnul în față și lanțul brățării de la încheietură se leagănă odată cu mișcarea.

— Zece dolari, anunță ea.

Toată lumea se apleacă să vadă.

Mason își plimbă degetul peste o piatră albastră.

— Ai aruncat zece dolari pe asta? Mie nu mi se pare că ar fi comestibilă. Am fi putut să ne umplem frigiderul cu banii ăștia. Corect, Henry?

— Amin, frate, incuviințează Henry. Cred că în clipa asta avem în el un borcan cu muștar.

— Nf. L-am mâncat eu ieri, anunță Mason, în râsetele noastre.

— Ai mâncat un borcan de muștar? Întreabă Xander. Așa, simplu?

— Mi-era foame, răspunde Mason, și râdem iar.

— Odată, când îmi era foame, am mâncat un castron întreg de maioneză, zice Henry.

— Odată, tata n-a fost la cumpărături timp de trei săptămâni, povestește Skye, așa că am ajuns să mănânc câțiva morcovi scofâlciți de pe fundul cutiei pentru legume din frigider.

Mason își ciocnește piciorul de al meu.

— Ești murdară de pământ pe frunte!

Xander izbucnește în râs, iar eu mă șterg.

— Da, am fost la cimitir azi, să săpăm gropi.

Skye scoate un mic țipăt.

— Au, am uitat că asta aveai azi în program! Cum a mers?

— A fost interesant, îi răspunde Xander, strângându-și și desfăcându-și mâna bandajată.

Skye îmi zâmbește cu subînțeles. Mason pare un pic nedumerit, dar apoi mă întreabă:

— Ce mai face mama ta?

— Bine.

Se așterne iar tăcerea peste încăpere, timp de câteva secunde, până când începe să-i sune telefonul lui Xander. Sar ca arsă. El se ridică, se îndepărtează și răspunde, folosind acel ton dur care pare să-i fie rezervat tatălui său.

— De unde-l cunoști pe tip? se interesează Mason.

— E nepotul unei cliente.

— Al unei cliente bogate, completează Skye.

Mason se ridică în genunchi.

— Și noi ce mâncăm aici? Rahat pe varză?

— Sunt bune, îi răspunde Skye. Mâncăruri de oameni bogați. Ar trebui să încerci.

Xander revine, închizând telefonul din mers.

— Caymen, trebuie să fug.

— Bine.

— Mi-a părut bine să vă cunosc, le zice el celorlalți.

Și abia când aproape că a ajuns la ușă, zăbovind cu privirea pe mine, îmi dau seama că dau dovadă de impolitețe și sar de pe canapea ca să-l conduc.

Ajung afară și mă opresc în fața mașinii lui.

— Ai niște prieteni interesanți, îmi zice.

Zâmbetul exersat pe care-l remarcasem la restaurant îi revine pe chip și nu-mi place.

— Mda, sunt simpatici, răspund și arăt spre buzunarul lui. Cine a fost la telefon?

— Tata. O urgență la hotel.

— Și în ce constă o urgență la hotel?

— De data asta, nu știu care idiot i-a ars unui client cămașa de costum în timp ce-o călca. Misiunea mea e să găsesc o cămașă cu care s-o înlocuim; aici, în oraș, să sperăm.

Acum vorbește pe tonul lui profesional: serios și practic, de parcă ar vorbi cu un coleg și nu cu mine.

— Aici, în oraș, să sperăm?

— Păi, depinde de marcă. E posibil să nu avem reprezentanță în marea noastră metropolă. Dacă n-avem, atunci o să fiu nevoit să mă duc în San Fran, sau altundeva. Mai întâi, va trebui să sun.

— Dar de ce sunteți voi răspunzători pentru că nu știu care idiot i-a ars clientului cămașa?

Xander își ține mâna în buzunar și-și tot fâțâie cheile în sus și-n jos. Oare încearcă să-mi dea de înțeles că vrea să plece?

— Pentru că idiotul în cauză e unul dintre angajații noștri. Sau, mă rog, a fost. Sunt convins c-a fost dat afară.

— Dat afară?

Xander are nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă de ce sunt șocată de informație.

— Tocmai a păgubit compania de un client important.

Vântul mi-a spulberat o şuviță de păr peste față, dar când Xander întinde mâna ca să mi-o aranjeze, mi-o dau singură deoparte și fac câțiva pași înapoi.

— Distracție plăcută cu urgența ta, îi zic.

El își coboară privirea spre distanța nou creată de mine între noi, apoi clatină din cap și întreabă, pe un ton aspru:

— El a cunoscut-o pe mama ta?

— Ce? Cine?

— Tipul cu belciug în buză.

— Adică Mason. Mda.

A întâlnit-o numai o dată, în treacăt, dar în clipa asta chiar nu-mi pasă de ceea ce ar putea crede Xander. Sunt iritată. Am crezut că e altfel, dar în seara asta mi-a dovedit că m-am înșelat. Îmi dorisem ca el să fie altfel.

— Mama ta e de acord cu el, iar tu îți faci griji că n-ar fi de acord cu mine?

— Prietenii lui Mason n-au spus niciodată despre mine că aș fi o maidaneză. Prin urmare, e chiar atât de greu de crezut?

— Ce?

— Am auzit cum m-au numit prietenii tăi.

Xander hohotește scurt, amar.

— Țasta a fost motivul pentru care ai plecat? Atunci, ar fi trebuit să mai tragi puțin cu urechea și ai fi auzit că se referea la cămașa mea. El zice că flanela e „material de prins cățele maidaneze”.

Sunt o strângere de inimă și tentația de a-i cere iertare, dar nu e unicul lucru care m-a deranjat în seara asta.

— Ei bine, slavă Domnului că nu va trebui s-o mai porți vreodată.

— Pa, Caymen, îmi zice, scoțându-și cheile din buzunar.

— Pa.

Nu mai privesc înapoi peste umăr, cu toate că mi-o doresc amar-nic. Îmi doresc ca el să mă oprească. Și sunt furioasă pe mine însămi pentru că-mi doresc așa ceva.

El nu mă oprește.

Când ajung înapoi în depozit, Henry tocmai își pune chitara în toc, iar Skye își înfășoară o eșarfă la gât.

Nu vreau să fiu lăsată singură. Mă doare stomacul.

— Unde plecați cu toții?

— Lui Henry nu i-a plăcut pomana, imi explică Skye, arătându-mi mâncarea de pe masă. Mergem să înfulecăm ceva adevărat la taraba din colțul pieții.

— Ceva adevărat, la modul nachos, sau corn-dogs¹ vechi de ieri?

— Exact, confirmă Henry.

Îmi torn cu grijă timp de trei secunde Mountain Dew în pahar, apoi trec la Powerade.

— Ce face acolo? îl aud pe Mason întrebând.

— E amestecul ei special, îi explică Skye, râzând. Toată vara trecută l-a experimentat. Acum a descoperit formula perfectă a amestecului de băuturi carbonatate de la dozator.

— Trebuie să-l încerc și eu, zice Mason, cu proprietarul benzinăriei urmându-l ca o umbră.

Tipul n-are încredere în adolescenți și totdeauna ne urmărește peste tot, povestindu-ne despre „oferte de zilei”, într-o tentativă mascată de a nu părea că ne pândește. În clipa de față, îl informează pe Mason despre reducerile la pastrama de vită, iar Mason îl ia peste picior, întrebându-l dacă poate să amestece diferitele sortimente. Singura care se amuză de toate astea sunt eu. Skye e ocupată să-și toarne muștar peste un hotdog supradimensionat.

¹ Crenvuști prăjiți într-un strat gros de aluat din mălai și serviți pe băț. Introduși la începutul secolului al XX-lea de imigranții germani din Texas, au devenit în scurt timp una dintre cele mai populare gustări servite pe stradă sau în piețe, dar se găsesc și în varianta congelată, în aproape oricare supermarket din America de Nord.

Termin de adăugat lichidele și sorb din combinație. E perfectă. Skye n-are decât să se distreze pe seama mea, dar rezultatul experimentului a meritat efortul.

— Cam cât ați da voi pe o cămașă? întreb deodată, cu gândul la sutele de dolari pe care se pregătea Xander să le cheltuiască pe o cămașă de schimb pentru „importantul lui client”.

— Pe-asta l-am luat cu cincizeci de cenți de la Armata Salvării, anunță Mason cu mândrie, arătând cu o fâșie de pastramă de vită spre emblema formației de pe tricoul lui.

Proprietarul benzinăriei îi urmărește atent mișcarea, ca și cum s-ar aștepta ca Mason să-și strecoare pe mânecă bucata de pastramă.

— E nemaipomenit, chiar și pentru un second-hand, apreciază Skye, dând aprobator din cap, evident impresionată.

— Cinci dolari pe blugii ăștia, anunță și Henry. Aș fi fost dispus să dau și șase, totuși, adaugă, ridicându-și tricoul ca să ne ofere o vedere completă a posteriorului său.

Izbucnesc în râs. Asta e genul meu de oameni, inclusiv exagerat de bănuitorul proprietar al benzinăriei.

Deodată, Mason arată cu degetul, clipind mărunț în același timp și scoțând un „Aha!” răsunător care mă face să tresar.

— Ce e? îl întreb.

— Uite de unde-l cunoșteam.

Mă întorc încet, urmărind direcția indicată de degetul lui până la o revistă *Starz* de pe un suport din spatele meu. Pe prima pagină, în colț, e o fotografie care-l înfățișează pe Xander.

CAPITOLUL 20

Probabil că n-ar fi trebuit să cumpăr revista. Și-așa sunt destul de enervată pe Xander. Dar am cumpărat-o, iar acum stau singură pe canapeaua din livingul meu, așteptând să se întoarcă mama acasă și recitind articolul acela penibil. Tot ceea ce spune în el e că „Prințul Hotelurilor” a fost văzut săptămâna trecută în New York, unde superviza redeschiderea unuia dintre hotelurile familiei.

Nu mă mir de ce-a fost atât de nedumerit că nu știam de ce afaceri se ocupă familia lui atunci când ne-am cunoscut. Probabil, o fi crezut că mă prefac că nu știu cine e. De vină, zic eu, e faptul că nu avem decât programele difuzate gratuit la TV. Poate că n-oi fi știut eu cine e, însă am fost mereu conștientă de faptul că e cineva. Un articol care-mi amintește asta nu schimbă cu nimic datele problemei. Mototolesc revista subțire și-o arunc în ecranul luminat al televizorului. După doar două secunde, mama intră în apartament.

— Bună, îmi zice, când mă vede pe canapea.

— Mult a mai ținut consultația, îi zic.

Ar fi mult prea evident dacă m-aș duce să iau revista de unde am aruncat-o, așa c-o las acolo, sperând că ea n-o s-o observe.

— Scuze. Am mai avut ceva drumuri de făcut după ce-am terminat.

Îi arăt în spate, peste umăr.

— Ți-am pregătit un sandvici. E în frigider.

Camera se mai luminează, fiindcă la televizor intră reclamele, și observ că mama are ochii roșii. Mă ridic în capul oaselor și mă întorc spre ea.

— Te simți bine?

— Sigur că da. Sunt doar obosită.

Dispare în bucătăria despărțită de un perete doar de locul în care stau.

— Pe bune?

— Da. N-am nimic.

Ridic revista și mi-o îndes în buzunar.

După ce tot trânteste o vreme lucrurile prin bucătărie, o aud strigând:

— Te-ai distrat?

Străbat cei patru pași și jumătate care mă despart de televizor și-l sting, așteptând-o pe mama să vină lângă mine pe canapea.

— Da. Am fost acasă la Skye și am săpat o groapă. A fost destul de fain.

— Sună grozav. Mi-ar fi plăcut să-l inviți pe prietenul tău la noi. Vreau să-l cunosc.

Ba nu, zău că nu vrei. Dimpotrivă, ți-ar fi displăcut profund să-l cunoști.

— Are o fobie pentru păpuși. Nu știu ce traumă din copilărie.

— Serios?

— Nu tocmai, mamă.

— Ești amuzantă, Caymen.

— Începi să te pricepi la sarcasm.

Mama râde.

— Prin urmare, ți-e prieten sau iubit?

— Suntem doar prieteni.

Dar, oare, mai suntem măcar atât?

— Ei bine, dacă asta-i tot ceea ce cauți, atunci să ai grijă, pentru că știi care e diferența dintre un prieten și-un iubit.

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind.

— Mda, mda.

— Numai un pic de distanță, continuă ea. Nu te apuca să frângi inimi.

— Parc-ai fi Socrate, sau cam așa ceva, mamă.

— Păi, sunt, nu?

Aud un dulap deschizându-se și închizându-se și mă pregătesc s-o primesc alături de mine pe canapea, dar deodată ea zice:

— Mersi pentru sandvici, scumpo. O să-l mănânc mâine. Am mâncat ceva în oraș.

— Bine.

— Îmi pare rău că vin acasă și pe urmă te las singură, dar mă duc la culcare.

— La opt seara?

— A fost o zi lungă, cu statul în magazin și alergatul prin oraș. Sar în picioare și mă duc după ea pe hol.

— Stai puțin.

Ea se întoarce cu fața spre mine. Lumina e stinsă și stăm în semiîntuneric.

— Da?

— Te rog, vorbește cu mine. Ceva e în neregulă.

Eu și mama obișnuiam să ne spunem totul. Distanța creată între noi e din vina mea, știu, din cauza tuturor secretelor fiecăreia, dar simt nevoia ca ea să stea de vorbă cu mine.

Ea își lasă capul în jos și-i văd umerii urcând și coborând. Nu mă privește în ochi când îmi răspunde:

— Nu e nimic. Serios.

— Te rog, mamă. Știu cum arată nimicul și nu seamănă cu asta.

— Am încercat să obțin un împrumut azi. M-au refuzat.

Nu mai e necesar să întreb, dar tot o fac.

— Un împrumut, pentru ce?

Își ridică, în fine, ochii. Sunt înroșiți.

— Ca să plătesc câteva facturi cu care am rămas în urmă. Îmi ia mâna într-a ei. Dar nu vreau să-ți faci tu griji din cauza asta. O să ne descurcăm. Suntem în întârziere, asta-i tot. Am mai avut noi restante. Să sperăm că vor urma câteva luni bune. Doar că va trebui să fim mai prudente.

— Mai prudente?

Cum am putea să fim mai prudente? Deja nu cheltuim aproape nimic.

— Nu te îngrijora, bine? O să ne descurcăm.

Dau din cap în semn de încuviințare și ea mă îmbrățișează. Dar asta nu mă împiedică să mă îngrijoresc.

Închid ușa camerei mele și simt o apăsare groaznică în piept. Re-vista îmi impune coapsa, așa că o smulg din buzunar și-o netezesc.

— Meriți, măcar, atâtea bătăi de cap, Xander? întreb eu chipul mototolit.

Luni dimineată, nu mă grăbesc deloc cu pregătirile. Întregul weekend am stat să mă gândesc la ce să-i spun lui Xander. M-am săturat de sentimentul care mi s-a instalat în piept și amenință să rămână acolo.

Când ajung jos, o găsesc pe mama trăgând fermoarul săculețului verde cu încasările și îndesându-l în geanta ei.

— Crezusem că le-ai dus de sâmbătă seara!

Ea sare ca arsă.

— M-ai speriat, exclamă, după care mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare. Uau, ce frumos arăți azi! Nu te-am mai văzut cu puloverul ăsta de nu știu când! Îți scoate ochii în evidență. E pentru băiatul acela special de la școală?

Dacă n-aș iubi-o atât de mult pe mama, aș strânge-o de gât.

— Nu, mamă, doar ți-am spus că suntem numai prieteni!

Și el nu e de la școala mea. Și... Ia stai, nu cumva încearcă să schimbe subiectul? Cât pe ce să-i reușească...

— Așadar, ce s-a întâmplat cu încasările?

— Nu le-am dus sâmbătă.

N-a dus încasările? Mama e extrem de riguroasă când vine vorba despre depunerea încasărilor. Și n-a zis ea, nu mai departe decât aseară, că avem restanțe?

Probabil că mi-a remarcat expresia, fiindcă îmi zice:

— Nu e mare scofală. O să le duc imediat după ce s-o deschide.

— Bine.

Îmi iau rucsacul, îmi netezesc puloverul și mă întorc spre ușă. Inima îmi tresaltă ușor, pe neașteptate: e prima astfel de reacție de când m-am certat cu Xander. Zămbesc și ies în aerul rece.

Xander nu e acolo.

Drumul pe jos spre școală mi se pare de două ori mai lung decât de obicei. Poate din cauză că tot privesc peste umăr, sau poate fiindcă merg mai încet, ca să-i dau timp să ajungă. Dar el nu ajunge.

După ore, în timp ce mama e sus și plasează comenzile pe computer, scot camera foto de la Xander din ascunzătoarea ei, din biroul din magazie, ca să mai fac câteva fotografii cu păpușile. Niciodată nu m-am simțit mai motivată să construiesc site-ul și să-l pun în funcțiune. E clar că ne-ar prinde bine o creștere de trafic. În timp ce privesc ochii fără viață ai lui Aislyn prin obiectivul camerei, îmi revine în minte o imagine: mama, stând lângă casa de marcat, în dimineața aceea, cu sacul pentru depunerile bancare, precum și felul în care a încercat să-mi ocolească întrebările în privința asta.

Îmi potrivesc după gât cureaua camerei și mă furișez în biroul ei. Primul lucru pe care-l caut e registrul de casă. Numărul scris în roșu e chiar mai mare decât data trecută, depășind trei mii de dolari. N-ar trebui să mă surprindă: măcar atât mi-a zis și ea. Dar mă îngrijorează și mai mult. Deschid sertarul din lateral, în care-și ține sacul pentru depunerile monetare, și-l scot afară. E închis cu fermoarul. Îl privesc preț de câteva clipe, cântărindu-l în mâini, nevrând să-l deschid ca să descopăr că banii sunt încă înăuntru. N-am idee ce-ar însemna dacă banii ar fi încă înăuntru. Că ea încă ascunde lucruri de mine? Repede și fără dureri. Desfac fermoarul și privesc înăuntru. E gol. Dar, cu toate că banii nu mai sunt, dovedind faptul că i-a depus, mă simt incomod.

Aud clopoțelul ușii de la intrare, așa că indes sacul la loc în sertar și mă reped în sala din față.

Un bărbat înalt, cu părul și barba brune, s-a oprit imediat după ce a trecut pragul. Am nevoie de o clipă de gândire ca să-mi dau

seama de unde să-l iau, dar pe urmă îmi amintesc că l-am văzut în magazin acum câteva săptămâni, stând de vorbă cu mama.

— Susan e aici? mă întreabă, zăbovind cu ochii pe camera foto de la gâtul meu.

— Nu, nu e.

Probabil, aş fi putut să-i spun că e sus, însă senzaţia de nelinişte pe care am resimţit-o în biroul mamei tocmai a sporit.

— Îi transmiţi că a trecut Matthew pe-aici?

— Eu pot să vă fiu cu ceva de folos?

Ochii îi sclipesc şi buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet.

— Nu, îmi răspunde.

Şi, cu asta, se retrage spre ieşire. Trece pe lângă vitrină şi, după ce aştept câteva secunde, ies repede, menţinându-mă aproape de clădire, astfel încât să nu mă vadă. Se urcă într-un SUV bleumarin, parcat la câteva prăvălii mai încolo. Fac la iuţea câteva instantanee, focalizând pe plăcuţa de înmatriculare şi apoi pe chipul lui. Aproape că mi se opreşte inima când ochii lui se îndreaptă spre obiectivul camerei. Mânerul metalic al uşii îmi împunge spinarea din cauza retragerii mele pripite. Probabil că nu m-a văzut.

Ajunsă înăuntru, iau telefonul, dar tocmai când să apăs butonul pentru interior, mă opresc. Nu vreau să-i spun mamei despre Matthew la telefon. Nu vreau să-i spun mamei despre Matthew deloc. Nu că mama n-ar fi ieşit niciodată cu vreun bărbat. Mai iese... când şi când. Aşa că, sunt nevoită să presupun, oricine ar fi acest Matthew, nu e unul cu care iese ea. Iar dacă nu iese cu el, atunci... cine e?

CAPITOLUL 21

La două zile după întâmplarea asta, stau și privesc geanta cu camera lui Xander, de pe patul meu. Mi-am descărcat fotografiile în computer și am început să lucrez la site. Orice, numai să-mi abat gândurile de la faptul că nu l-am mai văzut pe Xander de sâmbătă seara. Îmi derulez încă o dată imaginile în minte. El, aducând mâncare de la restaurantul francezesc; apariția lui Mason; eu, făcând câțiva pași înapoi când a încercat Xander să-mi atingă părul; cearta noastră. Mereu i-am transmis semnale de păstrat distanța, însă se pare că el nu le-a recepționat, până acum.

Împung geanta cu degetele de la picior și oftez. De două zile mă tot gândesc dacă să folosesc camera ca pretext pentru a-l revede. Toată povestea cu „am vrut doar să-ți restitui camera”. Dar sunt două probleme în privința asta. Mai întâi, că habar n-am unde locuiește. Pe urmă, că nu am numărul lui de telefon. Există și două soluții la problemele astea. Prima, aș putea s-o sun pe doamna Dalton și să-i cer numărul lui Xander. A doua, aș putea să mă duc la hotelul The Road's End, în speranța că voi da peste el.

Soluția cu numărul doi iese învingătoare. Prin mintea mea se învârtesc nebuneasca idee că, dacă mă duc la hotel, ca prin farmec, el va fi acolo. Aș putea să spun că „eram prin preajmă”, și n-ar părea chiar atât de evident și nici prea dubios.

Totuși, lucrurile nu decurg niciodată așa cum mi le imaginez, așa că, în timp ce stau în fața recepției din luxosul hol al hotelului, discutând cu recepționera, încep să mă resemnez cu gândul că n-o să am noroc.

— Camera lui foto e la mine, zic încă o dată.

— Așa cum v-am mai spus și mai devreme, dacă o lăsați la mine, voi avea grijă să-i parvină.

— Dacă-ați putea doar să-mi spuneți când va fi aici, sau să-mi dați adresa lui, sau așa ceva, aș putea să i-o aduc.

Privirea pe care mi-o aruncă o resimt ca un junghi în inimă. Privirea ei spune: *Ai idee cât de multe fete au încercat să obțină datele de contact ale lui Xander?* Privirea asta mă determină să fac un pas înapoi.

— Nu vreți să mi-o lăsați?

Încerc să-i adresez acea privire care să-i dea de înțeles că n-am încredere în ea, în timp ce spun: „E o cameră scumpă.” Numai că privirea mea nu pare s-o afecteze la fel de mult pe cât m-a afectat pe mine privirea ei. Și adevărul e că, dacă-aș fi fost în locul ei, față în față cu mine, nici eu n-aș fi dat informații despre Xander.

Mă întorc și plec în direcția de unde am venit, încă ținând strâns în mâini camera lui Xander. Așadar, trecem la varianta numărul unu. O s-o sun pe doamna Dalton și-o să fac rost de numărul de telefon al lui Xander. Trebuie să-i înapoiez camera, în definitiv. E foarte important.

Simt pe mână strânsoarea curelei, fiindcă am înfășurat-o de câteva ori, ca să n-o târăsc pe jos. Degetele mi se albesc tot mai mult, pe măsură ce strânsoarea asta îmi împiedică circulația. Chiar când ajung la ieșire, mă opresc. De ce-mi fac eu una ca asta? De ce mă țin atât de strâns de chestia asta? De ce mă țin atât de strâns de el? N-ar trebui să fie chiar atât de greu. Dacă-ar fi fost ceea ce trebuie, n-aș mai fi mințit-o pe mama în legătură cu asta. Nu m-aș mai simți vinovată pentru asta. Dacă-ar fi fost ceea ce trebuie, mi-ar fi fost mai ușor.

Parcurs drumul rușinii întorcându-mă spre recepție, unde așez camera foto pe teșghea.

— Da. Sunteți amabilă să-i dați camera asta?

Ea face semn din cap că da și pare că vrea să mai spună ceva — un mulțumesc, poate? — dar tocmai atunci sună telefonul, iar ea ridică receptorul, uitând de mine. Trag aer adânc în piept și plec. Pot să-l las în urmă și pe el. Aici, unde-i e locul.

În drum spre casă, constat că tot cartierul e plin de copii costumați. Cum de-am uitat că e Halloween-ul? Orașul Vechi e lipsit, totuși, de copii. Nu sunt prea mulți cei care locuiesc în cartierul comercial. Parchez mașina pe o alee și intru pe ușa din spate. Magazinul e întunecat, exact cum l-am lăsat. E aproape nouă și, luând în considerare obiceiurile ei din ultima vreme, mă aștept ca mama să fie deja în pat. Cu toate astea, o găsesc stând pe canapea și uitându-se la un film.

Își întoarce privirea spre mine și zâmbeste.

— M-am gândit că poate astă-seară te-ai dus la o petrecere despre care nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Nu. Am cam uitat că e Halloween-ul.

Ea bate cu palma perna de alături.

— Ce film vezi?

— Nu știu, ceva clasic de pe Hallmark.

Mă trântesc pe canapea, lângă ea.

— Lasă-mă să ghicesc: ea are cancer, iar el n-a știut niciodată, dar a iubit-o mereu.

— Nu. Cred că băiețelul e bolnav, iar mama își dă seama cât de mult timp și-a petrecut la muncă.

Trag pe mine o parte din pătura de pe mama. Nu spunem nimic, doar vedem filmul, însă e o senzație confortabilă, familiară, iar când se termină, mă simt mult mai bine. Mi-a fost dor de ea. Mi-a fost dor de senzația asta.

A doua zi, când să intru în magazin, trec pe lângă poștaş, care tocmai ieșise. Mă salută cu o înclinare a capului, iar eu îi zâmbesc. Mama stă în spatele teșghelei și frunzărește, cu mișcări lente, corespondența. Mă întreb dacă nu cumva trage de timp ca să evite facturile care așteaptă să fie plătite cu bani pe care nu-i avem. Când termină, își ridică privirea spre mine.

— Salut.

— Bună.

Ea ridică plicurile.

— Ai emoții? mă întreabă.

— Da.

Dac-ar ști ea și câte...

— Când crezi c-o să începi să primești vești?

— Vești?

— De la Berkeley, de la Sac State¹, de la San Francisco... de la facultăți, înțelegi?

— A, da.

Mai întâi, ar trebui să le trimit formularele de înscriere.

— Încă nu. Prin aprilie, cred.

De fapt, știu. Știu că termenul limită de înscriere la majoritatea colegiilor se apropie cu repeziciune. Încă nu i-am spus mamei despre planul meu, de a mai amâna cu un an, doi.

— Aprilie? E foarte departe!

În timp ce mie mi se pare că e chiar după colț.

Mama zâmbeste și vără teancul de plicuri în sertar, după care se întoarce spre calendarul de pe teigheaua din spate, unul prea mare pentru jalnicul nostru program. Rupe sîla de deasupra, pe care o împăturește frumos și o pune în dulapul de dedesubt, alături de celelalte, astfel încât viitoarele generații să constate că am avut cel mai plicticos an din toate timpurile.

— Începe o nouă lună, îmi zice. E momentul să ne programăm viețile.

Ridică pixul, pregătită să-mi pună viața la loc în micile casete precise de care aparține.

— Ceva suplimentar la școală pe săptămâna asta?

— Nu. Am un test important mâine, așa că poate ar trebui să învăț astă-seară.

Mama taie în dreptul meu toate căsuțele după ora cinci.

— Săptămâna viitoare, miercuri seara, am o întrunire cu proprietarii de magazine.

¹ Apelativul familiar pentru Universitatea Statului California, cu sediul în orașul Sacramento, capitala acestui stat american.

Și notează pe calendar ora șase, fără orice alt amănunt.

— Unde se ține?

— Nu știu precis. Se ia prin rotație.

— Și-atunci, noi cum de n-am găzduit niciodată vreo întrunire de-asta?

— Magazinul nostru e mult prea mic pentru așa ceva, îmi explică, privind calendarul aproape neatins. Altceva?

Zăbovesc cu privirea pe ziua de sâmbătă, cea în care eu și Xander încercăm să ne descoperim reciproc carierele potrivite.

— Nu. Nimic, îi răspund.

— Uau, ce lună palpitantă avem! Nici nu știu dacă vom putea să facem față unui program atât de încărcat.

— N-avem petreceri aniversare?

— Nu încă.

Mama lasă jos pixul și scoate câteva materiale pentru curățenie. Pe durata după-amiezii, mă pomenesc de mai multe ori fixând cu privirea calendarul și „întrunirea” de miercuri seara, notată acolo cu negru. Oare de ce îmi stârnește atâtea bănuieli? Eu mi-am tot mințit mama în ultimele câteva luni în legătură cu persoana cu care mi-am petrecut timpul. Să fie posibil ca și ea să mă mintă, la rândul ei? Numele de Matthew îmi răsare în minte și imediat mă străduiesc să-l alung. Numai că el rămâne în continuare acolo.

— Mamă, cine e...

Se aude clopoțelul de la ușă, întrerupându-mi întrebarea. Mă întorc să văd cine e, o ridicol de falsă speranță din interiorul meu spunându-mi că ar putea fi Xander. Dar nu e. E Mason.

CAPITOLUL 22

Mama zâmbește.

— Bună! Mason, nu?

I-a ținut minte numele?

— Da. Bună. Mă bucur că vă revăd. M-am gândit să v-o răpesc pe Caymen pentru o oră, două, dacă n-aveți nimic împotriva, bineînțeles.

— Nu-i nicio problemă. Încotro vă duceți?

— Avem repetiție cu formația și aș vrea să-i știu părerea despre câteva cântece.

— Cunoștințele mele despre muzică sunt egale cu zero, dar el încă nu știe asta, îi zic mamei.

— Ba, are cunoștințe grozave, îl asigură mama, de parcă el ar fi fost chiar îngrijorat în privința asta.

Mason trece pe lângă mama și o vâd oprindu-și privirea pe gamba lui. Îi arată într-acolo.

— Asta ce înseamnă?

El își răsucesce piciorul și-și studiază tatuajul, ca și cum ar fi uitat de prezența lui.

— E un simbol chinezesc. Înseamnă „toleranță”.

— Foarte frumos, apreciază mama.

— Mulțumesc, răspunde el, după care se întoarce spre mine. Ești gata?

— Sigur. Mersi, mamă, ne vedem mai târziu.

El mă cuprinde cu brațul de umeri. Încep să mă obișnuiesc cu nevoia de contact uman a lui Mason. În clipa de față, cam simt și eu nevoia unui contact uman.

— Umbli în pantaloni scurți în noiembrie? îl întreb, înghiontindu-l cu cotul.

— Nu e chiar atât de frig.

Are dreptate, evident. Pe coasta Californiei, începutul lui noiembrie e destul de asemănător cu începutul majorității celorlalte luni.

— Unde aveți repetiția? mă interesez eu.

Îmi arată spre o dubiță mov.

— Într-o dubă?

— Nu, cu ea mergem acolo.

Ușa laterală a dubiței se deschide și Skye coboară, zâmbind.

— N-am crezut c-o să te poată convinge să ieși din magazinul ăla!

— De ce?

— Pentru că ești atât de conștiincioasă. Dar el m-a asigurat că o să poată. Se pare că i-am subestimat farmecul lui Tic.

Mai degrabă, mi-a subestimat mie sentimentul de singurătate. Mason miroase frumos, așa că mă aplec un pic mai mult spre pieptul lui.

— Mă rog, mama era foarte binedispusă. În realitate, ea a fost cea care a luat hotărârea.

— A! exclamă Mason. Ia uite!

Deschide portiera din dreapta și, practic, plonjează înăuntru, luând ceva de pe podea. Reapare cu o revistă *Starz* în mână.

— Alt articol! Ar trebui să începi să le colecționezi. Acum sunt ca un fel de motiv de mândrie pentru tine, nu?

Înșfac revista și-i cercetez coperta, până când îl descopăr pe Xander, sub titlul *Xander Spence și Sadie Newel, văzuți în LA pe durata weekendului*. Imaginea îl înfățișează ținându-se de mână cu o brunetă tunsă scurt și cu picioare lungi, bronzate. Stomacul mi se strânge într-atât, încât îmi vine să vomit. Prin urmare, Xander a mai avut și altă treabă în weekendul trecut, decât să caute o cămașă de firmă pentru un client.

Deschid revista la pagina articolului și citesc: „Xander Spence, fiul proprietarului unei rețele de hoteluri de lux, Blaine Spencer, a fost văzut în Los Angeles weekendul trecut, în fața clubului de noapte Oxygen, cu cea care-i este iubită de mult timp, actrița Sadie Newel, plecată în ultimele șase luni la Paris pentru filmări...”

Cea care-i este iubită de mult timp? Nu pot să citesc mai departe, fiindcă mi se încețoșează vederea. Nici gând să mă apuce plânsul din cauza asta. Deja renunțasem la Xander. *I-am restituit camera foto*, îmi amintesc mie însămi. A fost, din partea mea, gestul eliberării. Dar, în taină, în adâncul sufletului, sperasem că el va reveni. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, silindu-mi lacrimile să rămână la locul lor.

— Uau, palpitant articol, comentez apoi. Două persoane au fost văzute plimbându-se. Ce mai știre!

Șase luni. Ea a fost plecată în ultimele șase luni la filmări. Eu am însemnat o distracție pentru el. Creierul meu alege tocmai acest moment ca să-mi aducă aminte cât de platonice a fost relația noastră: cum nu s-a apropiat el niciodată prea mult, cum a subliniat că e prietenul meu când i s-a adresat lui Mason, cum a avut grijă ca niciodată să nu catalogheze ieșirile noastre ca întâlniri de cuplu. Ele au însemnat „zilele carierei”. Și că săptămâna asta nici măcar n-a mai venit. Tâmpit creier! De ce nu mi-a spus toate lucrurile astea mai devreme? E evident că i-am interpretat greșit reacțiile în anumite privințe. Mă simt ridicolă. Ei, de fapt, n-a vrut decât să fim prieteni...

Îmi înghit lacrimile. E bine. Asta-i ceea ce-mi trebuia: o desprindere totală. O desprindere fermă. O privesc pe Sadie Newel, în fotografie. E frumoasă și sofisticată și mult mai degrabă genul lui.

Henry își face apariția de după dubiță.

— Așadar, suntem gata să înregistrăm primul nostru single? întrebă, ținând telefonul ridicat deasupra capului. Xander zice că studioul e complet liber acum.

•

— Te simți bine? mă întreabă încetișor Skye.

Sunt pe bancheta din mijloc, strivită între ea și Derrick, bateristul formației.

— Mă simt foarte bine. De ce m-aș simți altfel? îi răspund.

Și, prin „foarte bine”, înțeleg că sunt moartă de frică. Urmează să-l vedem pe Xander. Voi fi nevoită să dau ochii cu el. Ceea ce nu e bine. Mă gândesc să mă arunc în clipa asta afară din dubiță, fiindcă abia acum semnificația vestii mi s-a dezvăluit așa cum se cuvine.

— Pentru că tocmai ai aflat că tipul care-ți place are o iubită, zice ea, arătându-mi revista care fusese azvârlită înapoi în dubiță și ajunsese, cumva, sub piciorul meu.

(E posibil ca, intenționat sau nu, să-mi fi infipt tocul pantofului în fața fără cusur a lui Sadie.)

— A fost chiar atât de evident?

Ea ridică din umeri.

— Ar fi cazul să ai încredere în mine. Îți sunt cea mai bună prietenă.

— Mda, mă rog, am uitat de el.

— Cam repede.

— Asta pentru că tot încerc să uit de el încă din clipa în care l-am cunoscut, așa că am fost mereu cu un pas înainte.

Ea mă bate ușurel cu palma pe genunchi, părând să creadă că sunt în faza de negare. Dar eu nu sunt în faza de negare. Bine, poftim, sunt într-un totu în faza de negare, dar am nevoie să-mi cânt în strună până când toate sentimentele de care încerc să mă conving că le-aș avea se vor dovedi într-adevăr reale.

Sper că studioul și Xander nu vin împreună la pachet. Pentru că nu mă simt pregătită să dau ochii cu el în clipa de față. E pe deplin posibil ca el să fi sunat la studio și să-i fi anunțat pe cei de acolo că urmează să vină formația la înregistrări. Asta nu înseamnă că va fi și el acolo. Cel puțin, asta-i ceea ce-mi tot repet în

sinea mea, pe parcursul drumului de un sfert de oră cu mașina, în timp ce componenții formației discută entuziaști între ei. Trecem de un punct de control, dincolo de o poartă din fier forjat, ajungând pe o alee cu dale. În clipa în care zăresc o fântână enormă și o casă cu mai multe ferestre decât mi-ar fi lesne să număr, îmi dau seama că studioul și Xander vin împreună la pachet.

CAPITOLUL 23

Xander ne întâmpină pe aleea circulară, iar eu încerc să rămân ascunsă în spatele grupului. Mă întreb în sinea mea cât de rușinată ar trebui să fiu pentru comportamentul meu din ultimele două luni. Oare el să fi simțit cum mi se accelera pulsul ori de câte ori venea? Oare mi-o fi observat privirea asta ridicolă, cu ochi ca de căprioară? Skye și-a dat seama. Probabil că și el. Iar acum o să-și inchipuie că i-am rugat pe cei din formație să mă ia cu ei, coadă, numai ca să-l pot vedea.

— Studioul e în spate, anunță Xander, în timp ce băieții încep să-și adune instrumentele din dubă.

Sunetul vocii lui îmi provoacă din nou usturime în ochi. Mă cert în sinea mea.

— Și e complet la latitudinea voastră, continuă el, dar să știți că studioul are propriile instrumente, dacă nu vreți să vă cărați cu toate astea.

— Minunat, exclamă Mason, punându-și chitara la loc, iar Henry închide ușa din spate.

— Veniți după mine, zice Xander.

Abia după un minut reușește să mă observe. Stătusem destul de bine ascunsă în spatele lui Skye și între Mike, basistul, și Derrick, bateristul. Xander își încrețește fruntea.

— Bună, îmi zice. N-am știut că vii și tu.

— Nici eu, îi răspund, cu o voce care știu că a sunat pițigăiată și nefirească, fiindcă gâtul îmi e strangulat, dar încerc să dau impresia că mă simt perfect.

El șovăie preț de o clipă, aproape de parcă ar vrea să mai spună ceva.

— Bine, haideți să mergem, zice, în cele din urmă, făcându-le tuturor semn să-l urmeze.

Îmi dau seama că se așteaptă ca eu să vin lângă el, să merg alături de el. Știu asta doar datorită faptului că privește peste umăr de câteva ori, în timp ce ne continuăm expediția prin imensa lui curte, pe lângă piscina încorporată și terenul de baschet. Eu, însă, rămân la locul meu, între doi băieți aproape străini, ascultându-i cum se tachinează reciproc. Am de gând să-i dovedesc că știu că suntem doar prieteni. Că totdeauna am fost doar prieteni. Dar nu numai atât, ci și că mai am și alți prieteni și că nu trebuie să se teamă c-o să mă arunc pe el.

— Bine, băieți, zice el, deschizând ușa și așezându-și cheile și telefonul mobil pe măsuta din stânga. Familiarizați-vă cu jucăriile. Eu o să pornesc aparatura.

Formația asaltează imediat instrumentele, iar Xander rămâne de partea asta a peretelui mare din sticlă, începând să-și facă de lucru cu tot felul de cursoare și butoane. Skye se instalează pe o canapea din spatele lui Xander, iar eu mă duc lângă ea.

Xander închide atât ușa care dă spre exterior, cât și pe cea din spre camera în care membrii formației cântă deja, practic amuțind sunetul. În timp ce se întoarce spre scaunul lui, îmi zâmbește, iar eu mă enervez pe faptul că inima mea încă n-a recepționat vestea despre iubita lui, fiindcă zâmbetul acesta tot o pune pe goană.

— Dacă vă e sete, fetelor, sunt ceva răcoritoare și alte chestii prin frigider, ne zice, arătând spre un frigider din inox aflat într-un colț, după care ne întoarce spatele, își duce o cască la o ureche, apasă pe un buton al mixerului din fața lui și rostește într-un microfon: Dați-i bătaie, repetați piesa de câteva ori, iar eu o să vă anunț când suntem gata să înregistrăm.

Ridică degetul de pe buton și se întoarce, pe scaunul lui rotativ, cu fața spre noi. Mi-ar fi mult mai ușor dacă el ar fi mai puțin... mai puțin, ce? Sigur pe sine? Atrăgător? Seducător?

Da, asta, ultima, ar fi de preferat. Indiferent de ce mi-ar fi amintit creierul meu, Xander e un seducător. Dacă ar fi iubitul meu și și-ar petrece timpul cu o fată, așa cum a făcut cu mine, m-aș supăra rău.

— Ce e? întreabă el.

— Ce să fie?

— Mă privești fix.

— Ba nu, protestez eu.

— Ba da. Nu-i așa? o ia el ca martoră pe Skye.

— Mda, așa e.

— Ei bine, încerc să-mi dau seama pentru ce ar trebui să trăiești.

— Poftim?

Fac un gest larg spre studioul ăsta nemaipomenit, amplasat în curtea din spate a casei lui.

— Cum reușești să te dai jos din pat în fiecare zi, cu un viitor atât de deprimant?

— La drept vorbind, e cineva care lucrează cu mine exact pentru problema asta. Sper că ea m-ar putea ajuta să-mi dau seama ce-mi rezervă viitorul.

Afirmația asta mă determină să-mi amintesc de ce am început să ieșim împreună, în primul rând. Eram în „aceeași” situație, conform părerii lui. Poate doar a avut impresia că-l înțeleg mai bine decât majoritatea. Dar n-a fost așa. Suntem persoane total diferite.

Ușa dinspre camera formației se deschide, iar Mason se azvârle spre noi, zburând peste genunchii mei și ai lui Skye și aplecându-și capul spre al meu.

— Cred că suntem gata, îi zice el lui Xander.

— Bun, răspunde Xander. Așteaptă câteva clipe, probabil gândindu-se că Mason o să se ridice, după care face un semn cu capul spre gamba lui Mason. Drăguț tatuaj, remarcă.

— Mersi. Fiindcă veni vorba, zice Mason, privindu-mă și apucându-mi o șuviță de păr, pe care începe să și-o răsucească pe deget.

Îi sunt recunoscător pentru atenția pe care mi-o acordă. Prin asta, mă face să mă simt mai puțin ridicolă pentru comportamentul meu față de Xander. Așa, o să vadă că nu-mi lasă gura apă după el.

— Mama ta a fost sarcastică azi? mă întreabă Mason. Sau crezi că i-a plăcut într-adevăr?

— Nu e genul mamei să fie sarcastică.

Mason izbucnește în râs.

— Zău? Atunci, cum se face că tu stăpânești atât de bine arta asta? Tatăl tău e campion la sarcasm?

Ca și cum ar fi simțit că a fost abordat cel mai neplăcut subiect posibil, întreaga formație ni se alătură în camera care deja pare înăbușitoare. Pieptul îmi arde de dorința de a răspunde: „Habar n-am dacă tatăl meu o fi sarcastic, fiindcă nu l-am cunoscut nici-odată pe individ.”

— N-are de unde să știe, răspunde Skye în locul meu, ceea ce nu ajută absolut deloc la îmbunătățirea situației.

— Zău? se miră Mason. Tu nu-ți cunoști tatăl? Dar care-i povestea?

Mă foiesc, întrebându-mă cum aș putea s-o dau pe glumă, ca să schimb subiectul.

— Băieți, intervine Xander, privindu-și ceasul de la mână. Eu am un program aici. Haideți să tragem ce-avem de tras.

Îmi întâlnește privirea pentru o fracțiune de secundă, dovădindu-mi prin asta că a făcut-o numai pentru mine.

Mason se desprinde de canapea, părând să fi uitat de subiectul referitor la tatăl meu tot atât de repede pe cât l-a adus în discuție. Mi-ar fi plăcut să-l pot uita și eu la fel de ușor.

Formația începe să cânte în fața ochilor noștri, ca într-un film mut. Xander, cu căștile pe urechi, ajustează mereu câte ceva, manevrând potențiometrele și butoanele. Nu-mi dau seama precis ce rol au ajustările astea, dar e evident că el știe ce face. Skye se ridică și se servește cu o doză de răcoritoare din frigider.

— Vrei și tu? mă întreabă.

— Nu-mi trebuie.

— Cum ești? se interesează ea, așezându-se la loc lângă mine, pe canapea.

— Bine.

— M-am prins, apropo.

— Te-ai prins cu ce?

— Cu el. M-am prins de ce-ți place. Are el ceva anume, zice, arătând spre spinarea lui Xander.

Chiar dacă nu vorbim prea tare, iar Xander are căștile pe urechi, îmi vine să-i fac semn să tacă.

— Ți-am zis doar, s-a terminat. Iubita lui e actriță, Skye.

Ea își dă ochii peste cap.

— Actrițele sunt supraevaluate. Luptă-te pentru el.

Mă ridic, simțind nevoia să-mi descarc ceva din energie.

— Nu poate fi vorba despre un concurs, atunci când o persoană a câștigat deja.

Telefonul lui Xander începe să sune, din locul în care l-a lăsat, pe măsuta de lângă ușă. E evident că el nu-l aude, fiindcă nu reacționează în niciun fel. Eu sunt la mai puțin de un metru și jumătate de telefon, așa că mă las pradă curiozității și privesc ecranul luminat. Fotografia e cea pe care o văd mai întâi: o fată brunetă, râzând. Nu mai am nevoie să citesc numele din partea de jos ca să știu al cui e, dar mă uit, chiar și-așa. Sadie.

— Vezi...? ți zic lui Skye, ridicând o sprânceană.

— Pe bune? zice ea.

Fac semn din cap că da și, cu ochii spre spatele lui Xander și spre formația care se dezlănțuie în continuare dincolo de peretele din sticlă, acționez pradă celui mai ciudat impuls din toate timpurile, ridicând telefonul și răspunzând.

— Alo?

Gura lui Skye se cascadează într-atât, încât mă tem să nu i se disloce maxilarul.

— Alo?... Xander?... Nu te aud deloc bine. Sunt în mașină.

Vocea îi sună cât se poate de normal. Am văzut-o pe Sadie Newel în câteva filme, dar versiunea asta nu sună precum cele sofisticate din sălile de cinematograf.

Acum, după ce am făcut-o, nu mai știu ce să spun.

— Nu e Xander. Să vi-l dau la telefon.

— Nu te aud. Ce spui? Uff... Ascultă, am semnalul foarte slab, dar am nevoie de tine să faci o minune. Te sun când ajung la hotel.

Legătura se întrerupe și las telefonul pe măsută cu un gest de parcă m-aș aștepta să explodeze.

— Ești nebună, chicotește Skye.

— Ea nu știe că am răspuns eu. A zis că sună mai târziu.

Xander se rotește cu scaunul lui, făcându-mă să mi se taie respirația.

— Vrea cineva să asculte? întreabă, scoțându-și căștile și întinzându-le spre noi.

— Da, exclamă Skye, sărind de pe canapea și pornind spre el.

După ce se instalează pe scaunul de lângă Xander și începe să asculte muzica formației, el se răsuțește spre mine.

— Așadar, de ce n-ar fi asta? îl întreb, așezându-mă la loc pe canapea.

— Ce să fie?

— De ce n-ai fi producător muzical, ca să-ți câștigi existența? Pare să fie o pasiune pentru tine.

Își împinge scaunul spre mine până când ajung să ni se ciocnească genunchii.

— Tatăl meu n-ar aloca niciodată bani pentru așa ceva.

Îmi cobor privirea spre genunchii noștri, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să mă folosesc în favoarea mea de roțițele scaunului și să-l împing de lângă mine. Aleg să nu iau în seamă imboldul.

— Dar ți-a construit studioul, nu?

— Fratele meu mai mare e instrumentist de chitară clasică. Studioul a fost construit ca să-i ofere un debușeu creator. Un hobby. Mi-am petrecut mult timp aici, cu el, ca să învăț toate chestiile astea. Dar nu poate fi vorba despre o carieră, din punctul de vedere al tatălui meu.

— Credeam că nu te interesează părerile tatălui tău, remarc, iar el își îngustează privirea, ca și cum s-ar gândi la observația mea.

— Cred că mai degrabă mă interesează părerile banilor tatălui meu, îmi răspunde, frecându-se la ceafă. Fără ei, nu pot să fiu liber față de el. E ca o sabie cu două tăișuri.

Înțeleg ce spune: are nevoie de bani ca să meargă la facultate, să-și clădească propria carieră, ca să-și poată câștiga propriii bani. Dar mă întreb dacă lui Xander chiar îi pasă numai de bani. Pare să depună eforturi considerabile ca să-și enerveze tatăl. Presupun că, în realitate, îl interesează foarte mult părerile tatălui său.

De cealaltă parte a peretelui din sticlă, Mason cântă cu ochii închiși. Arată ridicol.

Xander mă bate ușor pe genunchi cu pumnul strâns, făcându-mă să revin cu atenția la el.

— Mă bucur că ai venit. N-am crezut...

Îmi aplec capul într-o parte, așteptându-l să-și termine fraza.

— După sâmbăta trecută... Și după ce mi-ai adus înapoi camera foto, fără vreun cuvânt...

Se oprește, sfredelindu-mă cu privirea.

— Ce? îl îmboldesc, murind de nerăbdare să aflu de ce nu-și exprimă gândurile până la capăt.

Ce anume lasă nerostit. Oare să-l fi tulburat la fel de mult ca pe mine felul în care am lăsat lucrurile între noi?

— În weekendul ăsta sunt plecat din oraș, dar sâmbăta viitoare...? Mai rămâne valabil?

Clipesc mărunț. Asta vrea el? Alte zile ale carierei?

Skye scoate un chiot, făcându-mă să tresar.

— A fost minunat, strigă ea, ridicându-se.

Xander se ridică la rândul lui, se duce la mixer și apasă pe butonul care deschide microfonul.

— Asta a fost. Bună treabă, băieți!

Se îndreaptă spre măsuță, își ia cheile și telefonul și le vără în buzunar, cu o privire de scuze spre mine.

— N-am știut c-o să vii. Chiar am un program foarte strâns, îmi explică, privindu-și ceasul. Peste douăzeci de minute trebuie să fiu la aeroport.

— Sunt convinsă c-o să ne descurcăm și singuri ca să ajungem la mașină.

— Așadar, ne vedem sâmbăta cealaltă?

Sunt tentată să-i răspund: „Nu știu, mai bine ai vedea ce program îți face iubita, în primul rând. Te-a sunat adineauri: vrei s-o întrebăm pe ea?” Dar nu zic nimic. Doar dau din cap în semn de încuviințare. Pentru că, iubită sau nu, vreau să-l văd sâmbăta cealaltă. Din câte se pare, sunt departe de a fi renunțat la el, și mă urăsc pentru că sunt atât de slabă.

CAPITOLUL 24

Luni dimineață, chiar când să-i spun la revedere mamei și să-mi iau rucsacul pentru școală, se aude o bătaie în ușă. Privesc pe vizor și-l văd pe Xander, cu obișnuitele lui două pahare în mâini. Inima îmi sare până în gât. Nu, nu, nu, nu, nu. Așa ceva nu e posibil. El are o iubită. Dacăș fi știut... Pulsul meu își dublează viteza când îl văd zâmbind. Dacă nu doar inima mea ar ști că avem ceva în comun, aș putea să deschid ușa asta chiar acum și să înfrunt dezamăgirea de pe chipul mamei.

— Cine e?

Nu e momentul potrivit pentru așa ceva. Între mine și mama, în sfârșit, lucrurile par să fi redevenit normale. Scutur din cap în semn de negație, numai că, în loc să plece, Xander ridică unul dintre pahare cu un zâmbet afectat, care parcă spune *N-am de gând să plec, așa că deschide-mi.*

Mijesc ochii și zâmbesc ușor. Foarte bine, dacă el vrea să joace astfel... Hai să jucăm!

— A, pare să fie nepotul doamnei Dalton. A venit într-o zi să ia o păpușă în numele ei. O să-i spun că azi deschidem abia la nouă și să se întoarcă mai târziu.

— A, nu, draga mea! Doamna Dalton e cea mai bună clientă a noastră! Lasă-l să intre și vezi ce-i trebuie.

Sau așa. Fir-ar să fie!

Descui cu încetineală ușa.

— Bună, îi zic, după ce deschid.

Mirosul lui familiar pătrunde înăuntru odată cu vântul, ceea ce nu-mi domolește cu nimic pulsul deja accelerat. Inspir adânc.

— Încă n-am deschis. Bunica dumneavoastră are nevoie de ceva?

El soarbe dintr-un pahar, apoi mi-l întinde. Mă crispez. Numai gestul ăsta, și ajunge ca mama să-l considere cel mai respingător bogătaş din lume, care vrea să-i țin paharul până-și face el cumpărăturile.

— Vreau s-o cunosc pe mama ta, îmi zice el, suficient de tare încât să audă și ea.

— Da, mama e mult mai bună cunoscătoare în domeniul păpușilor decât mine, răspund, și mă întorc spre mama. Mamă, domnul e ... ăăă ... Scuze, v-am uitat numele. Wellington, sau cam așa ceva?

O cută de nedumerire i se formează între sprâncene, dar în același timp îmi dau seama că jocul i se pare distractiv.

— Nu, nu acesta vă e numele. Ăăă ...

— Xander.

— Exact. Știam eu că era unul mai ciudat.

— Caymen, mă apostrofează mama. Iertați-o, vă rog, fiica mea e foarte caustică. Glumește, doar.

— Ultima dată când a venit, Xander a fost foarte interesat de păpușile înfățișând bebeluși care dorm. Nu spuneți că vi se bucură sufletul doar când le priviți?

— Nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva, dar sună în stilul meu. Izbucnesc în râs, dar imediat îmi mușc buza ca să mă opresc.

— Ce-ar fi să-i arăți colecția noastră, mamă?

Mama mă privește cu capul înclinat într-o parte, evident derutată. O să mă dea de gol. Sigur simte că-l cunosc pe Xander. Trebuie să ies mai repede de-aici. Scutur paharul plin cu ciocolată caldă din mâna mea, prefăcându-mă că e gol.

— E o pubelă afară. Îl arunc eu pentru dumneavoastră. Apoi mă întorc din nou spre mama. O să întârzii. Ne vedem după ore.

— Să ai o zi minunată, draga mea.

Și plec, aruncându-i lui Xander o privire nevinovată, cu ochii mari. O senzație de tristețe mă urmează la ieșirea din magazin și nu pot să-mi dau seama dacă e din cauză că iar am mințit-o pe mama, sau fiindcă îmi doresc cu adevărat ca mama să-l cunoască pe Xander. Nu numai să-l cunoască, dar și să-l îndrăgească.

Mai am doar zece pași până la școală, când o pereche de mâini îmi apucă brațele din spate, oprindu-mă pe loc.

— Ești cea mai mare ștregăriță! Știi asta, nu? îmi spune Xander la ureche.

Apoi îmi dă drumul, iar eu mă întorc spre el, zămbitoare.

— Ba nu, tu ești cel mai mare ștregar. Ți-am zis că încă nu vreau s-o cunoști pe mama. Dar tu ți-ai zis c-o să-ți atingi scopul oricum.

— Da, așa e. Am vrut să-ți demonstrez că toate mamele mă îndrăgesc. Iar mama ta nu reprezintă o excepție: ea mă adoră!

Inima mi se poticnește din bătaie.

— Pe bune?

— N-am știut că o să mă coste o sută cincizeci de dolari ca să dovedesc asta, dar am dat-o pe spate.

A! Normal că-l adoră. Doar e un client.

— Ai cumpărat o păpușă?

Văd că nu are nimic în mâini, așa că-l apuc de poalele gecii deschiate și privesc pe interior.

— N-o am pe mine, femeie! Am lăsat-o în mașină.

— Pe cine ai cumpărat?

— Doar nu te aștepti să-mi și amintesc.

— Ba știu că-ți amintești.

— Pe Daphne.

— Ai cumpărat o plângăcioasă?

— Da, m-am simțit un pic frustrat acolo, iar o fetiță care plânge îmi reprezenta destul de bine starea de spirit. O să i-o fac cadou bunicii la anul, de ziua ei. Își lasă privirea în jos: Ai crezut c-o să-mi vâr păpușa în haină?

Abia acum devin conștientă de faptul că încă îl țin strâns de geacă.

— Dacă-ți incape ego-ul în ea, atunci orice e posibil!

Tocmai când mă pregăteam să-i dau drumul, el își pune mâinile peste ale mele, făcându-le sandviș între pieptul și palmele lui calde.

În clipa asta, fixez cu privirea gulerul deschis al cămășii lui de firmă, încercând să mă prefac că el nu mă studiază atent. Colegii de clasă trec pe lângă mine, grăbindu-se să ajungă la oră, și-i simt că mă privesc.

— Credeam că ești plecat din oraș.

El ridică ușor din umeri.

— M-am întors.

— Credeam că n-o să ne mai vedem până sâmbătă, adaug, cu o voce care-mi iese găfăită.

— N-am mai putut să aștept.

Pulsul îmi bubuie zgomotos în urechi.

— Dar ce s-a întâmplat în seara aia, în definitiv?

— Cu ce? întreabă el, încet.

Sau poate că de-abia îl aud eu, din cauza bubuiturilor.

— Cu criza hotelieră a deceniului. Ai găsit o cămașă de schimb?

— Da. O excursie în LA a fost suficientă.

Corect. În LA, acolo unde s-a văzut cu Sadie Newel. Buna mea dispoziție mă părăsește în grabă.

— Asta-i tot?

El încuviințează și tocmai mă pregătesc să-mi trag mâinile, când mă întreabă:

— Vii cu mine la balul caritabil?

— Ce?

— E peste două săptămâni. Va fi cu dans, cu trâncăneală și cu uscarea oamenilor de bani. E un bal caritabil pentru mama.

— Încă o zi a carierei?

— Nu.

Îi caut privirea. Asta nu e o chestie la care ar trebui să-și ia iubita?

— Am ceva planificat pentru seara aia.

— Să faci, ce?

— Să fug de un bal caritabil, ți răspund, zâmbind.

Ar fi cazul să plec. Chiar am întârziat.

Dar de ce nu mi se pun picioarele în mișcare?

— Pa, Caymen, îmi zice, eliberându-mi mâinile.

Le las să-mi cadă pe lângă corp, dar apoi, spre surprinderea mea, îl îmbrățișez. El îmi răspunde la îmbrățișare, iar eu zăbovesc mai mult decât ar trebui acolo. De ce nu pot să plec de lângă Xander Spence fără să mai privesc înapoi? Soneria pentru întârziatăi răsună în spatele meu.

— Tre' să plec, îi zic, desprinzându-mă și întorcându-mă să fug spre școală.

— Caymen, zice el, oprindu-mă iar.

Mă întorc spre el.

— Mda.

— Îl mai ții mînte pe angajatul care nu se pricepe să folosească fierul de călcat?

— Mda.

— N-a fost dat afară. Mi-am dat seama că te deranja ideea, așa că... N-a fost dat afară.

De ce, la auzul veștii asteia, îmi vine să plâng?

— Bun. Poate c-ar trebui să participe și el la următoarea zi a carierei organizate de mine, când o să învățăm cum trebuie să-ți calci corespunzător toate tricourile.

— O să extind invitația.

În după-amiaza aceleiași zile, în timp ce stau în spatele casei de marcat și-mi fac temele, iar mama șterge teighelele și rafturile, o aud chicotind.

— Ce e? mă interesez eu.

— Nepotul doamnei Dalton.

— Xander?

— Da, Xander. A fost nostim azi-dimineață.

— A, da? întreb, plină de speranță.

Poate că el chiar i-a produs o bună impresie mamei. Poate că, la urma urmei, n-o s-o deranjeze faptul că ieșim împreună.

— Nu cred că asta voia, să-i arunci tu paharul la gunoi. Iar pe urmă, după ce ai plecat, s-a apucat să-mi spună cât de mult îi place prenumele tău și că tocmai a fost, anul trecut, în Insulele Cayman. M-a întrebat cât de des mă duc pe-acolo, de parcă toată lumea s-ar putea duce unde vrea și când vrea.

De obicei, eu sunt cea care mă amuz pe socoteala celor bogați, iar ea e cea care-mi atrage atenția să am grijă ce spun. Ani de-a rândul, m-a enervat cu asta, deoarece știu că și ea simte la fel. Iar acum, tocmai pe Xander și l-a găsit? Mi se pune un nod în gât și nu știu dacă mai sunt în stare să vorbesc. Dar încerc, oricum.

— Pare drăguț, totuși, zic.

Ea ridică din umeri, și toate structura mea de apărare începe să tremure.

— Te vezi cu Mason azi?

Brusca ei schimbare de subiect mă lasă fără cuvinte.

— Îmi place semnificația tatuajului lui. Nu sunt o mare amatoare de tatuaje, în general — pur și simplu, sunt lucruri permanente — dar îmi place mesajul.

— Toleranța? o întreb, așteptând ca ea să-și dea seama cât de ironic sună, după ceea ce tocmai a zis.

— Da, un mesaj frumos. Sunt convinsă că întâlnește o groază de oameni care nu-l acceptă judecându-l după înfățișare. Sunt foarte mândră de tine pentru că ești capabilă să vezi mai departe de asta.

— Mai departe de ce anume, mamă? De culoarea pielii?

— Ce? Nu. Asta n-are nimic de-a face cu culoarea pielii. Dumnezeu, Caymen, tu despre ce crezi că vorbesc?

— Nu știu, asta încerc și eu să-mi dau seama.

De fapt, știu despre ce vorbește ea: despre inelul din buză, despre tatuaj, despre ticul lui... Dar sunt prea iritată ca s-o las în pace. Chiar nu poate să sesizeze ipocrizia în ceea ce spune?

— Mă duc sus să-mi fac temele.

— Bine.

Când ajung la ușă, mi se face lumină: ea bănuiește că e ceva între mine și Xander. De-asta a zis tot ceea ce a zis. De-aia a dat de pământ cu Xander și l-a ridicat în slăvi pe Mason. E modul ei discret de a mă dirija în direcția pe care și-o dorește pentru mine. Asta trebuie să fie. Îmi vine să mă întorc și s-o întreb dacă am dedus corect. Dar ce mai contează, când el are o iubită?

La etaj, trec de masa din bucătărie în drum spre camera mea și zăresc un alt plic roz pentru facturi. Toată enervarea mea e dublată imediat de îngrijorare. Și nu-mi dau seama precis care dintre sentimentele astea îmi e mai neplăcut.

CAPITOLUL 25

Caut printre rastelurile de la Armata Salvării împreună cu Skye, străduindu-mă să nu gândesc prea intens.

Skye oftează.

— Cred că, pur și simplu, nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Ce e de înțeles în asta? El are o iubită. Sunt destul de convinsă că e de ajuns.

Nu l-am mai văzut de câteva zile, și ori de câte ori e departe, sunt capabilă să analizez mai limpede lucrurile.

— Dar felul în care te privește e chiar... Se intrerupe, poate dându-și seama că vorbele ei nu mă ajută absolut deloc. Iartă-mă, zice. Să trecem mai departe.

Îmi arată o cămașă, ridicând din sprâncene, întrebătoare.

— Nu e culoarea potrivită pentru tine, remarc.

Ea o pune la loc.

— Apropo de trecut mai departe, cum rămâne cu Tic? Lui îi plăci, fără discuție.

— Lui Mason îi place oricine e în fața lui în momentul respectiv.

— Bun, deci are spectrul atenției ca al unei insecte, dar eu cred că ar putea să se așeze, comentează ea, în timp ce-mi arată o altă cămașă, iar eu incuviințez din cap, ceea ce o face să o adauge teancului în creștere de pe brațul ei. El chiar e un tip formidabil, dacă ajungi să-l cunoști. Măine au concert la The Beach. E o mare realizare pentru ei. Ar trebui să vii.

Ar trebui să mă duc. Mason chiar e foarte potrivit pentru mine. Mama îl place; și cea mai bună prietenă a mea îl place; știu că aș fi putut să-l plac și eu, până acum, dacă n-ar fi fost altcineva în cale.

Mâna mi se oprește pe rochia neagră. Cea pe care am găsit-o când am fost aici cu Xander. Mă mir că e încă aici. E uluitoare. O scot și-mi trec palma peste măregele cusute de mână.

— E superbă! exclamă Skye, cu răsuflarea tăiată.

O pun la loc pe rastel și mut în fața ei următoarea piesă vestimentară, o hidoasă salopetă din spandex.

— A, nici vorbă, zice Skye, venind lângă mine și scoțând din nou la lumină rochia. Să nu te prind că nu ți-o iei!

— Ba n-o iau.

— Ba o iei.

— Pentru ce? Când aș putea eu s-o port vreodată?

— Nu asta e ideea. Când găsești așa ceva, cumperi. E genul de rochie în jurul căreia pui la cale un eveniment.

— N-am patruzeci de dolari, mărturisesc, mușcându-mi buza.

— Am eu. Ți-o cumpăr eu. O să fie cadoul meu de consolare pentru că ai fost dată peste cap de un tip bogat.

Râd încetișor.

— O să-ți dau eu banii înapoi.

Skye a avut dreptate: The Beach (un club care a fost botezat mult prea elocvent) e un spațiu mult mai mare, și sunt uimită văzând cât de multă lume a venit să-i audă cântând pe The Crusty Toads.

Valurile se rostogolesc în spatele enormei scene, iar vântul sărat nu face altceva decât să sporească farmecul spectacolului. E un concert grozav, însă eu deja îmi planific ieșirea timpurie. Puțin probabil să mai putem sta de vorbă cu cei din formație, după spectacol, cu atâta lume care se bate să le obțină atenția.

Skye a cofecționat câteva tricouri îngrozitoare, înfățișând broaște aplatizate, iar eu port unul dintre ele, împotriva rațiunii.

— Mai stau la încă două piese și plec, urlu spre Skye, în timp ce Mason cântă cu vocea lui dulce ca mierea.

— Știam c-o să încerci să pleci mai devreme, așa că am planificat ceva pentru amândouă după concert.

— Ai planificat? Cum adică?

Skye îmi face semn cu capul spre scenă.

— Băieții vor să mai stăm împreună.

Mă uit spre Mason, iar el îmi întâlnește privirea. Cântă fix spre mine următoarele două versuri, și-mi dau bine seama că fetele ar putea să se țină scai de el după așa ceva. Inima îmi tresaltă.

— Bine. Rămân.

— Normal că rămâi, chicotește Skye.

După ce se termină ultimul cântec, mă aștept ca Mason să dispară în spatele scenei, așa cum s-a întâmplat la ultimul concert la care am fost. Dar nu e așa. El pune deoparte microfonul, sare jos de pe scenă și-și croiește drum, printre mâinile întinse să-l apuce, drept spre mine.

Când ajunge, inima mi-e deja în gât.

— Bună.

Un singur cuvânt, dar pronunțat cu atâta răgușeală și sensibilitate, încât îmi dau seama de ce e un artist atât de bun.

— Bună.

— Să nu pleci, îmi zice, luându-mi mâna într-a lui și strângând-o.

— Bine.

Apoi, pleacă el. Se duce înapoi spre scenă și se strecoară pe lângă ea, printr-un șir de bărbați vânjoși, dispărând din vedere. Îl urmăresc cu privirea pe tot drumul, iar după ce nu-l mai zăresc, mă scutur din transă.

— Ți-am zis că e nebun după tine.

Îmi revin în fire și constat că mica lui ispravă a atras foarte mult atenția. O mulțime de persoane se holbează la mine.

— Am nevoie să beau puțină apă, îi zic lui Skye.

— Îmi iei și mie o răcoritoare? mă întreabă ea, întinzându-mi o bancnotă de cinci dolari.

Înainte de a nevoie pe nisip cu picioarele goale, întrebându-mă ce-o fi fost în mintea mea de nu mi-am lăsat pantofii în mașină, în loc să-i las la garderobă. O să-mi ia o veșnicie până-i recuperez. Un tip care stă la bar mi se pare vag cunoscut. Și, judecând după cum se holbează la mine în timp ce mă apropii, sigur mă recunoaște și el. Nu reușesc să-l localizez, totuși, și cercetez în minte toate clasele de la școală. Îmi dau seama că și creierul lui execută o operațiune similară, însă deodată ochii i se luminează de revelație. Acum, e în avantaj, fiindcă eu tot nu știu de unde să-l iau.

— Mica prietenă a lui Xander, corect? zice, și remarcă lui duhnește a aroganță.

În clipa în care-l aud, îmi dau seama că e Robert, cel de la restaurant. Cel care mi s-a părut că m-a făcut maidaneză. Încep să cred că Xander a vrut să-l scoată basma curată.

— Da. Bună.

Mă aplec peste tejgheaua barului și comand o sticlă cu apă și una cu răcoritoare. Când barmanul se întoarce să-mi aducă băuturile comandate, Robert mă întreabă:

— Tot Xander te-a băgat aici și astă-seară?

Mijesc ochii spre el. Acum, dacă tot nu e și Xander aici, nu mai simt nevoia să fiu la fel de politicoasă.

— Nu. Îi cunosc pe cei din formație. Dar *tu*, cum ai intrat?

Tipul râde și mă măsoară din cap până-n picioare.

— Remarc atracția. Ai... ochi grozavi. Când s-o sătura Xander de tăvăleală cu tine, ar trebui să fim împreună.

Nu m-am gândit niciodată că aş putea avea reflexul de a arunca intenționat cu răcoritoare în cineva, dar e clar că mâinile mele au reacționat instinctiv. Numai că și el are reflexe. Probabil, dobândite după o viață în care au vrut oamenii să arunce cu răcoritoare în el. Mâinile lui țâșnesc și mă apucă de încheietură.

— Nu te sfătuiesc, îmi zice, în timp ce câteva picături de lichid se varsă într-o parte. Cămașa asta costă mai mult decât salariul tău pe o lună.

— Păcat că a trebuit să-ți vinzi sufletul ca să ți-o permiți.

— E totul în regulă? zice Mason, care tocmai apăruse în spatele meu, încolăcindu-mi talia cu brațele.

Da, doar că sunt pe cale să asasinez pe cineva; în rest, e bine.

— Hai să mergem.

— Te dai tu pe brazdă, strigă Robert după mine, și am nevoie de întreaga putere de stăpânire ca să nu arunc cu sticla în el, cu tot cu răcoritoare.

— Cine era ăla? se interesează Mason, în timp ce ne îndepărtăm.

— Nimeni care să merite să te mai gândești vreodată la el.

Numai că eu nu mă pot împiedica să mă tot gândesc la el. E *prietenul* lui Xander. Așa s-o comporta și Xander când nu sunt eu prin preajma lui? Clocotesc de furie.

— Caymen?

Mason îmi ia sticla cu apă și mă apucă de mâini.

— E nevoie să mă duc să-l rup în bătaie?

Mă țin strâns de el.

— Nu. Nu merită, spun din nou, mai mult pentru mine însămi.

Dar știu că de data asta nu mai e vorba despre Robert. Și încerc să-mi dau seama dacă sfatul ăsta e încă valabil.

CAPITOLUL 26

În seara următoare, mă hotărâsc că e cazul să termin lucrul la site-ul pe care l-am tot alcătuit, încetul cu încetul, pe parcursul ultimelor câteva săptămâni. Deschid dosarul cu fotografiile de pe computer. Din nefericire pentru mine, împreună cu păpușile, toate fotografiile lui Xander de la ședința foto din camera de hotel îmi răsar, și ele, în fața ochilor. Până și într-o fotografie, zâmbetul lui are darul de a mă înduioșa.

Le parcurg, zăbovind asupra celor în care l-am făcut să râdă. În poza aia din revistă în care era cu Sadie Newel, nici măcar nu zâmbea. Probabil că ea nu e capabilă să-l facă să râdă. Scot un geamăt de frustrare. *Cui îi pasă, Caymen? El e cu ea.* Vreau să șterg fotografiile cu el, dar nu mă îndur. În schimb, grupez toate fotografiile cu păpuși în alt dosar, ca să nu mai fiu nevoită să-i privesc ochii de chihlimbar.

Sub fiecare dintre păpuși notez numele și prețul.

— E un site nou pentru comenzi? întreabă mama, care tocmai intra în bucătărie.

— Nu, răspund eu, zâmbind.

Avusesem de gând să-i fac o surpriză, atunci când site-ul avea să fie gata, dar acum sunt pe aproape și simt nevoia să mă revanșez pentru felul țăfnos în care m-am comportat cu ea în ultima vreme. Las deoparte fotografiile și deschid fereastra cu alcătuirea site-ului.

— Am lucrat la ceva pentru magazin, îi mărturisesc.

Ea se oprește în spatele meu. Pe ecran se vede un banner pe care scrie: „Păpuși și Altele”. M-am tot gândit dacă să scot „și altele”, însă acum pare să fie ca o tradiție. Și poate că am fi în măsură să adăugăm

și „altele”, după ce site-ul va fi funcțional. Derulez un pic mai jos, unde scrie numele mamei și datele ei de contact.

— Vreau să pun aici o fotografie de-a ta. Poate să facem una în fața magazinului, sau undeva lângă vitrină.

— Ce e asta? se miră ea.

— Un site pe care l-am proiectat pentru magazin, îi răspund, după care-mi desfăc larg brațele și zic: „Surpriză!”, cu un țipăt prefăcut.

— Un site, repetă ea, pe un ton scăzut și uniform.

— O să fie grozav, mamă! O să ne propulseze afacerea, o să ne aducă mai multe vânzări! E următorul pas spre dezvoltare.

— Nu.

Doar atât zice, după care dispare după colț, în bucătărie.

Nu înțeleg nimic.

— Nu?

Scoate un pahar din dulap și-l umple cu apă de la robinet.

— Nu vreau un site.

Chiar dacă noi nu avem abonament la programele de televiziune cu plată, sau telefoane mobile, sau chiar un model mai nou de computer, nu e din cauză că mama ar considera că tehnologia modernă e diavolul, sau altceva. E doar din cauză că, pur și simplu, nu ne permitem.

— E ieftin, mamă. Costă mai puțin de douăzeci de dolari pe an pentru rezervarea domeniului, și pot să-l administrez eu. Ai putea să-l administrezi chiar și tu, după ce-o să-l facem funcțional. E foarte simplu și...

— Am zis nu, Caymen. Nu-l vreau.

— De ce?

— Pentru că așa zic eu.

— Ăsta nu e un răspuns, mamă, e un punct pus conversației.

— Bun, pentru că punem punct acestei conversații!

Trânțește paharul pe masă și mă mir că nu-l văd spărgându-se. După care iese cu pași apăsați din bucătărie și se duce în camera ei.

Închid paginile pe care le deschiseseam pe computer, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Cu toate că, de fapt, ceea ce-mi doresc să fac e să dau cu computerul de podea. Dar n-o fac. Sting monitorul, cobor încet la parter și ies din casă. Pe urmă, încep să alerg. Și nu mă opresc decât când îmi amorțesc obrazii, când plămânii sunt gata să-mi explodeze și picioarele mă dor cumplit.

Când ajung înapoi la magazin, sunt learcă de transpirație și simt nevoia să vorbesc despre asta cu cineva. Ridic telefonul și formez numărul lui Skye. Îmi intră direct mesageria vocală. Bat cu degetele un ritm nerăbdător pe perete și mă hotărâsc să nu las niciun mesaj.

Ar trebui să-l sun pe Mason. Dar n-o fac.

Înșfac registrul de sub tejghea și-l trântesc peste supradimensionatul nostru calendar. Găsesc numărul doamnei Dalton.

Aproape că mi se face frică în timp ce ascult cum sună.

— Alo, răspunde doamna Dalton.

— Bună...

Am greșit numărul, îmi vine să zic. Mi se taie respirația când îmi dau seama că e trecut de nouă seara. Oare s-o fi culcat?

— Mă iertați că sun atât de târziu. Sunt Caymen... de la magazinul de păpuși.

— Nu e deloc târziu, iar eu nu cunosc decât o singură Caymen, zice ea. Ce mai faci?

— Bine.

— Am comandat eu ceva? Nu-mi amintesc, dar asta nu înseamnă că n-aș fi făcut-o.

— De parcă uitați vreodată când comandați ceva, zic eu.

— E adevărat. Atunci, ai vrut să vezi dac-am murit? Poate că par bătrână, dar n-am decât șaizeci și șapte de ani.

— Serios? Și eu, care credeam că aveți patruzeci și ceva!

— Drăguț din partea ta.

Trag aer adânc în piept.

— Mă gândeam dac-aș putea să obțin un număr de telefon de la dumneavoastră. Cred că mi l-ar fi dat și el... Adică, vreau să spun

că nu încerc să-l obțin pe la spatele lui, sau mai știu eu ce. El chiar m-a sunat altădată. Nu cred că s-ar supăra dacă aş avea numărul lui.

— Inspiră adânc, draga mea.

— Mă iertați.

— Vrei să-ți dau numărul lui Alex? E fermecător, nu-i așa?

— Nu. Adică, mă rog, da, este, dar suntem numai prieteni.

Iar eu, în clipa asta, am nevoie de un prieten.

— Așa mi s-a părut și mie că sună.

Râd. Doamna Dalton e nostimă.

— Da, stai să ți-l caut. Am un telefon complicat care poate să memoreze sute de numere, dar eu tot mi le scriu în carnețelul meu roșu.

Îmi dau seama că-mi țin respirația de nerăbdare.

— Ești pregătită? mă întreabă.

Mai mult decât pregătită.

— Da.

Notez numărul de telefon pe calendar.

— Vă mulțumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce. Salută-l din partea mea.

Închid și fixez cu privirea numărul de telefon timp de o veșnicie. Vreau să vorbesc cu el. Am nevoie să vorbesc cu el. Însă totul din interiorul meu e crispat. Închid ochii strâns, iar când îi deschid din nou, formează numărul la repezeală, ca nu cumva să mă răzgândesc. Sună de trei ori, dar am impresia că trec minute între două sunete de apel.

În cele din urmă, răspunde.

CAPITOLUL 27

— Alo.

Vocea lui familiară îmi domolește imediat încordarea. El nu seamănă nicidecum cu Robert. Dacă ar fi semănat, ar fi rupt-o la fugă din clipa în care a aflat că locuiesc deasupra unui magazin de păpuși. Mă destind cu ajutorul acestui gând.

— Alex?

Nu știu cum de mi-a venit numele de Alex pe buze. Probabil, pentru că-l scrisesem lângă numărul de telefon când mi-l dictase doamna Dalton, numindu-l așa.

— Caymen?

— Da. Bună.

— Alex? întreabă el.

— Scuze. Scăpare. Am vorbit cu bunica ta.

— Și de ce n-ai fi vorbit?

Mă așez pe podea, în spatele casei de marcat, și mă simt un pic ca Skye când privesc tavanul. Poziția asta favorizează gândirea. Nu mă miră că ea își petrece mult timp stând așa.

Urmează o lungă tăcere, până când el zice:

— Ai nevoie de ceva?

De tine.

— Am avut nevoie de ciocolata mea caldă de dimineață, dar cineva m-a făcut să fiu dependentă de ea, după care mi-a luat-o.

— E modul tău subtil de a-mi spune că ți-am lipsit săptămâna trecută?

— Mi-a lipsit ciocolata caldă. La tine mă gândesc doar ca la tipul care mi-o aduce. Câteodată îți uit numele și-ți zic tipul cu ciocolata caldă.

Râde încet și mă pomenesc dorindu-mi să-i pot vedea chipul, ca să observ cum i se luminează ochii când zâmbește.

— Iar mie mi-a lipsit istețimea ta.

— E de înțeles, replic eu, deși îmi aud inima bătând aprig în tâmples. N-am apucat să-ți mulțumesc pentru că mi-ai împrumutat camera foto.

— Prin urmare, asta înseamnă că ești gata cu site-ul? Care e adresa? Vreau să văd păpușile răpitoare de suflete pe ecranul computerului meu.

— Nu. Adică, nu e nicio adresă. Mama nu-l vrea.

— A! De ce?

— Nu știu sigur, de fapt. Am vrut să-i fac o surpriză, să-i arăt ce-am făcut, iar ei i-a sărit muștarul. Fără cea mai mică explicație, a zis că nu-l vrea. Foarte atipic pentru ea.

— Ce-ai pus pe site?

— Asta-i chestia. Nu i-am arătat decât bannerul și informațiile de contact pentru magazinul nostru. Tocmai îi spuneam că vreau să-i pun și ei poza.

— Se ferește de camerele foto?

Îmi ridic picioarele pe perete și-mi las mâna liberă să plutească pe deasupra capului.

— Nu.

— Poate că doar nu vrea să fie asta pe internet, imaginea ei alături de casa în care locuiți. Practic, e ca și cum ai publica adresa voastră pe site, împreună cu fața ei. Pot să-mi dau seama motivul pentru care asta i-ar provoca teamă, ca o grămadă de străini să știe unde locuiți. Nu există o cale să-l faci și fără informațiile personale?

Încetasem deja să respir până să termine el. Știu asta numai datorită contururilor negre ale câmpului meu vizual. Inspir. Oare e

îngrijorată din cauză că adresa locuinței noastre va fi aflată de o grămadă de străini, sau doar de o anume persoană? Tatăl meu ...

— Te simți bine?

Murmur ceva, neavând încredere în propria voce. Îmi simt tot gâtul sugrumat. Nu sunt convinsă că vorbele ar putea să străbată prin el.

— Ești sigură?

Înghit.

— Da. Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Luând în considerare cât de rău mă doare gâtul, mă mir de cât de normală mi-a sunat vocea.

— Mi se întâmplă adesea.

— Tu crezi că el a încercat?

Am nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că am rostit fraza asta cu voce tare, și de încă alte câteva ca să-mi dau seama că Xander a spus ceva, iar acum așteaptă să-i răspund la o întrebare pe care n-am auzit-o.

— Ce?

— Am zis: „Dacă eu cred că a încercat cine, și ce?”

Mă forțez să mă ridic în șezut și, pe urmă, în picioare. Statul întinsă a făcut ca gândurile să-mi zboare prea libere.

— Străinii ăia despre care spuneai. Crezi că ar încerca să ne găsească, pentru scopurile lor sinistre?

— Ce scopuri sinistre ar fi alea?

Mă sprijin cu spinarea de masa din spate și, cu un pix negru, încep să măzgălesc în jurul numărului lui de telefon, pe care-l notașem pe calendar.

— Știi tu, chestiile pentru care au nevoie străinii de oameni, să ... să le mănânce acadelele și să le caute câinii pierduți.

— Nu mă las dus de nas, să știi.

— Nici nu trebuie. Astea sunt trucurile cu care te ademenesc în mașinile lor, ca să te poată răpi. Mă bucur că nu te lași dus de nas de astea.

— Eu vorbeam despre glumele tale. Știu că uneori te folosești de ele ca să ascunzi anumite lucruri.

— Îmi atribui prea multe merite. În realitate, sunt la fel de superficială pe cât par.

— N-aș crede. Iar răspunsul la întrebarea ta e da. Da, cred că tatăl tău a încercat să vă găsească. În definitiv, care tată n-ar vrea să-și cunoască fiica?

— Acela care ar lua-o la fugă numai dacă s-ar gândi la mine.

Nu-mi dau seama de ce vorbesc despre asta, căci obișnuiesc să evit subiectul cu un motiv.

Mă simt de parcă mi-ar fi înțepat cineva cu un ac fiecare centimetru de piele, lăsându-mă carne vie și expusă.

— Dacă te-ar fi cunoscut, n-ar mai fi putut să plece niciodată.

Închid ochii. Ce soi de om ar putea să fugă așa? Pur și simplu, s-o lase pe mama în starea aia? Acel soi de om speriat cât să-și iasă din minți. Speriat de ce efect aș putea avea eu asupra viitorului său. Într-adevăr, am distrus viitorul cuiva: mama e o dovadă în acest sens. El era doar un copil, în realitate, cu un viitor atât de plin de posibilități și cu banii necesari ca să și le ducă la îndeplinire. Probabil că semăna mult cu Xander. Probabil că e și motivul pentru care mama, când l-a văzut pe Xander, nu s-a putut împiedica să-și vadă trecutul.

— Tu ai fi putut pleca?

— Niciodată.

Nu pot să-mi dau seama dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău.

— Asta mă determină să cred că a încercat, Caymen. Un astfel de regret nu dispare niciodată.

Presupunând că ar fi regretat, cât de cât.

— Cât de greu poate fi să găsești o fată?

— Poate că mama ta nu ți-a spus despre încercările lui.

— Mama n-ar ascunde așa ceva de mine.

Numai că, în timp ce spun asta, privirea mi se ciocnește de căsuța din calendar, în care ea a scris: întrunirea asociației micilor

întreprinzători. Poate că, într-adevăr, ea ascunde așa ceva de mine. Și, dacă e așa, atunci poate că Xander are dreptate. Poate că ea ascunde o mulțime de lucruri de mine.

— Ce faci miercuri seara?

— Sunt destul de liber.

— Ziua carierei. Șase și jumătate. Ne vedem acolo.

— E rândul meu pentru ziua carierei. Am planificat ceva pentru mâine, ai uitat?

— Bun, așa să fie. Mâine, tu. Miercuri, eu, zic, apoi îmi dreg glasul. Numai dacă nu cumva e prea mult. N-o să ai necazuri din cauză că te vezi prea mult cu mine, nu?

Sunt tentată să adaug: „Iubitele pot să devină extrem de geloase”, dar nu zic nimic, fiindcă mă tem c-ar putea să sune a amărăciune. Și e ultimul lucru pe care mi-aș dori să-l transmit.

— Nu, sigur că nu. Ți-am spus deja că părinții mei te plac.

Nu mă mai îndoiesc de asta acum, când știu că părinții lui nu au impresia că sunt partenera lui.

— Mâine după-amiază ar fi mai bine pentru mine, decât dimineața, spun.

— La două, ce zici?

— Sună bine. Atunci, pe mâine.

— Caymen?

— Da?

— Nu e nevoie să închizi. Dacă simți nevoia să mai vorbim, eu am timp.

Nodul din stomac mi se mai lărgeste la auzul propunerii, dar tocmai când mă pregătesc să deschid gura, dinspre el se aude o voce de fată.

— Xander, de ce durează atât de mult? Vorbești la telefon?

— Da, scuze că te-am făcut să aștepti. Cobor imediat. Mai lasă-mă cinci minute.

— Cu cine vorbești? întrebă ea.

— Cu o prietenă.

Se aude o uşă închizându-se şi, pe urmă, vocea lui, mai tare, în receptor:

— Scuze pentru asta.

— Nu-i nimic. Înţeleg că trebuie să închizi. Ne vedem mâine la două. Pa.

Şi închid înainte ca el să mă poată opri, mândră de faptul că tonul mi-a sunat indiferent, fiindcă mă simţeam ca şi cum m-ar fi strâns cineva de gât. Gata cu apelurile telefonice. Nu-mi sunt de folos.

CAPITOLUL 28

Aștept pe trotuar. Fiecare minut care se scurge după ora două îl resimt ca pe o eternitate. Îmi trece prin minte că, poate, s-a răzgândit. Poate i-o fi zis Sadie Newel că nu se cuvine să vorbească seara târziu cu prietene și să le ducă la „zilele carierei”.

La 2.07, automobilul lui apare de după colț. Oprește și coboară.

— Bună, îmi zice.

— Bună, îi răspund.

Organismul meu încă reacționează față de el ca de fiecare dată: inima prinde viteză, iar furnicăturile mi se răspândesc prin brațe și în sus, pe gât.

Privește peste umărul meu spre magazin, apoi din nou spre mine.

— Ești gata?

Fac semn din cap că da.

El își ridică o mână până la cotul meu.

— Te simți bine?

Îi caut privirea, dorindu-mi să-i zic: „Nu, încă mă simt ca naiba. Mama ține secrete, peste o lună probabil c-o să fiu fără adăpost, tatăl meu a fugit de mine, iar tu ai o iubită despre care amândoi ne prefacem că nu există.”

În loc de toate astea, zic doar:

— Mda, de ce nu m-aș simți bine?

Probabil că nu mă crede, fiindcă mă cuprinde într-o îmbrățișare.

Închid ochii și-l inspir.

— Sunt aici, îmi spune, cu buzele în părul meu.

„Pentru cât timp?” îmi vine să-l întreb.

— Ești un bun prieten, spun, în schimb, după care mă desprind din brațele lui.

Drumul se derulează în tăcere, până când Xander oprește în incinta aeroportului.

— Ăăă ..., zic, urmărind cum decolează un avion, după care îmi întorc privirea șocată spre Xander. Ce, o să zburăm undeva?

— Nu ți-e frică de zbor, nu-i așa?

— Nu cred.

— N-ai mai fost niciodată într-un avion?

— Nu.

Și poate că mi-o fi frică, intrucât palmele încep să-mi transpire.

— Serios? mă întreabă, studiindu-mă pentru câteva clipe, ca și cum ar încerca să descifreze o enigmă.

— Știi că i-am spus mamei c-o să fiu diseară acasă, da?

— Da. O să fii.

— Bine.

Nu m-aș fi mirat dacă l-aș fi văzut pe Xander intrând în carlinga avionului particular cu reacție în care ne-am imbarcat și, apoi, pornind motoarele. Numai că, din fericire, n-a fost așa. Era acolo un pilot care ne aștepta.

Ne așezăm pe două scaune față în față. El scoate o sticlă cu apă dintr-un dulăpior de sub scaun, ia o înghițitură, apoi mi-o întinde și scoate o altă sticlă pentru el.

— Băuturi pre-sorbite? Zborul acesta e extrem de îndatoritor!

Sunt răsplătită cu un zâmbet. Totuși, nu durează mult, așa că mă gândesc la altceva de spus, ca să-l readuc. E o metodă bună de a mă distra, plus că mi-a fost dor de zâmbetul lui. Ar trebui să-i spun asta. Dar nu i-o spun.

El e atent la ecranul telefonului mobil, pe care începe să scrie un SMS, sau un e-mail, sau altceva. Îmi scot picioarele din pantofi și-mi strecor unul sub mine, încercând să mă fac comodă, încercând să uit că mă aflu într-un avion pe cale să decoleze.

Xander se mișcă puțin și bate cu palma locul de lângă el.

— Poți să-ți pui picioarele aici.

— Nu suferi de podofobie?

— Există așa ceva?

— Sigur, e o afecțiune reală. Există grupuri de sprijin, terapeuți, tot tacâmul... Îmi strecor picioarele pe scaunul de lângă el, cu glezna atingându-i coapsa. Îți simți respirația superficială? îl întreb. Sau o accelerare a bătăilor inimii?

El își lasă o mână pe piciorul meu, continuând să-și facă de lucru cu telefonul. Își ridică spre mine o privire amuzată.

— Astea sunt simptomele? S-ar putea să am o problemă, la urma urmei.

De ce trebuie să spună astfel de lucruri? Până să-l cunosc, credeam că-mi dau seama când un băiat cochetează cu mine. Numai că el spune lucrurile atât de subtil, atât de firesc, încât e greu să-mi dau seama dacă urmărește ceva sau doar intră în jocul glumelor mele.

Poate c-ar trebui să-l întreb, direct: *Ce crede despre mine iubita ta?* Ar fi o întrebare corectă.

— Xander?

— Da?

— Ce...

Își lasă jos telefonul și-mi acordă întreaga atenție.

— Ce tot faci cu telefonul? Joci Words with Friends¹, sau altceva?

Mare papă-lapte mai sunt! De îndată ce subiectul ar fi deschis, poate că el ar începe să mă trateze ca și cum ar avea o iubită.

Dar asta nu e ceea ce vreau. Aici e o problemă.

Xander râde un pic.

— Nu. Examinam câteva propuneri pentru site, dar am pierdut semnalul. Totuși, îmi cer scuze. O să încetez. Am fost nepoliticos.

— Nu, nu-i nimic.

Motoarele de dincolo de hublouri pornesc, iar eu mă încordez toată.

¹ Popular joc pentru dispozitivele mobile cu sisteme de operare Android, Windows Phone sau iOS, cu reguli asemănătoare jocului de scrabble.

El își lasă telefonul deoparte și mă apucă de gleznă.

— Partea cea mai rea e decolarea. De îndată ce-o să fim pe cer, n-o să mai avem probleme.

— Dar aterizarea?

— Bine, decolarea e *aproape* cea mai rea.

Lumina din cabină scade și avionul se apleacă în față, pornind pe pistă. Degetul mare al lui Xander desenează cercurile în jurul gleznei mele. Ar trebui să dau semne de nervozitate din cauza zborului cu avionul, însă toate terminațiile nervoase din gamba mea zbârnăie la atingerea lui. Privesc cum trec luminile pe lângă noi, pe măsură ce avionul prinde viteză, apoi închid ochii când presiunea decolării mă lipește de spătarul scaunului. Când ajungem să zburăm în linie dreaptă, mă destind.

Atunci, îmi lasă și el glezna în pace.

— Vezi? Cât se poate de ușor!

— Acum mai trebuie doar să aterizăm.

— Exact.

Privesc în jur.

— Există toalete în avioane, nu? Sper că nu sunt doar în filme!

Îmi arată ceva în spatele meu. Când mă ridic și dau să trec pe lângă el, avionul nimerește într-o zonă cu turbulențe și mă dezechilibrează. Mă prind de umerii lui Xander.

— Îi plătesc bine ca să facă așa ceva la momentul potrivit, îmi zice el.

Iar stilul lui de non-seduție mi se pare de-a dreptul enervant.

Sunt la doar câțiva centimetri de genunchii lui. Nu trebuie decât să-mi relaxez puțin picioarele ca să stau pe el. Iar ispita de a proceda exact așa e extrem de reală. El mă echilibrează, ținându-mă cu o mână de mijloc, numai că nu mă împinge, ca să mă ajute să mă ridic la loc. Doar își lasă mâna pe mijlocul meu și mă privește în ochi.

Acum, mă simt sugrumată din alte motive. Și deodată avionul se smucește din nou, și poate că de vină o fi imaginația mea, sau picioarele mele slabe, însă aș putea să jur că, în loc să mă proptească mai bine cu mâna aia de pe mijlocul meu, Xander, de fapt, m-a tras

spre el. Pentru că în clipa de față îi stau pe genunchi, cu mâinile încă pe umerii lui.

— Bună, zice el.

— Scuze.

— Pentru ce?

— Pentru faptul că ești un mare curtezan.

— Tu ești cea care stă pe genunchii mei, precizează el, râzând.

Eu doar stăteam pe loc și-mi vedeam de treburile mele.

— Atunci, doar avionul e de vină, corect?

— Evident.

Încerc să mă ridic, dar el mă trage la loc în jos.

— Frate, dar rău se mai zgâlțâie avionul în seara asta, exclamă.

— Ce nostim.

Numai că nu e deloc nostim. Un val de furie mă străbate. El are o iubită și e un mare curtezan. Iar eu nu vreau să fiu micul lui secret murdar. Dacă asta crede el că sunt, se înșală amarnic.

— Lasă-mă să mă ridic.

Probabil că a simțit seriozitatea din tonul meu, pentru că, de data asta, mă ajută să mă ridic. Mă închid în baie îndeajuns cât să-mi recapăt stăpânirea de sine. După seara asta, trebuie s-o termin cu Xander Spence. Îmi repet asta în minte și, pe urmă, cu voce tare, în fața oglinzii.

— Am terminat cu Xander Spence.

Și o spun cu atâta convingere, încât aproape că mă cred și eu.

Mă întorc la locul meu.

— Ți-e frig? Cald? Foame? se interesează el.

— Nu, sunt bine.

— Scaunul se lasă pe spate, dacă vrei să dormi, sau altceva.

— E un zbor lung?

— Nu, cam de o oră.

Nu pot să-mi dau seama cam cât de departe de localitatea noastră actuală ne-ar putea duce un zbor de o oră. Cu un automobil, n-am putea trece de Oakland, însă în aer e cu totul altceva.

— Vreo concluzie? întreabă el.

— Ce?

— Ai dedus cumva unde mergem, pe baza uluitoarelor tale capacități de observare?

— Nu, îi răspund.

Și mă sâcăie faptul că mă cunoaște suficient de bine ca să-și dea seama că exact asta încercam să evaluez. Îmi las scaunul pe spate și mă prefac că dorm pe tot restul timpului de zbor. Datorită nou descoperitei mele hotărâri, sunt nevoită să îndur aterizarea fără să beneficiaz de ajutorul lui.

— El e fratele meu, îmi zice, arătându-mi un tip care ne face semne cu mâna în timp ce coborâm din avion pe asfaltul pistei.

Dau să mă întorc și să mă urc înapoi în avion.

— Hai, termină, zice el, apucându-mă de mână. O să-ți placă! Apoi spre el: Lucas!

Cei doi se îmbrățișează, bătându-se cu palmele pe spinare o singură dată.

— Lucas, zice Xander, ți-o prezint pe Caymen Meyers.

Lucas se întoarce spre mine și-mi strânge mâna, cu un zâmbet sincer. Și iată încă un lucru care mi se pare bizar. Prietenă sau nu, de ce toți din familia lui se comportă ca și cum ar fi ceva atât de normal? De parcă nu le-ar păsa de faptul că el și-a cules o fată oarecare de pe stradă, iar acum își petrece timpul cu ea, zboară cu ea în avionul particular al familiei? Ceva nu se leagă.

Lucas și Xander încep să-și povestească viețile ca și cum nu s-ar mai fi văzut de luni întregi. Și poate chiar așa o fi.

— Ți-a cerut tata să vii acasă pentru balul caritabil? îl întreabă Xander, în timp ce ne îndreptăm spre un SUV negru parcat pe stradă.

Lucas oftează. Nu seamănă absolut deloc cu Xander. E blond, în timp ce Xander e șaten. Are tenul deschis, spre deosebire de cel măsliniu al lui Xander. Însă amândoi au aceeași atitudine.

— Da. Crezi că ar fi posibil să-mi angajez o sosie?

— Știi că asta e marota mamei. Am zis odată la micul dejun că mi-e groază de balul ăsta și ea aproape c-a izbucnit în lacrimi.

Acum, mă prefac că-l consider cel mai captivant lucru de pe lume. Așa merge mai bine.

Xander deschide portiera din dreapta șoferului și așteaptă să mă urc eu în față. Zâmbesc.

— Stai tu lângă fratele tău, îi zic, deschizând portiera din spate și urcându-mă.

— Mama exagerează, zice Lucas, după ce ne ocupăm toți locurile.

— Știu.

— Scarlett merge? Fiindcă nu știu dac-o s-o pot suporta și anul ăsta.

— Habar n-am. A fost acasă la noi aseară și n-a zis nimic. Sunt sigur că mama a încercat s-o convingă. A stat de vorbă cu mama și cu tata, dar fără mine, o vreme. Xander îmi aruncă o privire și zâmbește, iar eu îmi dau seama că Scarlett a fost fata care ne-a întrerupt convorbirea telefonică aseară, nu Sadie. Dar sunt sigur c-o să aibă câte o bârfă despre fiecare la bał, adăugă el. Într-un fel, ea e sursa noastră personală de informații îngrozitoare. Fără ea, n-ar mai fi același lucru.

Lucas întoarce capul și mă privește peste umăr.

— N-ar trebui să mai vorbim așa, ca să n-o speriem pe biata Caymen. Nu-ți face probleme. O să-ți placă. O grămadă de bătrâni siniștri care vor vrea să danseze cu tine. O grămadă de mâncăruri care arată de parcă te-ai putea aștepta s-o ia la fugă de pe farfuria ta. Iar formația e atât de grozavă, încât nici măcar n-are nevoie de un solist vocal.

— Eu fac parte din formația aia. Mă bucur că-ți place.

— Ba nu. Adică, da, se bălbaie Lucas. Da, formația e grozavă. Doar vorbeam eu prostii. Scuze.

Xander izbucnește în râs.

— Ea glumește, Luke. Nu face parte din formație.

Lucas clatină din cap și-mi caută privirea în oglinda retrovizoare.

— Ai spus-o cu o față atât de impenetrabilă, încât am fost sigur că vorbești serios.

— E foarte talentată în materie de sarcasm.

Bat cu palma în tetiera scaunului lui Xander.

— Parcă am căzut de acord asupra termenului „excepțional”.

— Încerc să nu te încurajez.

— Și reușești?

Lucas zâmbește.

— Poate că balul n-o să mai fie atât de plictisitor pe cât am crezut. Ea stă la masa noastră, nu?

— Caymen e inteligentă. Refuză să meargă cu mine.

— Ce? strigă Lucas, lovindu-l cu pumnul în braț. S-a mai întâmplat una ca asta vreodată? Trebuie să notez evenimentul undeva! Privește în jur, după care înhață un telefon de pe bord și-l duce la gură ca pe un reportofon: O fată refuză să meargă undeva cu Xander. Anunțați mass-media.

— Bine, bine, mormăie Xander.

— Și, dacă tot suntem la subiectul ăsta... Două săptămâni la rând? De-a dreptul impresionant, frățioare. Probabil că eu am fost prea anost ca să se intereseze de mine zilele astea.

— Ce tot spui acolo? se miră Xander.

— Starz, îi răspunde Lucas.

Când îl vede pe Xander că pare nedumerit, își dă ochii peste cap și oftează. Dacă n-aș fi știut exact despre ce vorbește Lucas, poate c-aș fi arătat și eu nedumerită.

— Revista. Tu. Prima pagină.

— Serios? întreabă Xander, pe un ton mai degrabă enervat decât mirat.

— Da. Iar te-au cuplat cu Sadie.

— Ce?!

Îi arată lui Lucas să treacă dincolo de semaforul la care ne-am oprit și să tragă la un Quickie Mart din colțul opus. Lucas ridică din umeri și-i urmează indicațiile. Xander aproape că nici nu-l așteaptă să oprească mașina înainte să sară afară și să dispară în magazinul intens luminat.

CAPITOLUL 29

În timp ce așteptăm în mașină, Lucas se întoarce cu totul spre mine, rezemându-și brațul de spătarul scaunului.

— Ce-i cu toată povestea asta? mă întreabă.

Inima începe să-mi bată cu iuțeală. Secretul cu „iubita” iese la iveală și mă întreb ce-o să spună acum Xander, sau ce-o să facă.

— Probabil că e nervos pentru că au publicat ceva despre el și Sadie.

— Probabil că ai dreptate. Dar eu am crezut că știa.

— Și eu.

După câteva minute, un exemplar al revistei *Starz* plesnește geamul de lângă mine, făcându-mă să sar ca arsă.

— Ai citit asta? urlă el prin geam.

Abia dacă-l aud.

Deschide portiera și se suie lângă mine, fără să aștepte să mă mut mai încolo.

— Ai citit asta, nu-i așa?

Practic, stă peste mine. Mă strecor mai încolo pe banchetă ca să-i fac loc.

— Pornește, Lucas, zice el, închizând portiera.

Pe urmă, își întoarce iar fața spre mine și în ochi are flăcări.

— Te-ai supărat pe mine pentru că am citit un articol? Mason mi l-a arătat, săptămâna trecută.

— Săptămâna trecută! Caymen, de ce n-ai spus nimic?

— Ce-ai fi vrut să spun? „Uau, ce bine arată iubita ta”? Nu m-am simțit într-o dispoziție atât de generoasă.

Lucas izbucnește în râs, dar Xander îl săgetează cu o privire care-l face să amuțească.

— Totuși, tocmai asta e problema. Ea nu e iubita mea.

— Dar articolul...

Îi arăt revista pe care o strânge în pumn.

— Asta — zice el, dând un bobârnac în fața lui Sadie de pe coperta revistei — e o fotografie veche. De anul trecut, adaugă, după ce o studiază mai atent.

— Și de-aia te-a sunat zilele trecute...

— M-a sunat? Ba nu, nu m-a sunat.

— Poate că i-am răspuns eu... A zis c-o să revină.

Xander își scoate din buzunar telefonul și începe să caute prin mai multe ecrane. Deodată, scapă un geamăt care parcă vrea să spună: *A, uite, aici era.*

Apasă butonul care comută pe difuzorul telefonului și un mesaj vocal lăsat de Sadie Newel începe să răsună în mașină.

„Salut, Xander. Pe unde umbli? Ai văzut revista *Starz*? Ce idioți! Care-i treaba? Am nevoie să faci o minune, ca toate astea să dispară. Spune-mi că tatăl tău o să-i lovească din plin.”

După voce, pare enervată.

Xander închide telefonul, după care-și întoarce încet fața spre mine, cu o sprânceană ridicată.

— Aha, zic, pentru că asta e tot ce-mi trece prin minte să spun.

— Aha?

— Ce te-ai fi așteptat să zic? Am văzut un articol. Știam că ai fost în LA în weekendul ăla. Îmi cer scuze că am crezut în onestitatea tuturor jurnaliștilor.

— Ceea ce m-aș fi așteptat, zice el, aplecându-se mai aproape, era să mă fi întrebat pe mine!

Privirea îi e atât de arzătoare, încât aș vrea să întorc capul... sau să nu-l mai întorc niciodată, nu reușesc să-mi dau seama care din două.

Inima îmi bate cu putere și cu iuțeală, și mă simt atât de ușurată să aflu că el nu e cu Sadie Newel, încât îmi vine să-mi azvârl brațele pe după gâtul lui. O glumă. Am nevoie de o glumă. Și repede!

— Poate c-ar fi bine să-mi dai o listă cu toate actrițele cu care ai ieșit, și în ce an. Așa, o să știu dacă e o fotografie veche sau una nouă.

— Pot să-ți dau eu lista, intervine Lucas.

Îmi smulg privirea de pe Xander și-o îndrept spre Lucas.

— Ai putea să incluzi și ceva moștenitoare sau fiice de miliardari? Pe oricine merită să apară la știri, cu adevărat.

— S-ar putea să-mi ia ceva timp. E o listă cuprinzătoare.

Îmi dau seama că glumește cu mine, însă cuvintele lui nimeresc la țintă, amintindu-mi că eu nu m-aș putea apropia măcar de includerea în lista aia.

Xander oftează și se lasă pe spate.

— Nu e chiar atât de lungă, zice, lăsându-și palma peste mâna mea, pe banchetă, între noi.

Iar eu încerc să nu zâmbesc chiar cu gura până la urechi.

Oprim în dreptul clădirilor din cărămidă roșie ale unui campus întins. Mă simt dezorientată.

— Unde suntem?

— La UNLV¹.

— Asta e alegerea ta pentru facultate?

— Nu. O să vezi.

Mi se pare foarte amuzant cât de entuziast devine Xander când e să mă ducă undeva în zilele astea ale carierei. Poate că ar trebui să se facă planificator de vieți sau cam așa ceva. O exista o astfel de carieră?

Îmi ia tot drumul prin întinsul campus ca să-mi dau seama de ceva.

— Tu ești student aici, îi zic lui Lucas.

— Da, așa e.

Ceea ce mă miră. Nu că UNLV ar fi o școală rea. Ci doar că am crezut c-o să fie la una din Ivy League². Și totuși, încă nu mi-am dat seama de ce suntem aici.

¹ Abreviere pentru University of Nevada - Las Vegas.

² Denumirea sub care sunt grupate opt universități particulare de elită din nord-estul Statelor Unite: Brown University, Columbia University, Cornell University, Dartmouth College, Harvard University, the University of Pennsylvania, Princeton University și Yale University. Termenul de Ivy League a căpătat în timp conotații de excelență academică, selectivitate în admitere și elitism social.

După ce trecem de o mulțime de clădiri semănând între ele, intrăm, în fine, în una. La capătul unui coridor, el ciocănește într-o ușă. Un bărbat cu ochelari deschide și zâmbește.

— Bună. Intrați.

Examinez încăperea. Microscoape, arzătoare, flacoane, vitrine, capsule Petri. Departamentul de științe. Bărbatul — un asistent universitar, poate? — mi se adresează:

— Am auzit că ai putea fi interesată să studiezi științele.

Îmi simt plămânii aproape să explodeze.

— Da, îi răspund.

El începe să-mi enumere toate carierele spre care ar putea conduce o licență în științe. Medicină, criminalistică, cercetare și așa mai departe. Aproape fiecare dintre cele menționate îmi sună interesant.

— Vino după mine, mă îndeamnă el, și mă duce la un microscop. Tocmai mă pregăteam să analizez această mostră de sânge. Ceea ce caut să aflu este câte globule albe conține pe unitatea de suprafață. Dacă vrei să privești prin microscop și să mi le numeri, o să verific dacă rezultatul meu se potrivește cu al tău.

Fac ceea ce mi-a cerut și-i comunic numărul. El îl notează într-o căsuță pe foaia de hârtie de lângă microscop. Pe urmă, se duce la o vitrină și scoate din ea un flacon. Mă lasă să introduc un ac înăuntru și să pun o altă picătură de sânge pe o lamelă, și s-o analizez și pe ea. Apoi, îmi arată câteva tipuri diferite de bacterii pe care le cultivă în capsule și-mi spune de unde a fost recoltată fiecare și ce rezultate s-au obținut. Îmi mai arată și câteva dosare vechi ale poliției, la care lucrează studenții ca să stabilească ADN-ul și cauza morții.

Îmi dau seama că probabil păream total copleșită, întrucât, când am aruncat o privire spre Xander, avea pe față cel mai larg zâmbet din câte am văzut vreodată.

— Tu te specializezi în științe, Lucas? îl întreb.

— Nu. Mă specializez în arhitectură. E doar unul dintre cursurile mele. Iar Rick e colegul meu de cameră. E asistentul doctorului Fenderman.

— Și doctorul Fenderman ne-a ademenit aici ca să ne folosească pe viitor în chip de subiecte pentru experimentele lui?

— Da. Următorul popas în turul nostru e cușca.

— Super. Din întâmplare, nu experimentează cumva și vaccini? Băieții ăștia au nevoie să contracteze o maladie gravă ca să scape de participarea la un bal caritabil.

— Aveți toată compasiunea mea, răspunde Rick.

Oare toți oamenii din lume, cu excepția mea, au participat măcar la un bal caritabil?

Rick fixează o nouă lamelă, iar eu încep să mă zgâiesc în microscop. Lucas și Rick pornesc o discuție între ei și, în timp ce studiez lamela, simt o gădilătură în ceafă.

— Te distrezi? mă întreabă Xander.

Abia acum îl simt, aproape în spatele meu, iar căldura trupului său îmi trimite fiori reci pe șira spinării.

— Da. E uluitor.

— Nu te-am văzut niciodată atât de fericită.

Nu m-am simțit niciodată atât de fericită. Privesc în continuare lamela prin lentila microscopului, dar nu mai văd nimic, din cauză că răsuflarea lui Xander îmi atinge ușor ceafa. Trupul meu reacționează aproape involuntar, lăsându-se pe pieptul lui.

El îmi cuprinde umerii cu brațele.

— Ar trebui să te specializezi în științe. Nu neapărat aici, însă domeniul ți se potrivește. Te și văd, cât de drăguță ai fi într-un halat alb de laborator.

— E o idee bună, îi răspund, zâmbind. Poate, peste un an.

Categoric o să-mi iau cel puțin un an de pauză ca s-o ajut pe mama.

— Caymen, zice el, pe un ton dezaprobator, ca și cum ar ști la ce mă gândesc. E o greșeală.

— Mda, mă rog, nu am prea multe variante la dispoziție, Xander.

— Ai tot atâtea variante câte îți acorzi.

Râd încetișor. El are tot atâtea variante câte își acordă. Noi, ceilalți, suntem nevoiți să ne mulțumim cu ce ni se acordă.

— Ție de ce-ți pasă? întreb în șoaptă.

Pentru o clipă, am impresia că nu m-a auzit, pentru că sunt cu spatele spre el, cu umerii încă înfășurați de brațele lui, însă deodată îmi zice:

— Pentru că-mi pasă de tine.

Închid ochii pentru o clipă și-mi îngădui să-i simt cuvintele, să-l simt pe el.

Vreau să mă las purtată de întâmplarea asta, dar ceva încă mă reține. Am crezut că ea e iubita lui. Acum e clar că asta nu mai reprezintă o problemă. În schimb, e mama. Ei nu i-am spus. Și mă simt îngrozitor din cauza asta. N-am vrut să fiu micul lui secret murdar, însă l-am făcut pe el să fie al meu. Mă bucur că sunt cu spatele la el, fiindcă simt cum mi se citește pe față dezgustul față de mine însămi. Îmi mișc brațele, silindu-l să și le desprindă pe ale lui, și privesc ceasul de pe perete.

— Chiar s-a făcut opt deja? Ar fi cazul să mergem, Xander.

— Înainte de plecare, știu un mic restaurant mexican pe Strip¹, la care trebuie neapărat să te duc. Nu e departe. Au o mâncare extraordinară.

¹ The Strip, sau Las Vegas Strip, e o porțiune de aproximativ 6,8 kilometri din Las Vegas Boulevard South, situată în Clark County, statul Nevada, renumită pentru numeroasele hoteluri și cazinouri amplasate de-a lungul ei. Cincisprezece dintre cele mai mari douăzeci și cinci de hoteluri din lume, după numărul de camere, sunt concentrate aici.

CAPITOLUL 30

— Prin urmare, te-a urcat într-un avion și a *zburat* cu tine până la o universitate științifică, doar ca să simți gustul vieții de student, iar refuzul tău este... ?

Skye încearcă să mă convingă să fac ceva ieșit din comun pentru următoarea noastră zi a carierei, dar cum aş putea să întrec ceea ce a făcut el?

— Hm, de fapt, el o să vină încoace mâine-seară, pentru că mama are întrunirea aia a asociației întreprinzătorilor...

Nu mai știu cum să-mi termin fraza, așa că iau o cutiuță pentru bijuterii de pe un raft. Capacul din lemn e plin de giuvaieruri false lipite cu clei și reprezintă un exemplu perfect în sprijinul motivului pentru care numesc magazinul ăsta Gunoaie Indiscutabile.

Skye e ocupată să aranjeze cărți vechi pe un raft, cu spatele spre mine.

— Nu înțeleg. Cum poate fi asta o zi a carierei? Ai de gând să-l duci și pe el la întrunire? Să-l lași să vadă cum se ceartă micii întreprinzători?

— Nu, îi răspund, lăsând jos cutiuța. Nu, de fapt, eu cred că mama nu se duce la întrunire. Eu cred că iese cu un tip. O întâlnire pe la spatele meu.

Skye se întoarce spre mine, cu mâinile în șolduri.

— Ia stai! Ceea ce spui e că și tu, și mama ta ieșiți amândouă cu câte un tip, pe la spatele celeilalte?

Și izbucnește în râs.

— Nu. Eu nu ies cu Xander!

Deocamdată. Nu, până când nu-mi adun curajul necesar ca să-i spun mamei. Mi-am acordat o săptămână ca termen pentru asta.

Skye își dă ochii peste cap.

— Voi doi sunteți cei mai îndrăgostiți oameni care nu ies împreună din câți am cunoscut. Stai puțin. Se duce până în fundul magazinului și o strigă pe Lydia, proprietara: Cărțile sunt în ordine și am întors plăcuța cu „Închis”. Mai ai nevoie să fac și altceva?

— Nu. Noapte bună. Ne vedem mâine.

Skye mă ia de braț și mă conduce afară pe ușa din spate, tăind-o pe alee până la intrarea din spate a magazinului de păpuși.

— Mama ta unde e? întreabă, arătând spre spațiul liber în care, în mod normal, era parcată mașina noastră.

— A dat o fugă la cumpărături după ce am închis.

— Bun, în orice caz, să revenim la ziua carierei. Nu înțeleg ce ai de gând să faci cu Xander.

— Nici eu. Mă gândeam s-o spionăm pe mama. Dar îmi dau seama că nu e o idee bună, îi mărturisesc, și ea râde. Mai aveam o altă idee pentru o zi a carierei, adaug, în timp ce urcăm scara spre apartamentul meu. Am vorbit cu Eddie săptămâna trecută și mi-a promis c-o să ne învețe cum să facem celebrele lui brioșe.

Skye se strâmbă.

— Pentru ce?

— Pentru că lui Xander îi plac. De fapt, lui îi place tot ce e de mâncare. Oriunde mergem, ajungem până la urmă într-unul dintre restaurantele lui preferate. M-am gândit că poate, dac-ar sta de vorbă cu Eddie, și-ar da seama dacă i-ar face plăcere să fie proprietarul unui restaurant.

— Ooo, exclamă Skye. Uite, asta e o chestie gândită. Și drăguță. Imediat cum ajungem înăuntru, se duce direct la frigider.

— Și mai preținzi că nu-l iubești!

Zâmbesc, în timp ce ea scotocește prin conținutul frigiderului. Becul robotului telefonic clipește. „Aveți un mesaj nou”, rostește vocea metalică, urmată de glasul unei femei.

„Bună seara, doamnă Meyers, sunt Tina, de la cabinetul doctorului Saunders. Am anticipat și v-am programat ecografia pe data de 15. Vă rog să ajungeți cu o jumătate de oră înainte și să beți întreaga cantitate de apă despre care am vorbit. Dacă aveți vreo întrebare, vă rog, nu ezitați să ne sunați.”

Aud în spatele meu ușa frigiderului închizându-se.

— N-am știut că mama ta e însărcinată, zice Skye.

— Însărcinată? Ce?

— Ecografia. Asta se face pentru femeile însărcinate.

Abia acum recepționează creierul meu cuvintele rostite de ea.

— Ba nu, nu e.

— A, da? Și-atunci, pentru ce face ecografie?

Trebuie să existe și alte motive pentru care fac oamenii ecografii.

— Nu știu.

— A avut grețuri? Stări de oboseală?

Stau să mă gândesc. Mama n-a mâncat prea bine în ultima vreme. Poate din cauză că i-o fi fost rău de la stomac. Și indiscutabil a fost obosită. Încuviințez din cap.

— Așadar, probabil că e însărcinată, zice Skye, gesticulând spre robotul telefonic. Plus că i-au cerut să bea întreaga cantitate de apă. Asta le cer ei persoanelor însărcinate, ca să-și poată face măsurătorile.

Clatin din cap, iar și iar.

— E destul de emoționant, totuși, nu crezi? O să ai un frățior, sau o surioară!

— Emoționant? Mda, ce să-ți spun... Nu. Nu e însărcinată. E caraghios. Ea nici măcar nu are...

Îmi dau seama că mă pregăteam să spun „un iubit”. Dar e foarte posibil ca ea chiar să aibă un iubit.

— Nu e însărcinată.

Dar dacă nu e însărcinată, atunci ce e? Mă simt străbătută de un val de neliniște. O fi ceva în neregulă cu ea? Oamenii nu recurg la ecografii doar așa... Sau da? Poate că, atunci când înaintezi în vârstă, asta o fi procedura standard.

Skye vine în fața mea și mă mângâie pe umeri. Sigur devenisem total catatonică.

— Probabil că nu e cine știe ce problemă. Chiar dacă e însărcinată, nu e cine știe ce problemă.

— Dar nu e însărcinată, insist eu. E prea bătrână ca să fie însărcinată.

— Are numai treizeci și cinci de ani, îmi atrage atenția Skye, râzând.

Telefonul îi zbârnăie, așa că-l scoate la iveală și zâmbește după ce citește mesajul.

— E de la Henry, îmi zice. Băieții din trupă sunt la Scream Shout. Vrei să mergi?

Îmi îndrept privirea spre becul robotului telefonic, care acum nu mai clipește. Apoi, spre ușă. Nu reușesc să-mi refac respirația. Oare când o să ajungă mama acasă? Trebuie s-o întreb despre asta. Dar o să-mi spună? Ea refuză să-mi spună orice, de câteva săptămâni deja.

Nu e nimic. Mama n-are nimic. Procedură standard.

— Da. Cobor imediat. Lasă-mă numai un minut.

Ea șovăie, dar până la urmă pleacă. Măzgălesc un bilețel cum că rămân peste noapte la Skye și-l las pe blatul din bucătărie. Îmi adun câteva lucruri în rucsac și încui ușa după mine.

Intrăm în Scream Shout. Localul e, practic, pustiu. Barmanul ne arată spre o ușă situată de o parte a scenei când Skye ridică un umăr întrebător spre el. Apoi, ea traversează cu pași apăsați salonul clubului, îndreptându-se direct spre ușă. Muzica dintr-o cameră din fund se strecoară până pe culoarul slab iluminat. Ne ghidăm după sunet. Membrii formației sunt așezați pe canapele într-o cămăruță și-și ridică privirile când intrăm.

Henry o întâmpină pe Skye intonând delicat „Uite-o pe fata mea frumoasă”, în acompaniamentul câtorva acorduri de chitară.

Ea zâmbește și se strecoară în micul spațiu dintre el și brațul canapelei.

Mason îmi face cu ochiul.

— Salut, Caymen.

— Bună, îi răspund.

Îmi arunc rucsacul lângă perete, găsesc un pic de spațiu pe podea și mă instalez. Nu vreau decât să mă contopesc cu podeaua și să dispar din existență pentru o vreme. Pare să-mi iasă, mai ales când băieții încep să se prostească pe muzică și versuri. Las melodiile amestecate să ricoșeze de colo-colo în interiorul meu.

Derrick, bateristul, cântă la întâmplare despre cum i-a decurs ziua. Cum a condus mașina și a ascultat la radio. Cum s-a dus la magazin și a cumpărat lapte și așa mai departe. Încetez să-l mai ascult, până când îl aud că întreabă:

— Ce rimează cu „stingător de focuri”?

Mason își ia o înfățișare serioasă și mă aștept să-l aud spunând ceva de genul: „Nu fi tâmpit! De ce să câști despre un stingător de focuri?” Numai că, în loc de asta, zice:

— Nu știu ... „strângător de tocuri”?

— Ce-i aia „strângător de tocuri”?

— Știi, unul care acaparează toate tocurile. E o epidemie în creștere.

Scap un mic hohot de râs.

— Dar ce ziceți despre „plictisitoare jocuri”? propune Skye. Rimează destul de bine, dac-o aduceți din condei.

— „Plictisitoarele noastre jocuri despre inutile stingătoare de focuri”, cântă Henry.

— „Plictisitoarele noastre jocuri despre Henry, strângătorul de tocuri”, adaugă Mason, râzând.

— Dar cum pot să fie jocurile plictisitoare? întreb eu. Nu sunt jocurile, prin natura lor, distractive?

Henry ciupește un acord, își ridică privirea spre tavan în timp ce mai încearcă vreo câteva acorduri, după care începe să cânte:

— „Atât m-am plictisit de aceleași vechi jocuri, când de fapt nu vreau decât să văd alte locuri.”

Mason își îndreaptă degetul arătător spre el.

— Asta e! Hai să intitulăm cântecul „Stingătorul de focuri”.

Râd cu toții, însă Derrick se apucă să noteze pe un carnețel pe măsură ce zbiară fiecare alte și alte versuri despre cum să închei ceva și s-o iei de la capăt. Nu-mi vine să cred că tocmai am fost martora nașterii unui cântec care a pornit de la cuvintele „stingător de focuri”. E bizar să vezi cum se creează ceva din nimic. Mă gândesc la mine și la cum încearcă Xander să creeze ceva din viața mea de nimic. La cât e el de bun. El a scos partea ridicolă, stingătorul de focuri, din cântecul meu, și m-a făcut să înțeleg că aș putea să fiu altceva, cu totul diferit.

După ce zi am avut, gândul acesta mă face fericită. Încep să strig și eu versuri laolaltă cu ei. Se ajunge destul de departe cu cântecul, până când revine ridicolul, la urletul cuiva: „Și de ce nu mă lași să mănânc supă de broască țestoasă?”

Skye icnește, ofensată, dar apoi toată lumea râde.

La ora zece, râsetele tot n-au conținut. Am depășit purul amuzament și am ajuns la un caraghioslăc dezlănat. Skye e pe podea, de-a curmezișul peste mine.

— Ar fi cazul să te duc până acasă, fetițo, îmi zice. Măine, cei mici au școală.

— Rămân peste noapte la tine! urlu eu.

— Chiar?

— Așa am scris în bilet, deci înseamnă că trebuie să fie adevărat.

— Ura! Petrecere în pijamale!

— Ar trebui să îmbrăcăm casa cuiva în hârtie igienică, propun eu.

— Da! Ar trebui să îmbrăcăm casa cuiva în hârtie igienică. A cui?

— Nu știu, răspund, după care ridic mâna, ca și cum ea ar fi profesoara. A lui Xander!

Skye izbucnește în râs.

— Cine vrea să îmbrace casa lui Xander în hârtie igienică?

Dar băieții doar ne privesc și mormăie.

— N-avem nevoie de voi, zic eu, ridicându-mă. Hai să mergem!

Skye o ia la fugă prima, dar, tocmai când să ies pe ușă, cineva mă trage înapoi de braț. Mă răsucesc pe călcâie și dau cu nasul de pieptul lui Mason. Suntem în fața ușii, pe coridorul întunecat.

El mă sărută pe obraz.

— Ai plecat fără să spui la revedere.

Fac un pas înapoi și-l privesc în ochi.

— Eu ...

Mason clipește apăsător.

— Tu și Xander, hm?

— Așa cred.

— Ești sigură că vă potriviți?

Știu exact la ce se referă, dar când îmi răsare în minte imaginea lui Xander, dau din cap afirmativ.

El ridică din umeri alene.

— Știi unde mă găsești.

Și, cu asta, dispare la loc în cameră.

CAPITOLUL 31

Stăm, și eu și Skye, cu câte două suluri de hârtie igienică în mâini, și privim gardul închis care împrejmuiește casa lui Xander.

— Nu e prea devreme pentru faza cu hârtia igienică? mă întreabă Skye. Nu e nici măcar zece și jumătate. Luminile din casă sunt toate aprinse.

— Niciodată nu e prea devreme. Adevărata întrebare este: cum o să ajungem înăuntru?

Încerc să mă strecor printre două bare din fier forjat, dar coapsa imi rămâne înțepenită. Izbucnesc în râs.

— Ai mai fost vreodată, în viața ta, atât de iresponsabilă? se interesează Skye.

— Nu cred.

— Ipostaza ta necugetată e amuzantă.

Skye mă prinde de subsuori și încearcă să mă tragă înapoi. Se strică de râs. În cele din urmă, izbutește să mă elibereze și aterizez deasupra ei, amândouă lungite pe pământ.

— Hai să îmbrăcăm cu hârtie igienică numai barele porții.

— Oare lui Xander o să i se pară chestia asta la fel de nostimă ca și nouă? întreabă ea.

Habar n-am.

— Sigur că da, răspund.

E întuneric, dar reușim să înfășurăm hârtia igienică pe drugii metalici. Când a mai fost atât de distractiv comportamentul imatur? Îmi ia un minut până să observ că văd mai bine ce fac și încă

unul ca să-mi dau seama de motiv: cineva ține aprinsă o lanternă spre noi. Deținătorul lanternei tușește încet.

— Domnișoarelor, vă distrați?

— Da, de minune, răspunde Skye.

Ne întoarcem amândouă și zărim un fel de agent de securitate care ne fixează cu o privire dezaprobatore.

— Ce drăguț! Un polițist de închiriat, remarcă Skye.

Tipul se încruntă.

— Un polițist de închiriat care știe numărul de telefon al secției de poliție. Haideți să schimbăm o vorbă cu domnul Spence, bine?

Vestea asta ar fi trebuit să aducă o umbră întunecată peste seara noastră, dar nu e așa. Poate pentru că nu ni s-a părut ceva real cât timp am stat pe întuneric cu sulurile de hârtie igienică în mâini. În schimb, pare cu mult mai real când stăm pe veranda casei, sub privirea cercetătoare a domnului Spence. Și-atunci, de ce încă nu mă pot opri din râs?

— Ce doriți să fac, domnule? întreabă polițistul de închiriat.

Domnul Spence mă privește din nou, lăsându-și capul într-o parte. Mă întreb dacă și-o aminti că ne-am mai cunoscut. De ce și-ar aminti? Nu sunt decât un nume pe care l-a întâlnit acum câteva săptămâni. Așa că, atunci când rostește: „Caymen? Nu?”, zâmbetul îmi pierde de pe față, din cauza șocului.

Încuviințez din cap. Evident că-și amintește de mine. Eu sunt simbolul răzvrătirii propriului său fiu. Sunt ultima fată de pe suprafața pământului pe care ar putea domnul Spence s-o aprobe. Numele și chipul meu probabil că i s-au înrădăcinat în memorie.

— Îi faci o farsă fiului meu?

Dau încă o dată din cap, iar el râde.

— O să fiu sincer. Niciunul dintre copiii mei n-a pățit vreodată farsa cu hârtia igienică. Așa se numește, nu? Se întoarce spre polițistul de închiriat: E în regulă, Bruce. După care, din nou spre noi: Fetelor, n-ați vrea să intrați?

Pieptul mi se strânge, cuprins de panică, în timp ce privesc sulurile de hârtie igienică pe care încă le țin strâns în mâini.

— Nu. Nu vă deranjați. Plecăm imediat. Dacă ne împrumutați un sac pentru gunoi, o să curățăm toată mizeria.

Domnul Spence îmi alungă propunerea cu o fluturare a mâinii.

— Nu. Avem îngrijitori pentru asta. Și insist. Trebuie să intrați.

— E târziu. Noi...

— Caymen?

Vocea lui Xander e ca un val de căldură care mă izbește instantaneu. Obrajii mi se înfierbântă. Îl văd apărând în pragul ușii, îmbrăcat cu un tricou și pantaloni de pijama. Până și pijamaua lui pare să fie scumpă. Examinează sulurile de hârtie igienică din mâinile mele, apoi pe Skye și sulurile ei de hârtie igienică.

— A fost o provocare, rostesc pe negândite. Nu trebuia să fim prinse.

Skye se pune pe chicotit, iar eu îi urmez exemplul.

Ochii lui Xander sclipesc de un râs reținut.

— Intrați. Tess a făcut ciocolată caldă mai devreme. Cred că a mai rămas ceva.

Nu-mi dau seama dacă ar fi trebuit să știu cine e Tess, dar nu întreb. Să fii prinsă ținând hârtie igienică în mâini înseamnă suficientă umilintă pentru o singură seară.

— Nu, mersi. Zău, noi tocmai plecam.

— Insist, zice el.

Skye pufnește în râs, și sigur e deoarece Xander a vorbit exact ca tatăl lui. Îmi dau seama că-și ține gura ca să mă lase să hotărâsc cum se va derula jocul în continuare. Îmi plimb privirea între Xander și tatăl lui, care mă studiază amândoi, așteptând, cu aceeași încrucișare a brațelor pe piept, cu aceeași înclinare a sprâncenelor. Vederea unei asemănări atât de izbitoare mă determină să mă întreb dacă eu semăn cât de cât cu tatăl meu. E posibil să arăt ca mama, dar nu semăn absolut deloc cu ea.

— Bine, răspund. Doar pentru câteva minute. E târziu. Sincer, n-am vrut să vă deranjăm.

Bucătăria e enormă. Blaturi din marmură, într-o nuanță neutră. O insulă masivă. Frigiderul e mai mare decât oricare frigider văzut vreodată de mine într-o casă. Aproape că seamănă cu raionul de produse congelate al unui supermarket.

Tatăl lui Xander ne urmează până în bucătărie.

— De fapt, Tess și-a terminat programul și a plecat, dar sunt convins că veți reuși să vă descurcați.

Tess probabil că e bucătăreasa.

— Noapte bună. Alexander, să nu stați foarte târziu, mai zice el, după care pleacă.

Xander se duce până la aragaz și ia un ibric de acolo.

— E gol, constată el.

— Nu-i nimic.

— Nu, stați că rezolvăm. Cred că e praful ăla pe undeva, pe-aici.

Începe să caute prin dulapuri. E clar că n-are de gând să cedeze până când n-o să bem ciocolată caldă, așa că mă duc la aragaz, iau ibricul, îl umplu cu apă, după care mă holbez la butoane. Vine și Skye, ca să mă ajute să le descifrez. După ce învățăm câteva și apăsăm pe altele, reușim să aprindem unul dintre ochiuri.

Xander încă răscolește bucătăria după praful pentru ciocolata caldă. Pare un străin în propria bucătărie, tot deschizând uși în spatele cărora e evident că habar n-are ce se află. Până la urmă, înșfacă un recipient din spatele unui dulap, cu un „Aha!” sonor.

— Ai mai căutat vreodată, în viața ta, prin dulapurile astea? îl întreb.

— Normal.

— Atunci, îți propun un joc. Skye numește un element din bucătărie. Cine îl găsește primul, câștigă.

— Ce câștigă?

— Dreptul de a se lăuda.

— Asta e casa mea. Cred c-o să câștig.

— Dovedește, băiatule bogat. Tess nu e aici ca să-ți dea apă la moară.

— Of, ești culmea.

Zâmbesc. Eu știu să mă descurc într-o bucătărie. Iar dacă a aranjat-o o bucătăreasă, sigur a fost isteță și practică. Ustensilele pentru gătit lângă aragaz, vesela lângă chiuvetă. Al meu e. Îi fac semn lui Skye și ea zâmbește.

— Bun. Să începem cu ceva ușor. Spatula.

Xander se repede la insulă și se apucă să caute în viteză prin sertare. Eu mă duc la aragaz și trag sertarele aflate de-o parte și de cealaltă a lui. Imediat, găsesc spatula și mă întorc, ridicând-o deasupra capului.

— Prima rundă îi aparține lui Caymen, declară Skye.

Xander întoarce brusc capul ca să vadă. Scoate un mârâit de nemulțumire.

— Bun. Al doilea obiect, continuă Skye. Castronul pentru cereale. E rândul meu să mormăi, indignată.

— Nu e deloc corect. Tu știi că el știe unde e.

Și, evident, el știe. În dulapul de lângă cămară.

— Proba de departajare, anunță Skye. Găsiți-mi o strecurătoare.

Mă umflă râsul văzând expresia de pe fața lui Xander. E una care spune: *Nici măcar nu știu ce e aia*. Mă reped spre chiuvetă. Trebuie să fie sub unul dintre dulapurile de acolo. Când dau să deschid dulapul, o pereche de mâini mă înșfacă de mijloc și mă trage înapoi. Pe urmă, el mă ocolește și deschide ușa dulapului pe care-l țintisem eu. Țâșnesc și mă strecor lângă el, încercând să-l împing deoparte cu corpul.

— Trișoareo, zice el.

— Eu? Tu ești trișor!

Rămâne ferm pe poziție. Nu pot să-l clintesc și-l privesc cum scotocește pe rafturi.

— E ca un castron plin de găuri, strigă Skye.

— Cea mai bună prietenă a mea îmi e împotriva, protestez eu.

Îmi încolăcesc brațele de mijlocul lui Xander și încerc să-l trag înapoi. Ceainicul de pe foc începe să șuiere, iar Skye se duce să-l ia.

— Uite-o! strigă Xander, ridicând strecurătoarea.

Sar, încercând să i-o iau din mână, dar el o ține exact la distanța la care nu pot să ajung. Când încerc să-i trag brațul în jos, el îmi cuprinde umerii cu brațul celălalt, imobilizându-mă la pieptul lui.

— Și câștigătorul e Xander! proclamă el.

— Trișorilor! Voi amândoi! îi apostrofiez eu.

Xander își drege glasul.

— Aș vrea să dedic victoria supremei mele cunoașteri a dispu-
nerii bucătăriei și a ustensilelor dinăuntru ei, pe care le-am între-
buițat în numeroase ocazii. Dacă n-ar fi fost... Se întrerupe în
mijlocul frazei, după care zice: A, bună, mamă!

Imediat îmi las să cadă mâinile cu care împingeam în pieptul lui
Xander și încerc să mă sucesc ca să scap din strânsoarea lui. El lasă
strecurătoarea pe masă și mă imobilizează cu ambele brațe.

— Mamă, vreau să ți le prezint pe Caymen Meyers și pe prie-
tena ei, Skye.

Întorc capul spre ea, din cauză că restul corpului e încă prizo-
nier în strânsoarea lui Xander. Mi-e frică de ce-o să-i zăresc pe chip.
Mi-e frică de faptul că asta va fi momentul în care voi întâmpina, în
sfârșit, împotrivirea față de relația noastră, din tabăra lui. Numai că
ea are o expresie plăcută pe chipul mult prea tânăr pentru a fi mama
lui Xander. Părul îi e blond. Ochii, albaștri. Acum îmi dau seama de
unde și-a moștenit Lucas înfățișarea. Xander n-a moștenit nimic de
la mama lui. Însă, deodată, ea zâmbește, poate pentru că încep să
mă zbat în brațele lui Xander, și așa constat că el, de fapt, a moștenit
cea mai bună trăsătură a ei.

— Mă bucur să vă cunosc, fetelor. Caymen, am auzit atâtea des-
pre tine.

— Bună seara, doamnă Spence. Fiul dumneavoastră nu vrea
să-mi dea drumul, fiindcă e un trișor, dar mă bucur să vă cunosc.

Xander mă eliberează, iar eu mă retrag cu câțiva pași de lângă el,
străduindu-mă să-mi țin în frâu explozia de neastâmpăr.

Doamna Spence ia un sul de hârtie igienică de pe masă și-l pri-
vește, încrețindu-și nasul.

— Întreab-o pe Caymen despre asta, îi sugerează Xander.

Minunat, acum trebuie să-i explic și mamei lui actul meu de vandalism?

— Fiul dumneavoastră m-a sunat, spunându-mi că are nevoie urgentă de hârtie igienică. Așa că am venit fuga.

Ea se arată nedumerită, dar Xander se grăbește să-i explice:

— Glumește, mamă.

— A, da. Umorul sec despre care mi-ai tot spus.

Dumnezeule, oare cât au vorbit despre mine?

— Ei bine, mă bucur că l-ai făcut să rădă pe băiatul meu cel serios, îmi spune ea, strângându-mă de braț, după care îl mângâie pe obraz pe Xander. Eu am plecat la culcare. Să nu ne ocolești, Caymen.

— Noapte bună, mamă.

După ce pleacă mama lui, Xander se duce, ia cănile și pune în fiecare câteva lingurițe din praful de ciocolată caldă, după care toarnă apă fierbinte peste.

— Nu e la fel de bună ca a lui Eddie, dar sper c-o să ne descurcăm cu ea.

— Ai vreo baie pe undeva? îl întreabă Skye. Sau zece?

Xander zâmbește.

— Cea mai apropiată e după arcada asta. Prima ușă la dreapta.

— Mersi.

Ea pleacă și rămân doar eu cu Xander, stând unul lângă celălalt rezemați de blatul din bucătărie. Când se apleacă după o linguriță, șoldul lui mă apasă dintr-o parte. Apoi, mâinile ni se ating când se întind după aceeași cană. Le retragem amândoi.

— Ia-o tu, rostim simultan, după care izbucnim în râs.

El soarbe puțin din ciocolata caldă, apoi îmi întinde mie cana.

Acum, trupurile ni se ating de sus până jos într-o parte: umeri, coate, șolduri, coapse... tocmai până la tălpi. Îi simt și cea mai neînsemnată mișcare.

— Mă omori, îmi spune, cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău.

Dau să mă îndepărtez cu un pas, însă mă apucă de cot și mă răsuștește spre el. Acum, trupurile noastre se ating cu toată partea din

față. Inspir scurt, în timp ce fierbințeala se revarsă prin mine. El mă face să dau înapoi, până când mă lipesc cu spatele de blatul bucătăriei. Îi simt palma care-mi apasă mijlocul spatelui de parcă ar fi capabilă să mă pârjolească, întipărindu-și amprenta pe pielea mea.

Privesc cât pot de concentrată gulerul tricoului de pe el.

— Caymen?

— Da?

— Arăți îngrozită. Te sperie toate astea?

— Mai mult decât orice.

— De ce?

— Pentru că nu mi-am luat la mine pastilele mentolate.

— Iar acum, adevăratul răspuns...

— Mi-e teamă că, odată ce mă vei fi prins, jocul se va sfârși.

Nu-mi vine să cred că am recunoscut asta față de el cu voce tare, când nici măcar față de mine n-o recunoscusem vreodată. Însă el m-a provocat. El mereu mă provoacă.

Degetul lui îmi trasează contururile pomeților, iar inima mi se izbește de cutia toracică, în timp ce toți centrii nervoși, începând din obraji și continuând pe toată lungimea brațelor, mi se trezesc la viață, zbârnâind.

— N-am știut că jucăm un joc, îmi zice.

Zâmbesc. E aceeași replică pe care a folosit-o la a doua noastră întâlnire. Îmi ridic privirea spre el și, ca și cum asta ar fi fost tot ceea ce aștepta, buzele lui se lipesc de ale mele. Când se ating, mă simt electrizată. Mă sărută cu blândețe, cu buzele la fel de calde ca mâinile.

Tocmai când mă pregătesc să trec la atac, o aud pe Skye tușind încetisor și zicând:

— Eu o să-mi iau ciocolata caldă la pachet, atunci. Îți aduc eu cana altă dată.

Mă dau înapoi și încerc să-l îndepărtez pe Xander, nevrând să fiu nepoliticoasă, însă el nu se clintește. Skye îmi adresează un zâmbet care spune *dă-i înainte* și-mi dau seama că nu se simte nicidecum ofensată.

— O duc eu cu mașina acasă, o asigură Xander, fără să-și desprindă privirea de mine.

În ochi are văpăi. Ascultăm amândoi până când iese Skye din bucătărie. Pe urmă, el mă apucă de mijloc și mă saltă pe blatul bucătăriei. Îl încolăcesc cu brațele și picioarele și-mi lipesc buzele de ale lui. De data asta, acțiunea e mult mai intensă, iar dorința mea, mult mai evidentă.

Îmi răspunde la sărut, căutându-mi limba cu a lui, apropiindu-mă cât mai mult posibil cu mâinile. Are gust bun, ca de ciocolată sărată. Îmi las mâinile să-i exploreze spatele prin tricou. Îi găsesc șira spinării și-i conturez fiecare vertebră. Un val de sentimente mi se revarsă prin corp, și mă surprinde faptul că mă copleșește tocmai cel de intensă tristețe. Unicul sentiment pe care mi l-am reprimat cu succes întreaga seară.

Sunt la doar câteva clipe de izbucnirea lacrimilor, așa că-mi îngrop fața în gâtul lui, sperând să mi le pot reprima. Xander încremenește. Încearcă să se retragă, probabil ca să mă poată privi, dar eu mă țin strâns de el. Începe să-mi mângâie spatele în sus și-n jos.

— Caymen? Ce e? Iartă-mă. A fost prea repede?

Mă apucă din nou de mijloc și mă dă jos de pe blatul bucătăriei.

— Nu. Nu e asta.

— Îmi pare foarte rău...

— Nu, tu n-ai făcut nimic. E, într-adevăr, un moment foarte nepotrivit pentru ca negarea mea să cedeze.

Nu sunt sigură că a înțeles ce-am spus, din cauză că emoțiile mi-au îngroșat glasul.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Vrei, te rog, doar să mă ții în brațe, pentru un minut?

Pentru că încerc să-mi readuc emoțiile sub control, înainte de a încerca să-i explic.

Abia acum își dă el seama că și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă corp, fiindcă inspiră adânc, după care și le încolățește la loc în jurul meu. Nu mai există nici măcar un milimetru distanță între noi. Prezența lui e singurul lucru care mă menține întreagă, în timp ce

lucrurile la care ar fi trebuit să mă gândesc toată seara ies, în cele din urmă, la suprafață.

Dacă mama chiar e însărcinată? O naștere ne-ar ruina de tot. Nu putem să ne permitem așa ceva. Și ce soi de om o fi Matthew? Oare o să dea bir cu fugiții când o să afle? Cum e posibil ca mama să comită aceeași greșeală de două ori? Dacă mi-aș fi închipuit că există o cât de mică fărâmbă de speranță ca eu să pot părăsi magazinul de păpuși ca să-mi pot începe o viață a mea, proprie, atunci asta ar face-o aproape imposibilă.

O singură lacrimă îmi scapă de sub control, dar o șterg repede cu dosul palmei.

— Mă sperii, Caymen. Ce este?

— Mama.

— A pățit ceva? întreabă el, pe un ton alarmat.

— S-ar putea să fie însărcinată.

CAPITOLUL 32

Xander injură încet, în barbă.

— Of, Caymen, îmi pare rău...

Asta-i tot ceea ce zice, pentru o vreme. Degetele lui fac potecă pe spinarea mea: într-o parte, în sus, în cealaltă, în jos. Și tiparul se repetă iar și iar.

— Când ai aflat? mă întreabă, după un timp.

— Astă-seară, îi răspund, oftând. Dar poate că nu e. Și tare mult îmi doresc să nu fie. Dar dacă nu e, înseamnă că e altceva în neregulă cu ea și că eu sunt o fiică îngrozitoare dacă mă gândesc, măcar pentru o fracțiune de secundă, că aș prefera ca ea să fie oricum, numai însărcinată, nu.

Mă îndepărtează împingându-mă ușor de umeri, iar eu îl las. Când ni se întâlnesc privirile, mă întreabă:

— Ce-aș putea să fac?

— Să faci ca toată povestea asta să fie un vis din care să mă pot trezi mâine.

Își mușcă buza de jos.

— Mă simt de parcă aș fi profitat de tine în seara asta. Îmi pare rău. Dacă aș fi știut, n-aș fi încercat niciodată...

— Oprește-te, îl intrerup eu. Nu spune asta. Eu tot vreau să te sărut de săptămâni încoace. Cu mult înainte să aflu despre mama, pe vremea când obișnuiai să mă conduci până la școală.

Privirea i se abate spre buzele mele, apoi din nou spre ochi.

— Ai vrut să mă săruți?

— „Vreau” e termenul corect. *Vreau* să te sărut.

Mă aplec în față și-mi ating buzele de ale lui. El se retrage puțin.

— Acum chiar că aș fi un ticălos dacă ne-am săruta. Haide. Să discutăm.

Mă ia de mână și mă conduce până într-o sală mare de cinema. Câteva fotolii rabatabile, exagerat de umflate, sunt aranjate la diferite înălțimi, cu fața spre un ecran mare, alb.

— Uau, exclam, învârtindu-mă în cerc. Aici trebuie să vedem *The Shining*.

El își arcuiește un colț al gurii într-o jumătate de zâmbet, după care se duce la o etajeră plină cu DVD-uri, de unde extrage unul cu poza lui Jack Nicholson, ișindu-și fața înfricoșătoare printr-o deschizătură a ușii.

— Ai făcut rost de el?

— Da. Ai zis că vrei să-l vedem, așa că am făcut rost de el.

— Păi, atunci, pune-l, îi zic, trântindu-mă pe un fotoliu.

— Nu, răspunde el, scuturând din cap. Nu astă-seară. Astă-seară vorbim.

Pune filmul la loc și se instalează pe fotoliul de lângă mine.

— Ce făceai, înainte să ajung eu aici?

— Dă-mi voie să reformulez: astă-seară vorbim despre *tine*.

— Nu s-ar putea s-o luăm mai cu încetul, la început? Nu mă pricep prea bine la chestii din astea.

El incuviințează din cap.

— Bine... Înainte să ajungi tu aici? Să vedem... Lucram la o temă pentru ora de istorie.

— Ești la Dalton Academy sau la Oceanside?

Ambele sunt școli particulare. Sigur e la una dintre ele.

— La Dalton.

— Dalton... E numele de familie al bunicii tale!

Dar, chiar înainte să-mi sfârșesc fraza, mă simt caraghioasă pentru că am rostit-o.

— Ha. Nu e o coincidență.

El râde.

— Apropo, mersi.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai amintit cum e să fii tratat ca o persoană normală. A trecut mult timp de când n-am mai fost în preajma cuiva care să nu știe cine sunt.

Îl privesc, înclinându-mi capul într-o parte.

— Ia stai, cine ești?

Mă trage de păr, zâmbind cu subînțeles.

— Părinții tăi sunt de-a dreptul drăguți.

— Când obțin ceea ce vor, da, sunt.

— Prin urmare, ai lucrat la site, pentru tatăl tău, să înțeleg?

Oftează adânc.

— Asta-i chestia. Da, am lucrat. Știu, știu, n-ar fi trebuit.

— Eu n-am zis nimic, mă apăr, ridicând brațele.

— Așa că am venit cu tot felul de idei grozave pentru site, ca să-l fac să arate proaspăt și captivant, dar tata le-a desconsiderat pe toate. A zis: „Nu, vreau să fie curat și clasic.”

— Pentru clientela voastră, probabil că e mai bine.

— Cum adică?

— Adică, e improbabil ca adolescenții să-și rezerve camere la hotelurile voastre. Doar oamenii de afaceri și cei bogați. Curat și clasic merge pentru ei.

Xander închide ochii pentru o clipă, apoi zice:

— Ai dreptate. El de ce n-a putut să-mi spună așa?

— Poate c-a încercat. Tu nu-l asculți prea atent pe tatăl tău.

— Poate din cauză că vrea să mă modeleze într-o mică variantă perfectă a lui, ceea ce mă face să simt că mă înăbuș. Eu nu sunt el.

— Nu e ciudat că tu vrei să nu semeni deloc cu tatăl tău, în timp ce eu îmi doresc să știu dacă semăn măcar un picuț cu al meu?

— Iartă-mă. Am fost insensibil.

Îi ating ușor umărul.

— Nu, n-ai fost. Înțeleg ceea ce spui. Nu vrei să fii definit prin tatăl tău. Mai ales când, privit din exterior, îi semeni atât de mult. Numai că tu nu ești el. O să fii totdeauna diferit.

O să fii totdeauna nemaipomenit. De ce îmi vine încă atât de greu să pronunț cu voce tare ultima propoziție?

Îmi ia mâna într-a lui și începe să-și plimbe degetul mare pe dosul palmei mele.

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine. De ceea ce ești.

Mi se pune un nod mare în gât auzindu-i comentariul și ochii mi se umplu de lacrimi. Reușesc să le țin în frâu, însă mă surprinde cât de puternică a fost reacția. Cât de mare era nevoia de a auzi pe cineva spunând asta.

— El locuiește în New York. E ceva avocat la modă pe-acolo.

— L-ai căutat?

— Da. S-ar putea să am nevoie de un rinichi, într-o zi.

Xander izbucnește în râs.

— Când aveam doisprezece ani, am citit o povestire despre un tip care nu-și văzuse tatăl de mulți ani și ajunsese să sufere de cancer. Măduva osoasă de la tatăl lui i se potrivea perfect. I-a salvat viața.

Mă privește îndelung, atât de mult, încât încep să mă simt stânjenită.

— Nu trebuie să fii pe patul de moarte ca să-ți cauți tatăl, să știi. Îmi frec antebrățele cu palmele.

— El a părăsit-o pe mama.

Xander dă încet din cap, de sus în jos.

— Tu simți că, dacă ai vrea să-l vezi, ți-ai trăda mama?

Îmi ridic privirea spre lumină, însă chiar și-așa, încă o lacrimă îmi scapă din colțul ochiului.

— El a lăsat-o.

— Relația ei cu el nu trebuie s-o definească și pe a ta.

— Dar m-a lăsat și pe mine.

— Îmi pare rău, zice el, mângâindu-mi obrazul cu nodurile degetelor. Dar, apropo de mama ta, de ce e posibilă ei sarcină atât de devastatoare pentru tine?

— Tu crezi că exagerez?

— N-am afirmat deloc așa ceva. Știu că și eu m-aș fi necăjit dac-ar fi fost vorba despre mama mea. Doar că nu vreau să-mi proiectez propriile motive asupra ta. Spune-mi ce se petrece în creierul tău.

— Mă simt furioasă și ofensată și rușinată, toate legate laolaltă într-un haos emoțional. Pur și simplu, nu pot să cred că a fost în stare să facă din nou greșeala asta... Îmi ridic genunchii la piept și mă întorc într-o parte pe fotoliu, ca să fiu cu fața spre el. Mă simt vinovată și egoistă pentru că vreau ca o persoană să dispară din existență, dar nu vreau ca asta să se schimbe.

— O să treci tu peste sentimentele astea. O să te topești toată când o să ții copilul în brațe.

— Nu, n-o să fie așa. Nu-mi plac copiii, și nici copiii nu mă plac pe mine. Am ajuns la acest consens general de multă vreme.

El zâmbește.

— Ei bine, cel puțin vei avea destul de multă vreme ca să te obișnuiești cu ideea.

— Dacă e adevărat, precizez eu, oftând și închizând strâns ochii. Degetul lui mare îmi descrie mici cercuri pe dosul palmei.

— Mă bucur mult că te am aici. În casa mea. Ar trebui să vii în fiecare zi.

Râd, la rândul meu.

— Eu sunt de preferat în doze mici. Că veni vorba, probabil că ar trebui să plec. Avem școală mâine.

— Nici gând. Trebuie să mai stai încă o oră, cel puțin.

Mă trage pe fotoliul lui.

— Mersi pentru că ai vorbit cu mine. Știu cât îți e de greu.

Îmi las fruntea peste a lui.

— Mersi pentru că m-ai ascultat.

— A rămas valabil pentru mâine-seară?

Mâine-seară? A! Ziua carierei! Când se presupune că mama s-ar duce la întrunirea asociației întreprinzătorilor. Nici vorbă să ratez așa ceva, acum.

— Rămâne valabil.

— Dar astă-seară? mă întreabă, înfășurându-mă strâns cu brațele.

Stomacul meu pare să-și ia zborul fără mine.

— Ce e cu astă-seară?

— Ce-ar trebui să facem în ora următoare?

Mă prefac că mă gândesc.

— Să lucrăm la site-ul tău?

— Ha, ha.

Îmi compun o înfățișare serioasă, ceea ce e greu, dat fiind zâmbetul care vrea să obțină reședință permanentă aici.

— Nu, pe bune, ar trebui să-l termini.

Își înclină capul într-o parte, studiindu-mi chipul.

— Tu vorbești serios?

— Nu, îi răspund, cu buzele lipite de ale lui.

CAPITOLUL 33

Deschid ușa magazinului, ținând clopoșelul nemișcat, și-l smucesc înăuntru pe Xander.

— Ce nai...?

— Șșt!

Ascult timp de câteva clipe, ca să fiu sigură că mama n-a intrat la loc pe ușa din spate. Ea, pur și simplu, a plecat... Târziu. Eu îi zisesem lui Xander să vină la șase și jumătate, la treizeci de minute în cap după ora la care era vorba să plece ea, dar pe măsură ce treceau minutele, mi-am dat seama c-o să fie o diferență strânsă. De fapt, a ieșit mai bine așa, pentru că putem acum s-o urmărim. Înainte, mă gândisem doar că va trebui s-o găsim.

Când, în sfârșit, trag aer în piept și-mi ridic fața spre Xander, îl văd că mă fixează cu privirea, în încăperea întunecată. Sunt cu o mână pe pieptul lui, de când l-am împins de perete, imediat după ce a intrat în magazin. Respirația mi se poticnește.

Mirosul răsuflării lui n-ar trebui să-mi fie atât de familiar deja. Îl las să se reverse peste mine, închizând ochii. Deodată, îi simt buzele atingându-le ușor pe ale mele. Mi-aș dori să mă pierd în sărutul lui, dar sunt conștientă de faptul că n-avem timp.

— Haide, îl îndemn.

Îl apuc de partea din față a tricoului, îl trag spre ușa din spate, după care o întredeschid de câteva degete. Restaurantul lui Luigi e la un cvartal distanță în spatele nostru, și o văd pe mama trecând după colț la capătul aleii.

— Caymen, rostește Xander, din spatele meu. N-ai putea să mă pui la curent cu ce se petrece aici?

— O mică muncă de detectivi. De investigatori particulari, sau cam așa ceva.

Îmi vâr mâna în buzunarul de la spate și scot cele câteva fotografii pe care i le-am făcut lui Matthew cu camera foto a lui Xander. Le-am tipărit la imprimantă. Calitatea e destul de rea, din moment ce imprimanta noastră e străveche, însă imaginea e suficient de clară.

— Și ce anume văd aici?

Mă strecor afară și el mă urmează.

— Am nevoie să aflu tot ce se poate ști despre individul ăsta.

— Bun... Și ce anume știm până acum?

— Nimic.

Xander își drege glasul.

— Domnișoara Observator Științific nu are niciun fapt concret?

— Am un presentiment.

Și anume, că dacă mama e însărcinată, trebuie să aflu tot ce se poate despre potențialul tată.

— Mai nou, teoriile sunt dovedite cu presentimente?

— Ia mai taci.

El râde și mă apucă de mână. Gestul mă ia prin surprindere și probabil că am tresărit, fiindcă el mi-o strânge, chicotind. E o senzație ciudată, să-l țin de mână. Îmi amintesc de fotografia din revistă, în care i-am văzut pe el și pe Sadie ținându-se de mână, și mă întreb dacă nu cumva ne așteaptă cineva prin întuneric ca să ne fotografieze pe noi doi.

Aproape de parcă mi-ar putea citi gândurile, el zice:

— Ne-am mutat aici ca să ieșim din centrul atenției. Los Angeles e un oraș îngrozitor. Nu aveam intimitate, orice-am fi făcut.

Dau din cap în semn de încuviințare, fiindcă nu știu precis ce s-ar cuveni să răspund la așa ceva.

— Totuși, dat fiind faptul că orașul nostru nu e chiar prospera metropolă californiană, și luând în considerare răspândirea

afacerilor noastre, călătorim foarte mult. Tata mă târăște după el în destule ocazii. Cum ar fi cea de mâine. Trebuie să fiu în Florida până vineri, după care, sâmbătă, am balul caritabil.

El nu-mi cere permisiunea... nu-i așa? Doar îmi spune, pentru că... pentru că? Suntem împreună acum?

— Cred că asta era întrebarea mea: când pot să te mai văd?

— Aăă... Săptămâna viitoare?

— O să mă notezi în calendarul tău foarte mare?

— Nu știu. S-ar putea să fie încărcat de programări. Va trebui să văd cum mă sincronizez cu viața mea extrem de ocupată.

După ce trecem de colț, pot să văd copertina în alb și roșu a restaurantului italian al lui Luigi... și spinarea mamei, care tocmai închide ușa după ea. Hmm. Nu asta presupusesem c-o să se întâmple. Ea trebuia să-l întâlnească pe tipul înalt, întunecat și înfricoșător.

— Și-acum? mă întreabă Xander.

— Așteptăm.

Mă duc pe un mic petic de iarbă, din colțul cvartalului, care ne oferă o vedere favorabilă a restaurantului lui Luigi, dar nu se vede în întregime prin ferestrele acestuia. Mă așez.

— Ți-e teamă să nu-ți strici blugii? îl întreb, văzând că ezită. Nu e udă.

— Nu... doar că... îți spionezi mama? mă întreabă, așezându-se lângă mine.

— Da, îi mărturisesc, tresărind.

— Caymen, știu că ești supărată, dar chiar să fie asta calea potrivită de urmat?

Îi arăt spre fotografiile pe care încă le ține în mână.

— Am nevoie să aflu totul despre el.

Xander frunzărește din nou fotografiile.

— El să fie? Tatăl...

Nici măcar nu-și sfârșește propoziția, pare să fie la fel de rușinat pe cât sunt eu. Mă întreb dacă o fi cunoscut vreodată pe cineva care a rămas însărcinată din senin.

— Da, răspund, lăsându-mă pe spate și sprijinindu-mă în palme.

El dă aprobator din cap o singură dată, după care privește în jur.

— Așadar, cât o să așteptăm aici?

Arunc o privire spre restaurantul lui Luigi.

— Nu știi.

Poate că, după întrunire, ea s-o duce să-l întâlnească pe Matthew. Iau fotografiile de la el și le privesc din nou.

— Și, crezi că aș fi un bun detectiv?

— Ce?

— În seara asta. „Ziua carierei”, la alegerea ta.

Schițează ghilimelele în aer și reușește să le dea un aspect oarecum elegant.

— Asta ai zis că e în seara asta, nu? Era vorba să-mi găsești opțiuni potrivite de explorat. Munca de detectiv e una la care crezi că m-aș pricepe?

— Da. Sigur.

— Pentru că sunt atât de talentat în ceea ce privește observarea și descifrarea indiciilor și interpretarea semnalelor?

Începe să jumulească iarba, smulgând câteva fire. Pare extrem de ofensat.

Becul de avertisment mi se aprinde, cerându-mi să bat în retragere, să dreg busuiocul, să-i spun: „Nu, era vorba despre mine și mama, și doar aveam nevoie de ajutorul tău.” Deschid gura, însă e prea târziu.

El se ridică, își șterge palmele, apoi îmi întinde o mână.

— Te conduc înapoi.

— Eu rămân.

— Bine.

Și dă să plece.

— Iartă-mă, zic, în urma lui, și se oprește. Am fost prea absorbită de mine însămi, și penibilă. Tu ai făcut atâtea lucruri extraordinare pentru mine, în timp ce eu n-am făcut nimic pentru tine. Eu te-am dus să sapi gropi în cimitir. Tu m-ai dus la UNLV.

Se întoarce cu fața spre mine. Îi arăt ceva mai încolo, pe stradă.

— Voiam să te duc la Eddie. El avea să ne învețe cum se prepară celebrele lui briose, să ne spună cum și-a început afacerea și tot restul. Mă gândisem că ar putea să-ți placă, pentru că tu adori mâncarea, și te-aș vedea în chip de proprietar de restaurant, sau așa ceva. Dar apoi s-a întâmplat asta și ...

El anulează distanța dintre noi, îmi cuprinde fața între palme și mă sărută.

Pe moment, nu mai pot să respir, după care tot ceea ce-mi doresc e să-l inspir pe el. Să mănânc, să dorm și să beau Xander Spence. Nu mă satur. Nu știu cum de-am existat fără el, fiindcă energia lui mi se pare că e forța care mă susține în momentul acesta.

Se retrage puțin, iar eu iau o înghițitură zdravănă de aer. Mă întind cu spatele pe iarbă, din cauză că oasele mele nu mai sunt capabile să mă țină la verticală. El se lungește într-o rână alături de mine, rezemându-se într-un cot.

— Am cumpărat o rochie, îi zic, în starea mea de beatitudine.

— Hm ... Ce palpitant.

— Dacă vrei, pot să merg cu tine sâmbătă, la balul caritabil.

— Dacă? repetă el, clătinând din cap. Mi-ar plăcea la nebunie să vii la bal. Doar că am avut impresia că ești ferm hotărâtă să nu vii. Da. Vino.

Mă sărută iar și eu râd peste buzele lui. Îmi îngrop degetele în părul de la ceafa lui. El mă strânge de șold, iar eu râd din nou.

N-am auzit nici zgomot de pași, nici zornăit de chei. Tot ce-am auzit a fost că-și drege cineva glasul. Mă ridic prea repede în capul oaselor și sângele îmi năvălește la ceafă, încețoșându-mi vederea pentru o clipă. Dar, încețoșată sau nu, tot văd fața mamei privind-ne de deasupra, plină de furie.

CAPITOLUL 34

Dintr-un oarecare motiv, chicotesc. Poate din cauză că încă nu-mi pot stăpâni năvalnicele bătăi de fericire ale inimii. Poate pentru că sunt încă furioasă pe mama, pentru secretele pe care le ține față de mine, încât văzând-o și pe ea furioasă simt o oarecare satisfacție. Sau poate pentru că n-am absolut nicio idee despre ce-aș putea să spun. Oricare ar fi varianta, un chicotit sună ciudat în seara, altfel, tăcută.

— Bună, îi zic.

Ea îl studiază pe Xander, începând de la părul proaspăt tuns și sfârșind cu pantofii lui scumpi. Apoi, privirea ei disprețuitoare se întoarce spre mine.

— Ne vedem acasă.

Și, cu asta, pleacă. Îmi mușc buzele ca să-mi stăpânesc râsul. După ce ea trece de colț, mă întind pe spate și-l trag pe Xander după mine. Îl sărut, însă el se împotrivește.

— Caymen, stai ...

— Ce e?

— Ea nu știe despre noi?

— Știi asta.

— Nu. Nu știam. Am crezut că, după ce m-am prezentat, o să-i spui.

Mă simt groaznic. Exact asta ar fi trebuit să fac. Era ceea ce aveam să mă forțez să fac, înainte de mesajul blestemat de pe robotul telefonic.

— De ce să fi crezut așa ceva? Eu m-am prefăcut că nu te cunosc.

— M-am gândit că glumești. Am zis că ...

Nu mă descurc prea bine în domeniul Fă-l pe Xander Să Se Simtă Special. Îmi plimb degetele pe încheietura lui, după care îi strâng palmele între ale mele.

— Îmi pare rău. Mama are o poveste care a cam istovit-o. Și aveam de gând să-i spun, dar tocmai atunci s-au întâmplat toate astea. O să-i spun.

— Am impresia că tocmai i-ai spus-o.

Chicotesc din nou. Un colț al gurii i se ridică într-o jumătate de zâmbet.

— Și zici că la Eddie e deschis acum? Hai să mergem să mâncăm.

Xander stă rezemat de mașina lui și-și linge ultimele rămășițe de brișă de pe degete.

— Nu mi-am dat seama că ai o astfel de intrare la Eddie. Toată faza asta, cu ciocănitul secret în ușa din spate după închidere. Puteai să-mi spui asta de acum câteva luni.

— Nu împărtășesc cu oricine puținele avantaje de care dispun, îi răspund, aruncând punga goală din hârtie într-una dintre pubelele aliniate pe strada noastră.

Când mă întorc din nou cu fața spre el, mă atrage într-o îmbrățișare, făcându-mă să scot un mic țipăt de surprindere, apoi își îngroapă fața în adâncitura gâtului meu.

— Probabil că ar fi cazul să plec. Mama așteaptă, răbdătoare, să urle la mine. Ar fi mai bine să termin cu asta.

— Ea crezi că o să fie de acord? Cu noi?

Vocea îi sună înfundat de pe gâtul meu.

Desenez cu degetele prin părul lui, zâmbind.

— O să fie, de îndată ce-o ajunge să te cunoască. La drept vorbind, cum ar fi posibil să nu-i placă Xander Spence?

— Adevărat, confirmă el.

Mă mai sărută o dată, după care îmi dă drumul.

Dau să plec, dar mă întorc. El stă rezemat de mașina lui, privindu-mă cum merg, cu un zâmbet dulce pe față. Mă împleticesc, dar apoi îmi recapăt echilibrul, râzând.

— Distracție plăcută în Florida!

*

În magazinul de păpuși e întuneric, dar scara din spate e luminată. Inspir adânc și urc treptele încet, căci încă nu sunt pregătită pentru furia pe care am văzut-o dogorind în ochii mamei. Sunt prea fericită. Nu vreau ca mama să-mi strice extazul post-sărut de care sunt cuprinsă. Poate că totul o să se stingă de la sine. Încep să râd în sinea mea. Așa ceva n-o să se întâmple niciodată.

Ușa scoate un scâncet când o deschid. Aproape că pot să simt încordarea care plutește prin aer, așteptând să se inflameze. Mama stă, țeapănă, la masa din bucătărie. În încăpere e semiîntuneric: numai luminile de sub dulapuri sclipesc pe blaturile bucătăriei. Apăs pe comutator.

— De când? e primul lucru pe care-l spune ea.

— De vreo două luni.

— El e băiatul cu care ți-ai tot petrecut timpul?

— Da.

— Dar Mason? Eu crezusem că tu și Mason ...

Scutur din cap.

— Suntem doar prieteni.

Ea se ridică și se întoarce cu fața spre mine.

— Unde l-ai cunoscut?

Îmi dau seama că nu mai vorbește despre Mason. A revenit la Xander.

— Aici.

— L-ai cunoscut aici, repetă mama, arătând spre podea.

— Nu, de fapt a fost acolo, jos, o corectez, arătând spre ușă.

Dar poate că nu e tocmai momentul potrivit pentru glume, fiindcă văd cum toată fața i se asprește.

— Tu știi că familia Dalton e ...

Se oprește, parcă nefiind capabilă să pronunțe măcar cuvântul.

— Mai mult decât bogată? Mda, știu.

— Caymen ...

Scoate un oftat prelung.

— Care-i problema? Îl plac, mă place.

— Cei ca ei nu ajung să rămână cu oameni ca noi.

E rândul meu să oftez.

— Mamă, te rog. Nu suntem în secolul al nouăsprezecelea.

Ea hohotește ironic.

— Cu cât ești mai bogat, cu atât mai încet înaintează timpul.

Îi răspund cu un mic țipăt prefăcut.

— Așadar, tu spui că el o să aibă totdeauna șaptesprezece ani?

— Caymen, nu e de glumă, îmi atrage ea atenția, trecându-și o mână peste față. Ce-o să creadă doamna Dalton?

Îi privesc pumnul acum încheștat și starea mea de euforie se risipește, în sfârșit.

— Ce-are asta de-a face cu doamna Dalton?

— I-ai cunoscut nepotul în magazinul nostru. O să creadă că ne lipsește profesionalismul.

— Eu cred că doamna Dalton mă place.

— Te place ca pe fata care o servește, nu ca pe fata care umblă cu nepotul ei.

Clipesc, șocul răpindu-mi cuvintele de pe limbă. E ca și cum mama tocmai ar fi spus: „Familia lui Xander nu va considera că ești suficient de bună pentru el, și ghici ce? Chiar nu ești!”

— Știi că eu n-aș fi vrut să te vezi cu el, și tocmai de-aia m-ai mințit, în primul rând, cu privire la identitatea lui.

Nu-mi vine să cred că mama, care a ascuns atâtea lucruri de mine, mai are tupeul să vorbească în clipa de față.

— Mamă, ești caraghioasă. Ne distrăm bine împreună. N-ai putea doar să te bucuri pentru noi?

— Asta e tot ce înseamnă pentru el, de fapt. Distracție. Nu-ți dai seama? Tu nu ești decât un mic amuzament pentru el, Caymen, ceva diferit, până când va fi pregătit să se așeze cu adevărat la casa lui.

— Ia stai, ți-am dat impresia că vreau ca el să mă ceară în căsătorie? Aveam de gând să aștept cel puțin încă trei luni până să-i cer așa ceva.

Ea îmi ignoră în totalitate sarcasmul.

— El se distrează. E ceva palpitant: să ieși cu fata care locuiește deasupra magazinului de păpuși. O aventură. Dar el nu se oprește la mărunțiș. O să-ți frângă inima.

— Uau, chiar nu mă mai mir de ce tatăl meu n-a venit niciodată să mă vadă.

— Tatăl tău n-a vrut niciodată să te vadă! Asta vreau să-ți demonstrez, Caymen. Nu-ți dai seama? El ne-a părăsit.

Răsuflu apăsător, cu pieptul ridicându-se și coborând în mișcări ample, și, cu toate astea, am senzația că niciun pic de oxigen nu-mi ajunge în plămâni.

— Minunat! Crezi că aș putea să-l șantajez? Să-mi fac apariția la serviciul lui țipând „Tati”? Ca Will Ferrell în *Elful*?

— Caymen, glumele pe tema asta n-au cum să ne facă pe niciuna dintre noi să se simtă mai bine.

Am senzația că-mi strânge cineva inima în pumn.

— *Elful* nu e subiect de glumă. E un film clasic.

Mama scoate un oftător din rărunchi.

— Mă găsești aici, dacă vrei să discutăm despre ceea ce simți în realitate. Și nu te pot împiedica să-l vezi pe Xander, însă dacă ai încredere în judecata mea sau dacă-ți pasă cât de puțin de părerea mea, n-o să-l mai vezi.

Ea nu vrea să știe ce simt eu în realitate. Ea nu vrea decât ca eu să nu-l mai văd pe Xander.

— Părerea ta a fost consemnată, îi zic, după care părăsesc încăperea, sperând că voi putea să respir din nou cât de curând.

¹ Comedie muzicală americană cu specific de Crăciun, apărută în anul 2003, în regia lui Jon Favreau, cu Will Ferrell, James Caan, Ed Asner și Zooey Deschanel ca protagoniști. Unul dintre elfii lui Moș Crăciun își descoperă adevărata identitate omenească și se duce în New York City ca să-și cunoască tatăl biologic, răspândind bucuria Crăciunului într-o lume dominată de cinism.

CAPITOLUL 35

Sâmbătă, aștept în fața magazinului. Eu și mama abia dacă ne-am băgat în seamă una pe cealaltă toată săptămâna și nu vreau ca ea să profite de ocazia asta ca pretext pentru a-și reafirma oribilele păreri despre Xander, așa că-i anulez orice posibilitate. Mă foiesc, incomodată de pantofii mei cu toc (care, de fapt, sunt pantofii lui Skye). Eu nu prea port tocuri. Dar există anumite sacrificii la care sunt dispusă pentru Xander și, din câte se pare, pot să adaug „tocurile” pe lista aflată în creștere ... imediat după „relația cu mama mea”.

El își face apariția într-un automobil sport, negru lucios, determinându-mă să-mi mușc buza. Am tot glumit spunând că are mai multe mașini. De ce trebuie să se încadreze atât de bine în anumite stereotipuri și să le nesocotească pe altele? E de parcă ar tinde să dovedească justetea părerilor exprimate de mama, numai la suprafață, astfel încât ea, de fapt, să fie obligată la un efort ca să-și dea seama că greșește. Or, ea n-o să facă un astfel de efort.

Coboară din mașină și inima mea îmi dă de știre că îl place și acum pe Xander, și încă foarte mult. Arată uluitor în costum. Astă-seară are părul pieptănat pe spate, ceea ce-l face să pară mai matur decât este în realitate. Tenul lui are o strălucire sănătoasă, urmare a expediției în Florida.

— Mi-a fost dor de tine, îmi zice.

— Și mie.

— Arăți superb.

Chiar dacă mi se potrivește bine, rochia mă face să mă simt rușinată, căci se mulează pe toate locurile potrivite. Iar faptul că am

cumpărat-o de la un magazin second-hand nu mă ajută să mă simt mai bine. Rochiile din seara asta vor fi de două ori mai elegante și de o sută de ori mai scumpe.

— Mă simt ca o escroacă.

— De ce? N-ai umblat toată viața pe la baluri din astea?

— O, da, grămezi, răspund, lovindu-l peste braț.

— Ei bine, ești norocoasă. Mama mă forțează să mă duc mereu.

— Are dreptate să te forțeze. Ar fi o crimă să priveze lumea de ocazia de a te vedea în costum.

— Ți place? mă întreabă, trăgând de poalele sacoului.

— Da. Foarte mult.

Îmi încolăcește mijlocul cu un braț și mă trage aproape de el, improșcându-mă cu o varietate de miresme, de la pastă de dinți până la after-shave. Tocurile mă fac să mă împleticesc un pic, dar mă las pe el și-mi restabilesc echilibrul. Îl îmbrățișez și, pentru o clipă, mă îngrijorează gândul că mama ar putea să ne privească pe fereastră, dar mirosul și brațele lui îmi amintesc pentru ce lupt. Pentru asta. Pentru el. Mă simt bine în brațele lui. Toate lucrurile pe care le-a spus mama despre mine și despre el parcă dispar când sunt în brațele lui.

— Miroși frumos, îmi zice, sărutându-mă pe obraz.

— Și tu.

Privește peste umărul meu, spre magazin.

— Intrăm?

— Nu... Nu.

Îl strâng și mai tare în brațe. Mi-aș fi dorit să-l pot lua înăuntru. Mi-aș fi dorit ca mama să ajungă să-l cunoască, să-l accepte așa cum l-a acceptat pe Mason.

— Bine, zice el, conducându-mă până pe cealaltă parte a automobilului, deschizând portiera din dreapta și ajutându-mă să urc. După ce intră și el în mașină, pornește motorul și apoi mă privește lung. Care-i problema, puiule? mă întreabă, luându-mi mâna și așezând-o pe genunchiul lui.

— Asta e numele de alint pe care o să-l folosim? Puiule?

Iese cu spatele din locul de parcare și se încadrează pe stradă.

— Nu-ți place?

— Merge. Totuși, mă duce cu gândul la păsări.

— Atunci, ai vreo altă propunere?

— Am fost totdeauna înclinată spre „dulceață”, în principal pentru că eu nu sunt dulce, așa că mă face să râd.

— Ce zici despre „păpușică”?

— Ha! Numai dacă vrei să mă faci să mă crispez.

— În regulă, atunci Schimbătoarea de Subiect. Ți se potrivește de minune, remarcă el, strângându-mi mâna. Frumoasă încercare, dar... care-i problema... păpușică?

Oftez.

— Am avut o ceartă epocală cu mama.

— În legătură cu mine?

— Cât ești de arogant! Tu crezi că totul are mereu legătură cu tine?

— Și-atunci, în legătură cu ce v-ați certat?

— Cu tine.

Xander zâmbește. Îi ador zâmbetul. Nu vreau să vorbesc despre mama. Vreau să vorbesc despre zâmbetul lui, sau despre sărutat. Da, mi-ar plăcea să vorbesc despre sărutat.

— Ce anume nu-i place mamei tale la mine?

— În principal, faptul că ești bogat. Dacă măcar aspectul ăsta l-ai putea schimba, mi-ai face viața cu mult mai ușoară.

— O să mă străduiesc.

— Mersi. Ești foarte îndatoritor.

— Prin urmare, ea vrea ceva diferit pentru tine?

— Cum adică?

— Diferit de trecutul ei?

— Exact. În esență, nu vrea să cunosc un tip bogat, să rămân însărcinată și să-l pun pe fugă pe tipul bogat.

— Ea atribuie toate astea banilor?

— Știu, e ridicol.

— Așadar, de la asta a pornit toată povestea cu locuitul deasupra unui magazin de păpuși?

Îmi amintesc cum i-au dat bani părinții tatălui meu, ca să-și pornească afacerea cu păpușile.

— La drept vorbind, da.

— Ia stai, înseamnă că tu ai locuit acolo toată viața?

— Da.

— Uau, radicală mai e!

Ce legătură o avea „radicalismul” cu locuițul deasupra unui magazin de păpuși?

— Din anumite puncte de vedere, cred că da.

— Eu am crezut că mama mea e așa, dar mama ta câștigă premiul.

Salonul de bal al hotelului e cea mai frumoasă încăpere din câte am văzut vreodată în viața reală: candelabre mari, podele cu mozaicuri, draperii groase, înalte până în tavan. Xander mă conduce spre o masă din față și eu inspir adânc. Care era sfatul ăla penibil pe care mi l-a dat Henry înainte să-l cunosc pe Mason? A, da, să fiu eu însămi. Nu sunt prea sigură că o să meargă aici. Poate c-ar trebui să-mi aleg o altă persoană pe care s-o intruchipez în seara asta.

Deodată, o zăresc pe doamna Dalton și-mi vine s-o iau la fugă și să mă ascund. În oricare alt moment și în oricare altă situație, prezența ei m-ar fi făcut să mă simt în largul meu, însă după cele spuse de mama, îmi simt mâna înfierbântându-se în cea a lui Xander, ca și cum ar fi un reflector îndreptat spre degetele noastre întrepătrunse.

Mă holbez la ea prea mult timp, fiindcă privirile ni se întâlnesc. Pe frunte mi se formează broboane de sudoare, așa că mi-o șterg. Ea zâmbește și-mi face semn cu mâna.

— Cred că suntem convocați, îmi zice el, făcându-mi cu ochiul în timp ce-și pronunță cuvântul preferat.

Mi-ar plăcea să-i răspund pe un ton la fel de jucăuș, dar sunt mult prea emoționată.

— Caymen, mă întâmpină doamna Dalton. N-am știut că vii. Îmi pare foarte bine că te văd. Mă bucur să constat că Alex și-a exercitat farmecul asupra ta.

— A fost greu, buni. Fata asta nu e ușor de cucerit, răspunde el și-mi sărută mâna.

— Multe lucruri pe care merită să le ai nu sunt ușor de obținut.

Poate că mi s-o părea mie, dar nu sună ca reacția unei persoane supărate că nepotul ei umblă cu slujitoarea.

— Vezi să te porți frumos cu ea, că altfel..., îl avertizează doamna Dalton pe Xander, cu degetul arătător îndreptat spre el.

— N-ar trebui să-i spui ei asta, pentru mine? Sunt nepotul tău, în definitiv!

Se apleacă și o sărută pe obraz, șoptindu-i ceva care-i provoacă râsul doamnei Dalton.

— Ce i-ai zis? îl întreb, după ce ne îndepărtăm.

— I-am zis că ești pe deplin capabilă să-ți lansezi și să-ți duci la îndeplinire propriile amenințări și că n-ai nevoie de gărzi de corp suplimentare.

— E adevărat.

— Eu trebuie să socializez un pic înainte de a ne așeza, dar în schimb o să dansez cu tine, după care o să ne căutăm masa.

— Nu!

— Nu vrei să dansezi cu mine?

— Nu, adică, sigur, o să dansez cu tine, dar nu alege tocmai seara asta, seara specială pentru mama ta, ca să joci rolul fiului cel rău. O să dea vina pe mine.

Xander izbucnește în râs.

— Ba n-o să dea. Mama chiar a comentat recent despre cât de responsabil am devenit. Și-ți atribuie ție meritul pentru asta.

— Nu mi-am dat seama că sunt o influență atât de bună pentru tine, dat fiind faptul că în ultimul timp am fost regina iresponsabilității.

Asta conform părerilor mamei mele.

— Haide, tocmai interpretează cântecul nostru.

Ascult timp de un minut. O formație amplasată într-un colț cântă nu știu ce piesă clasică și, așa cum a amintit Lucas, nu are solist vocal.

— Asta e cântecul nostru?

— Păi, doar e formația ta, ai uitat? Așa că orice cântec ar interpreta e tot al nostru.

— Foarte adevărat.

Faptul că port tocuri mă aduce la înălțimea ideală ca să-mi pot freca nasul de gâtul lui. Li deschii cei trei nasturi ai sacoului și-mi strecur mâinile pe spinarea lui, în timp ce ne legănăm pe ritm, împreună cu alte câteva perechi.

Xander începe să inventeze versuri ridicole pentru cântec și să mi le intoneze extrem de fals în ureche.

— Ar trebui să iei un microfon. Formația are nevoie de tine.

— Ce? Preferi vocea dulce a lui Tic?

— Da.

— Și eu, mărturisește el, râzând.

O voce feminină răzbate prin flecăreala noastră.

— Bună seara din nou, Caymen.

Xander se oprește și se întoarce.

— Mamă, exclamă, îmbrățișând-o.

După care ea mă surprinde, îmbrățișându-mă chiar pe mine. Părul ei blond e coafat. Sprâncenele sunt impecabil pensate și probabil că și-a injectat ceva în piele de e atât de catifelată.

— Mă bucur să-mi văd fiul zâmbind atât de mult. Zâmbetul îi stă bine, nu crezi?

— Eu îl numesc arma lui secretă.

Xander își increțește fruntea.

— Chiar?

— De cele mai multe ori, în sinea mea, dar câteodată, pe la spațele tău.

O privesc pe doamna Spence cu coada ochiului. Sunt eu însămi; sper numai ca ea să nu fie împotriva sarcasmului. Văd că are zâmbetul pe buze, motiv pentru care-mi închipui că sunt în siguranță.

Xander mă trage spre el.

— A, bun, asta explică multe.

— Eu am trecut doar ca să vă salut. Totuși, nu pot să rămân. Cineva trebuie să prezideze evenimentul, ne zice doamna Spence. Apoi își plimbă o mână pe umărul meu. Dar hai să stăm de vorbă mai târziu, noi două. Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine.

Încuviințez din cap și zâmbesc, chiar dacă sunt tentată să zic: „Asta sună a tortură.”

După plecarea ei, Xander mă ia de mână și mă trage din nou aproape, legănându-se în ritmul muzicii.

— Acum, nu că m-aș aștepta să le ții minte numele, dar dă-mi voie să ți-i arăt pe toți membrii familiei mele.

Nu numai că începe să-mi spună numele foarte multor persoane din salon, dar le mai și atribuie tuturor câte o mică poveste caraghioasă.

— Iar asta, îmi zice, arătând spre cealaltă parte a salonului, e verișoara mea Scarlett.

— A, păpușa, zic eu, lăsând capul într-o parte. Da, chiar seamănă mult cu păpușa aia.

— Nu-i așa?

El râde, dar aproape de parcă ar ști că vorbim despre ea, imediat ce îl vede pe Xander, Scarlett pornește în direcția noastră.

— Scarlett, o întâmpină Xander.

Ea îi oferă o strângere de mână moale, după care sărută aerul de lângă obrazul lui.

— Ți-o prezint pe Caymen.

— Bună. Am auzit foarte multe despre tine.

Îi arunc o privire piezișă lui Xander. Oare vorbește despre mine chiar tot timpul? Și care ar fi reacția potrivită unei asemenea declarații?

— Din câte-mi dau seama, Xander ar avea nevoie să iasă mai mult, dacă eu sunt subiectul de interes.

Scarlett îmi oferă un zâmbet cam la fel de larg ca al păpușii cu care seamănă, apoi îl strânge de braț pe Xander.

— Ai văzut pe cine a adus astă-seară fratele tău?

— Nu, încă n-am ajuns până acolo, îi răspunde Xander, care-și lungește gâtul, evident încercând s-o depisteze pe partenera fratelui său.

— Nici să nu ajungi, dacă poți să eviți asta. Caz grav de complex al Cenușăresei¹.

Xander izbucnește în râs.

— Serios? Lucas?

— Nu mă miră, dacă stau să mă gândesc la ce universitate merge, mai comentează ea, răsfrângându-și buza.

Oare Xander n-a informat pe nimeni din familia lui că eu sunt săracă lipită pământului? Dar, dac-ar fi făcut-o, n-ar fi încercat să camufleze ceea ce tocmai a afirmat Scarlett, în loc să dea impresia că e de acord cu ea?

— În orice caz, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Caymen, dar tocmai a intrat Bradley, așa că trebuie să plec.

O urmărim din priviri cum se îndepărtează, iar eu îl aștept să limpezească lucrurile, dacă ea tot a plecat. Poate să spună că verișoara lui e o snoabă îngâmfată de prima mână (ceea ce și este, se vede cu ochiul liber). Dar el nu face așa ceva. Îmi oferă brațul și-mi zice:

— Hai să mergem să ne așezăm la masă.

Mă conduce drept spre Lucas, motiv pentru care-i zic:

— Parcă Scarlett a zis că ar trebui să-i evităm.

— N-avem cum să-i evităm toată seara. Locurile sunt stabilite, iar mie mi-e foame.

— Caymen, exclamă Lucas, ridicându-se și îmbrățișându-mă cu un singur braț. N-am crezut c-o să vii astă-seară. Te-ai gândit să-i oferi o șansă plictiselii, până la urmă?

¹ Sindrom descris pentru prima oară de scriitoarea americană Colette Downing, care a scris o carte despre frica de independență a femeilor. Constă în dorința inconștientă a femeii de a avea pe cineva care să-i poarte de grijă. Asemănarea cu Cenușăreasa provine din faptul că personajul de basm are numeroase calități, dar nu e în stare să-și schimbe situația prin propriile acțiuni, având nevoie de intervenția unei forțe exterioare.

— Mda, mă rog...

Nici măcar nu mai știu ce să zic. Încă sunt șocată după ceea ce tocmai am auzit din partea lui Xander și a lui Scarlett.

Lucas face semn spre fata din dreapta lui.

— Ea e Leah.

Leah nu se ridică, dar imi zâmbește.

— Mă bucur să te cunosc.

Xander imi trage un scaun și mă așez, ca amortită.

— Unde e Samuel? se interesează Xander, privind în jur.

Mai sunt două cartonașe cu nume în fața celor două scaune deocamdată goale.

— E pe drum.

Samuel sosește peste mai puțin de cinci minute și, la fel ca atunci când Lucas și Xander s-au întâlnit pe aeroport, Xander și Samuel se îmbrățișează de parcă nu s-ar mai fi văzut de veacuri. Lucas li se alătură. Pe urmă, Samuel ne-o prezintă pe partenera lui și facem schimb de amabilități.

— Samuel, zice Xander, punându-și o mână pe mijlocul meu. Ți-o prezint pe Caymen Meyers.

— Acea Caymen Meyers? întreabă Samuel, cu un zâmbet enorm, și mi se par izbitoare diferențele de înfățișare dintre cei trei frați.

Xander, categoric, a căpătat tenul mai închis al tatălui, iar ceilalți seamănă cu mama lor.

— Am auzit foarte multe despre tine, imi zice Samuel.

— Îmi pare rău, îi răspund.

Ne așezăm cu toții și Samuel își ridică paharul gol, făcându-i semn unui chelner aflat în trecere, care vine și i-l umple.

— Prin urmare, Caymen, te înrudești cu acei Meyers de la SCM Pharmacy?

Dau să-i răspund că nu, însă Xander mă-o ia înainte.

— Da, sunt bunicii ei. Sunt pe lista de oaspeți din seara asta. Își rotește privirea în jur. Încă n-au sosit, dar imediat cum vor apărea, o voi forța pe Caymen să mă prezinte.

— Tata are un foarte mare respect față de bunicul tău, remarcă Samuel. El spune că orice om capabil să obțină un astfel de profit din magazine de nivel mediu sigur e un geniu. Mi-ar plăcea și mie să am un creier de afacerist viclean ca al lui.

Sunt prea năucită ca să mai pot gândi. De-asta a fost familia lui Xander perfect de acord cu mine? Fiindcă a lansat el povestea că aş fi bogată?

CAPITOLUL 36

— Eu n-am bunici.

Lucas și Xander încep să râdă, după care Lucas zice:

— Ea spune tot felul de lucruri cu o față atât de serioasă ... Tu cum îți dai seama când glumește și când nu, Xander?

— Glumește mereu.

Samuel zâmbeste, apoi reia:

— N-am știut că soții Meyers mai au rude în viață pe-aici, până când mi-a zis Xander.

Xander încuviințează din cap.

— Nici eu n-am știut, dar mi-a zis buni.

Nimic din toate astea n-are sens. Doamna Dalton probabil că a făcut o confuzie. De ce-o fi crezut că mă înrudesesc cu acești Meyers putred de bogați? Doar pentru că avem același nume de familie?

Înghit cu greu și studiez mesele din jurul nostru. Apoi privesc ușa, urmărind cum intră și ies oamenii. Într-un fel, glumisem afirmând că nu am bunici. De fapt am, ba chiar două perechi. Doar că nu-i cunosc. Părinții mamei au dezmoștenit-o atunci când a rămas gravidă cu mine, iar părinții tatălui meu au plătit-o ca să-și țină gura. Am cei mai vicleni bunici din câți există. Meyers e numele de familie al mamei, dar e unul obișnuit. Mama n-are cum să fie înrudită cu acei Meyers de la SCM Pharmacy. E doar o coincidență. O fixez cu privirea pe doamna Dalton, aflată de cealaltă parte a salonului. Scumpa doamnă Dalton îmi zâmbeste.

Toți cei de la masă mă privesc și așa îmi dau seama că probabil mi-a pus cineva o întrebare. O mână mă strânge de genunchi și

tresar. Las ochii în jos și urmăresc traseul mâinii până la umărul lui Xander, apoi până la ochii lui în care se citește îngrijorarea.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Nu ... da ... Dar aş avea nevoie să merg la toaletă.

— Treci de uşile alea și la dreapta, îmi zice el. Se ridică, îmi arată drumul, după care mă sărută pe obraz. Nu cumva să fugi pe fereastră sau mai știi eu ce. Ne pregătim pentru partea cea mai plictisitoare. N-ai vrea s-o ratezi.

Încerc să râd, însă nu iese niciun sunet. Toaleta e o bine-venită alinare; mă închid într-o cabină și încerc să cuprind cu mintea ceea ce tocmai s-a întâmplat. Xander crede că sunt bogată. El crede că provin dintr-o familie bogată. De-asta nu a avut tatăl lui nicio problemă cu mine, de îndată ce mi-a aflat numele, și de-asta se comportă frații lui ca și cum le-aș fi egală. Un hohot de plâns reușește să-mi scape, dar îl astup cu palma.

— Băieții bogați sunt proști, zic, silindu-mă să mă infurii, pentru că nu-mi permit să fiu jignită acum.

Trebuie să ajung acasă cu demnitatea întreagă.

Tocmai vreau să ies din toaletă și aproape că primesc o ușă peste nas când e deschisă atât de repede, încât abia mai am timp să mă dau deoparte din calea ei.

— Scuze, zice o fată, repezindu-se pe lângă mine.

Deschide robinetul și începe să-și frece o pată de pe bluza ei albă încheiată până la gât. Când îi observ și fusta neagră, îmi dau seama că trebuie să facă parte din personalul de servire. Pare gata să izbucnească în plâns.

— Ai pățit ceva?

— Tocmai m-a stropit cineva cu vin roșu pe bluză și nu cred c-o să mai iasă, îmi explică ea, frecând și mai tare. Șeful meu o să mă trimită acasă, adaugă, întinzând mâna spre dozatorul de săpun lichid.

— Stai. Nu da cu săpun. Uite, am eu ceva.

Caut prin geantă și scot o sticlută cu soluție de peroxid. Păpușile din magazinul nostru nu se aleg prea des cu pete, însă din când în când un băiețel cu mâinile lipicioase sau un băutor de cafea pot

provoca anumite accidente. Soluția asta face minuni. Îi tamponez bluza cu un pic din ea, după care o usuc cu un prosop din hârtie.

— Ia uită-te acum. Magie!

Își examinează bluza, după care mă cuprinde în brațe. Apoi, dându-și seama probabil că nu trebuie să maltrateze oaspeții, se desprinde de mine, roșie la față.

— Îmi cer scuze. Doar că... Mulțumesc foarte mult.

— Nu e decât o soluție pentru îndepărtarea petelor.

— Oricum, sunt recunoscătoare.

— N-ai pentru ce.

Își mai privește pentru o ultimă oară bluza curată, apoi îmi zice:

— Trebuie să mă întorc.

— Ai face bine.

Ea pleacă, iar eu mă reazem de peretele plakat cu faianță. „Criza” ei mi-a distras atenția pe moment, dar nu mi-a șters din minte ceea ce mă așteaptă dincolo de ușa asta.

Trebuie să ies de-aici. N-o să-l pot privi în ochi pe Xander când o să-i spun adevărul. Mă întorc în salonul de bal și cât pe ce să mă ciocnesc pe hol de o femeie cu cască în ureche și o mapă în mână.

Trec pe lângă ea, dar deodată mă opresc.

— Dumneavoastră sunteți organizatoarea evenimentului?

Femeia îmi zâmbeste, așa cum a fost instruită să procedeze cu oaspeții, însă îi văd în ochi semnele evidente ale stresului. Probabil, crede că am o reclamație.

— Da, pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Mi-a spus Xander Spence că bunicii mei ar fi aici, dar eu nu reușesc să-i găsesc. Ați putea să-mi spuneți la ce masă stau? Meyers, precizez, arătându-i mapa, ca și cum ea n-ar ști de unde să ia schema așezării oaspeților la mese.

— Sigur că da, răspunde ea. Răsfoiește paginile, parcurge cu degetul un tabel, după care exclamă: Aha! Iată-i. Masa cu numărul treizeci. Vă arăt eu unde este.

— Mulțumesc.

Mă simt de parcă aș merge pe sub apă. Îmi mișc picioarele cu incetinitorul; capul îmi bubuie de presiune. Imediat cum ajung înăuntru, mă retrag până la cel mai apropiat perete, iar ea mă urmează.

— Sunt chiar acolo. Doamna e cu bluza turcoaz. O vedeți?

Urmăresc linia indicată de degetul ei, până la doamna în turcoaz.

— Da. Ea e. Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce, zice organizatoarea evenimentului și pleacă în grabă, probabil ca reacție la mica voce pe care am auzit-o urlându-i în ureche.

Sunt cu spatele spre mine, însă femeia în turcoaz are părul brun lung până la umeri, iar bărbatul de lângă ea, de un argintiu distins. Rămân la marginea salonului și dau roată încet, așteptând momentul în care am să le zăresc chipurile. În sfârșit, le văd. Aștept să fiu izbită de o recunoaștere instantanee, de un sentiment, dar nu se întâmplă nimic. O mică parte din povară mi se ridică de pe umeri.

Femeia își ridică fruntea și privirile ni se întâlnesc. Pe față îi apare o expresie care-mi sporește povara, adăugând două tone suplimentare: recunoașterea. Buzele ei formează cuvântul „Susan”. Pot să văd asta tocmai din locul în care stau. Obrajii încep să-mi ardă când văd numele mamei mele pe buzele ei.

Doamna Dalton n-a făcut o confuzie. Acești Meyers sunt bunicii mei.

Femeia își apucă soțul de antebraț, iar el o privește nedumerit. Nu mai stau să văd cum se derulează scena. Mă răsucesc pe călcăie și pornesc direct spre ieșire... dar nimeresc drept în pieptul lui Xander.

— Iată-te. Tocmai au adus aperitivele la masă. Avem caviar și biscuiți cu un soi de salată grecească. Ți place caviarul?

— Nu știu. N-am mai mâncat până acum.

Deodată, mă izbesc cuvintele lui de mai devreme, despre mama mea, că ar fi radicală, și despre faza cu locuitul deasupra magazinului de păpuși. El crede că mama a făcut astea intenționat. Ca să-mi

arate cum trăiește cealaltă jumătate a omenirii. Și abia acum îmi dau seama că, într-un fel, așa a și fost. Mama a crescut în bogăție. De-aia știe ea mult mai multe decât ar fi trebuit despre avantajele și dezavantajele unei vieți de bogătaș. Mama mea...

Mama mea m-a mințit. Viața mea e o minciună. Ba nu. Viața ei e o minciună. A mea e adevărul. Suntem falite. Un singur atom de oxigen consumat în plus poate aduce ruina magazinului nostru.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? mă întreabă Xander.

Probabil că din ochi îmi țâșnesc raze ucigătoare, fiindcă sunt nespus de furioasă.

— Tu m-ai plăcut doar fiindcă ai crezut...

Nu mai pot nici măcar să-mi închei fraza. Sunt mult prea furioasă. Nu numai pe el. Pe tot. Pe mama mea, pe situație, pe bunicii pe care nici măcar nu-i cunosc.

— Trebuie să plec.

Mă întorc exact la timp ca să zăresc o altă figură familiară stând în apropiere. Una pe care nu mă interesează s-o văd. Robert. Zărindu-i chipul, îmi doresc să-i fi turnat răcoritoare pe el data trecută.

Xander mă apucă de cot.

— Stai. Vorbește cu mine.

— Nu cred că ți-am reținut vreodată numele, zice Robert.

— Nici nu ți l-am spus vreodată, mârâi printre dinți.

— Unde ți-e iubitul în seara asta? Mason, nu? Să știi că e un solist destul de bun.

Strânsoarea mâinii lui Xander pe cotul meu se întetește.

— Robert, nu e momentul acum.

— Dar am văzut-o la un concert săptămâna trecută. Nu mi-am dat seama că ea și Mason sunt împreună.

— Nu suntem, ripostez eu.

— Cum adică? întreabă Xander, lăsându-și mâna să cadă de pe brațul meu.

— Erau călare unul pe celălalt.

— Ba nu eram!

Cu coada ochiului, îmi zăresc bunica, aproape să ajungă lângă noi.

— Trebuie să plec.

— Caymen!

Privirea lui Xander pare rănită, însă și eu sunt rănită. Prea rănită ca să mai pot gândi. Prea rănită ca să mă apăr împotriva ticălosului de prieten al lui. Nu vreau decât să plec.

Ceea ce și fac.

CAPITOLUL 37

Două sentimente rivale se luptă pentru atenția mea când intru în magazin. Unul e volumul extrem de furie resimțită împotriva mamei, pentru că m-a mințit toată viața despre tot. Celălalt sentiment e o durere intensă a inimii, îmboldindu-mă să mă reped în brațele mamei și să-i spun că a avut dreptate în privința oamenilor bogați și că am nevoie de ea ca să-mi alunge suferința.

O găsesc stând ca o statuie în spatele casei de marcat, ca și cum m-ar aștepta pe mine. Luminile sunt stinse și doar câteva rafturi li-căresc. Expresia de pe fața ei e aproape la fel de lipsită de viață ca a păpușilor de care e înconjurată.

— Îmi pare rău, îmi zice. Am fost nedreaptă.

— Au fost acolo astă-seară, o anunț, cu o voce răgușită.

Gâtul încă mă doare.

— Cine?

— Părinții tăi.

Șocul, urmat de o senzație de pustiere, îi boțeste chipul; își lasă capul pe tejgheaua din fața ei. Sunt prea ocupată să-mi plâng mie de milă, ca să-mi mai fie milă de ea. Trec pe lângă ea, urc treptele și ajung în camera mea, având grijă să închid bine ușa.

Am văzut multe păpuși sparte la viața mea. Unele cu stricăciuni mici, cum ar fi un deget lipsă, dar și altele cu membre dislocate sau cu cranii sparte. Nimic din toate astea nu se compară cu cât de zdrobită mă simt eu în clipa asta. E vina mea. Am știut totdeauna că facem parte din specii în întregime diferite. De ce-am crezut că aş putea să fac parte din lumea lui?

Mă schimb într-o bluză și un pantalon de trening și mă ghemuiesc pe pat, lăsând în sfârșit lacrimile care mi se acumulaseră în interiorul capului să se reverse în hohote sacadate.

Aud o mică bătaie în ușă, dar n-o iau în seamă. Asta n-o împiedică să intre. Și de ce ar împiedica-o? E clar că ea nu are nici pic de respect față de sentimentele mele. Îmi alung din nou lacrimile și mă străduiesc să-mi controlez respirația. Ea se așază pe pat în spatele meu.

— Chiar nu există o explicație valabilă a motivului pentru care am ținut secretă identitatea părinților mei față de tine. Bănuiesc că, poate, o mică parte din mine a crezut că tu ți-ai dori să trăiești o viață ca a lor. Că eu n-aș putea să-ți ofer destul și că tu te-ai duce să cauți la ei ceea ce ți s-ar părea că-ți lipsește.

Dacă ea m-ar fi lăsat în pace acum, aș fi putut să țin totul în mine, dar vâlvățile din gâtul meu sunt pregătite să erupă.

— De ce i-ai părăsit? o întreb, săltându-mă în capul oaselor. Ce-au făcut?

— Caymen, nu. Ei, într-adevăr, m-au dat afară. M-au dezmoștenit. În privința asta am fost mereu sinceră cu tine. Numai că îmi pare rău. Sincer îmi pare. Aș fi putut să fiu mai deschisă. Am fost furioasă și rănită și mândră față de părinții mei. Nu le-am oferit nicio șansă de răscumpărare, chiar dac-ar fi vrut-o. Am dispărut, pur și simplu.

— Și când mă gândesc că m-ai făcut să mă simt oribil, doar pentru că l-am ținut pe Xander în secret. M-ai făcut să mă simt un om de nimic. Să cred că doamna Dalton și familia ei m-ar urî.

— Îmi pare foarte rău.

— Doamna Dalton știe cine ești? Nu înțeleg.

— Îmi știe povestea, dar n-am crezut că mi-ar cunoaște părinții. Probabil că mi-a păstrat secretul în tot acest timp.

— Pur și simplu, nu știu dac-o să mai pot avea încredere în tine vreodată. Sunt furioasă.

— Înțeleg. Sper c-o să poți, dar te înțeleg.

— Și Xander... Nu e perfect, dar a fost bun și s-a purtat frumos cu mine, dar tu n-ai vrut să-i oferi nici măcar o șansă. El nu e tatăl meu. Iar eu nu sunt tu. Eu n-o să rămân însărcinată și apoi să fug.

— Știu, incuviințează ea.

Deodată, mama se apucă de stomac cu ambele mâini și inspiră scurt.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, sunt bine. Trebuie doar să...

Se ridică de pe pat, clătinându-se un pic, după care se echilibrează ținându-se de perete.

Mă ridic și eu.

— Nu arăți prea bine.

— Ar trebui să mă duc în pat.

Încearcă să facă un pas, dar se împleticește și se prinde de spătarul scaunului meu de birou.

— Mamă. Ceva nu e în regulă.

Ea se apucă din nou de stomac și se repede afară din camera mea.

O urmez tocmai până la baie, unde ajunge abia în ultima clipă ca să vomite în chiuvetă. Chiuveta e acum colorată în roșu aprins.

— Mamă! Țsta e sânge?

Își șterge gura, mănjindu-se de sânge de-a lungul încheieturii. Apoi tușește.

— Ți s-a mai întâmplat așa ceva până acum?

Scutură din cap.

— Bun, mergem la spital. Imediat.

Patrulez pe hol, așteptând ca medicul să-mi spună ce se-ntâmplă. Sunt aici de două ore. Când, în sfârșit, apare, mă simt în pragul leșinului. El privește în jur, făcându-mă să mă întreb ce mai așteaptă, când deodată mă întreabă:

— Numai tu?

— Numai eu? repet, fiindcă nu-i înțeleg întrebarea.

— Mai e și altcineva aici cu tine?

— A. Nu. Numai eu.

Mă simt vinovată. Poate c-ar fi trebuit să-l anunț pe Matthew. El ar fi trebuit să fie aici. El are dreptul să știe. Îmi jur în sinea mea că o să fac rost de numărul lui și-o să-l sun de îndată ce-o să termin de vorbit cu medicul.

— Vă rog, mama e bine?

— Ceva mai bine. Facem câteva teste, încercăm să lămurim anumite lucruri. I-am dat ceva care s-o ajute să doarmă.

— Și... ăăă... Nu știu cum s-o zic. Copilul e bine?

— Copilul? repetă doctorul, făcând ochii mari și cercetând mapa din mână. Ți-a zis ea că e însărcinată?

— Nu. M-am gândit doar că ar fi o posibilitate.

— Nu. Nu e. Dar o să mai derulăm vreo câteva teste ca să verificăm.

Mă simt rușinată pentru mica fărâmbă de ușurare pe care o resimt. Rușinea nu dăinuie mult, totuși, deoarece varianta asta fiind aproape complet eliminată, înțeleg că asta înseamnă posibilitatea ca ea să aibă ceva mai grav. Îngrijorarea care pune stăpânire pe mine nu mai lasă loc pentru rușine.

— E bolnavă? îl întreb, cu glasul sugrumat.

— Da, și încercăm să ne dăm seama care a fost cauza. Am eliminat câteva chestii majore, ceea ce e bine.

Mă bate pe umăr, de parcă asta ar face să sune mai bine ceea ce spune.

— O să știm cât de curând.

— Pot s-o văd?

— Acum doarme și are nevoie să rămână așa, pentru moment. Îți promit c-o să te sun de îndată ce-o să dea semne că s-ar trezi. Se oprește și privește din nou în jur. Tu chiar n-ar trebui să fii singură în clipele astea.

Și totuși, sunt singură. Mama e tot ceea ce am.

— Eu n-am telefon mobil.

— Atunci, la ce număr vrei să te găesc?

Au existat multe momente în viața mea când m-am necăjit pentru faptul că n-am telefon mobil, ca toți adolescenții pe care-i

cunosc. Dar acum, când îmi doresc doar să mă duc în sala de așteptare și să adorm pe canapeaua învechită, e singura dată când simt că aș putea să mor fără un telefon. Poate c-ar trebui să mă duc la Skye. Dar dacă Skye nu e acolo? Iar până acasă la ea fac cu zece minute mai mult decât am nevoie ca să ajung la magazin. Să fiu cu zece minute și mai departe de spital nu e o opțiune. Așa că-i dau numărul de la magazin și plec.

Mă duc direct acolo și apoi sus, unde rămân în așteptare lângă telefon.

Dar așa n-o să meargă. Am nevoie să-mi mențin creierul ocupat. Totdeauna e câte ceva de făcut în spațiul de vânzare. În toți anii de când locuiesc în magazinul de păpuși, n-am curățat niciodată rafturile la ora unu dimineața. Când ajung la vitrina din față, un perete întreg de rafturi sclipește, iar eu sunt transpirată. Încep un alt perete. Cam pe la jumătatea celui de-al doilea raft, găsesc o plăcuță cu nume, dar fără păpușă. Carrie. Scotocesc pe rafturi, dar nu e acolo. Probabil că mama o fi vândut-o azi și-o fi uitat să pună eticheta cu numele în sertar, pentru următoarea noastră comandă.

N-am avut nevoie, totuși, s-o comandăm pe Carrie. E populară: știam că mai aveam cel puțin două exemplare de rezervă cu ea. E un bebeluș care doarme, un nou-născut, cu o expresie pașnică pe chip. Toată lumea o adoră. Până și mie mi se pare destul de drăguță, ceea ce echivalează cu o mică minune, dat fiind faptul că aproape toate păpușile mă bagă în sperieți.

Mă duc în spate. Trei cutii cu numele „Carrie” scris la un capăt stau una lângă alta pe al doilea raft. Raftul e suficient de scund ca să pot ajunge la el fără ajutor, așa că dau jos cutia. Imediat știu că e goală, după greutate, dar scotocesc prin ea oricum, confirmându-mi părerea. Dau jos și următoarea cutie. Goală. Iau toate cutiile, indiferent de numele înscris la capăt. Foarte curând, podeaua e presărată cu granule pentru ambalat, dar nu e nici măcar o păpușă.

Acum știu cât durează să dai jos cutiile de pe un întreg perete și să cauți prin ele. Patruzeci și cinci de minute. Mă las pe podea și-mi

așez fruntea pe genunchi. Totdeauna am crezut că duc pe umeri o mare parte din povara mamei, fac mai mult decât partea mea prin magazin, îl mențin în activitate, dar e mai mult decât evident că ea le-a purtat pe umeri singură. Oare de ce s-a ascuns mama de toată lumea?

Și eu fac la fel.

Iau telefonul fără fir de pe etajeră și formez.

Sună de patru ori.

— Alo? răspunde vocea somnoroasă.

— Am nevoie de tine.

CAPITOLUL 38

Când intră în depozit, Skye scapă un icnet.

— Ce s-a întâmplat?

— Am făcut totul vraiste.

Se aşază pe canapea şi bate cu palma perna de alături. Mă târăsc până acolo şi-mi las capul în poala ei. Ea începe să se joace cu părul meu, împletind şi despletind o parte.

— Sunt o fiinţă oribilă. M-am gândit că mai bine mor decât să fie mama din nou însărcinată. Acum simt că mor.

— Povesteşte-mi.

— Mama e bolnavă. E în spital. Cei de acolo nu m-au lăsat să stau.

- Aşadar, nu e însărcinată?

— Nu.

— Care-i treaba cu Matthew, atunci?

— Nu ştiu. Poate că doar ies împreună. Ar trebui să-l sun, nu-i aşa?

Mă doare capul.

— Dar n-am numărul lui.

— Nu-ţi face griji. Mama ta o să se facă bine. O să-l poată suna ea personal pe Matthew, mâine.

Încuviinţez din cap.

Ea îşi trece de câteva ori mâna prin părul meu.

— Şi, unde e Xander? S-a dus fuga să-ţi aducă mâncare, sau ce?

Închid ochii strâns, nevrând să mă mai gândesc la cealaltă parte oribilă a serii.

— S-a dus pentru totdeauna.

— Cum? De ce?

— El a crezut că sunt bogată, Skye. A fost singurul motiv pentru care m-a plăcut.

Ea tușește și se foiește pe canapea.

— Hm ... fără supărare, dar el a fost aici, nu-i așa? De ce-ar putea să-i treacă vreodată prin cap că ai fi bogată?

— Pentru că-i cunoaște pe bunicii mei. Părinții mamei. Și se pare că sunt printre cei mai bogați oameni din California.

— Ce?!

— Au fost și ei aseară la balul caritabil.

— Uau. Ce nebunie!

Mă ridic în șezut.

— E o nebunie, nu? Ar trebui să fiu furioasă pentru asta. Pe mama. Pe Xander.

— Ești furioasă pe Xander pentru că bunicii tăi sunt bogați?

— Nu. Sunt furioasă din cauză că ăsta e singurul motiv pentru care m-a plăcut.

— Asta a zis-o el?

— Păi, nu. Dar... Îmi trec mâinile peste față. Dar cum ar putea oricare dintre noi să știe sigur că e așa sau că e altminteri? Chiar dacă el pretinde că ar fi rămas cu mine oricum, n-avem de unde să știm, pentru că el a știut, iar acum nu mai putem să dovedim nimic.

Skye îmi ia mâna într-a ei.

— Nu totul trebuie să fie dovedit. Poate c-ar fi bine doar să ai încredere în el și-atât.

— Dar cum rămâne cu mama? Ar trebui să am încredere și în ea? Fiindcă m-a mințit toată viața. Și sunt furioasă. Și mă simt vinovată pentru că sunt furioasă din cauză că ea e bolnavă!

Mă trântesc la loc pe canapea și fixez tavanul cu privirea.

— Înțeleg. Și eu aș fi furioasă. Dar nu crezi că merită să știe că ea e bolnavă?

— Cine?

— Părinții ei.

Încuviințez din cap. Îmi dau seama că are dreptate.

— Măine, vrei să-l suni tu pe Xander și să iei datele lor pentru mine?

— Tu nu vrei să vorbești cu el?

Îmi apăs palmele peste ochi.

— Nu. Și, te rog, nu-i spune ce se întâmplă cu mama. Ultimul lucru de care am nevoie este să i se facă milă de mine și să vină să mă vadă, numai pentru că se simte vinovat.

— Da, sigur c-o să-ți obțin datele lor. Se mută pe podea și-și pune capul lângă al meu, pe canapea. De ce nu încerci să dormi? O să fiu eu atentă la telefon.

— Nu pot să dorm.

— Vrei să-l chem pe Henry? Ar putea să ne cânte la chitară. Poate că asta te-ar distra pentru un timp.

— E trei și jumătate dimineața. Nu crezi că doarme?

Ea își privește telefonul, care-i confirmă ora.

— Probabil că nu. E pasăre de noapte.

— Eu cred că noaptea se termină la două. Înseamnă că e pasăre de dimineața devreme.

— De ce să se termine noaptea la două?

— Nu știu. De obicei, până cel mult atunci pot să stau trează, așa că trebuie să fie ora la care se termină noaptea.

Ea râde și expediază imediat un SMS.

— Dacă răspunde, e trează; dacă nu, a adormit.

— Uau, iată o metodă de-a dreptul științifică pentru a determina dacă o persoană e trează sau doarme.

Skye îmi ciocănește capul cu degetul, în joacă.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut sarcasmul.

La un moment dat, dimineața devreme, ajung la concluzia că Henry e un băiat drăguț. Mă bucur că Skye a fost capabilă să vadă dincolo de nasul lui ascuțit. Adorm pe acordurile lui de chitară.

Când deschid ochii, o văd pe Skye, de cealaltă parte a camerei, vorbind la telefon. Trec de la pe jumătate adormită la pe deplin

trează într-o secundă, sărind de pe canapea și aproape împiedicându-mă de Henry, care doarme pe podea. Ea mă vede că vin și-și flutură mâna spre mine, scuturând din cap. Apoi, mimează din buze „Xander”, iar eu imediat fac stânga-mprejur și mă trântesc la loc pe canapea. Sper ca ea să obțină datele despre bunicii mei fără prea mare bătaie de cap, după care el va putea să-și debaraseze complet viața de mine.

— Nu, zice Skye. Ea doarme.

Ce oră o fi, în definitiv? Mă aplec și răsucesc ceasul de la mâna lui Henry, ca să pot vedea cadranul. Zece și jumătate dimineța. Uau. Am prins pe puțin cinci ore de somn. Și-atunci, cum se face că tot mă simt de parcă m-ar fi pocnit cineva în plină față cu o bătă de baseball? Și de ce nu mai termină Skye de vorbit? Cât poate să-i ia ca să scrie un număr de telefon și o adresă?

— Xander, te rog, o aud zicând.

Skye e prea drăguță. Eu aș fi făcut rost de număr până acum. Poate c-ar trebui să sun la spital, în timp ce aștept. Caut telefonul, dar abia acum îmi dau seama că vorbește Skye la el. De ce nu și-o fi folosit telefonul ei mobil? Dacă încearcă tocmai acum să sune cei de la spital? Furia față de Xander îmi revine cu toată forța.

— Nu, zice Skye, cu un oftat care sună prea dulce.

Tocmai mă pregătesc să mă ridic și să-i iau telefonul din mână, când o aud zicând „Mulțumesc” și o văd scriind ceva pe hârtia din mâna ei.

— Da. Sigur, o să-i transmit.

Și închide.

— Să-mi transmiți ce?

— Că vrea să stea de vorbă cu tine.

— E bine de știut. Eu nu vreau să stau de vorbă cu el.

— Știu. Îmi întinde hârtia, după care se lasă pe vine lângă Henry și-l mângâie cu o mână pe obraz. Henry. Trezește-te.

Eu îl lovesc peste picior și imediat se trezește, tresărind.

— Uneori trebuie să fii un pic mai convingătoare, Skye.

Ea își dă ochii peste cap, dar zâmbeste. I-am zis că ar trebui să fie mai convingătoare, dar n-aș schimba-o pentru nimic în lume.

O oră mai târziu, stau în holul de la recepția spitalului, așteptând pe cineva care să mă ajute. N-a sunat nimeni, dar după ce Skye a trebuit să plece la lucru, iar eu i-am sunat pe părinții mamei și i-am pus la curent cu situația, n-am mai putut să aștept.

În sfârșit, recepționera lasă jos telefonul și-mi zice:

— E în camera trei zero cinci. Luați liftul până la etajul al treilea și de acolo cineva vă va introduce în aripa respectivă, bine?

— Mulțumesc.

Sunt neliniștită. Nu vreau decât s-o văd pe mama. Dacă o s-o văd, știu că o să mă simt mai bine. Cea mai mare parte din furie mi s-a prefăcut în îngrijorare, însă furia tot mai zăbovește acolo, iar eu vreau să plece. În clipa în care ajung în camera ei și-i văd chipul, palid, dar liniștit, oftez ușurată. Îmi trag un scaun lângă pat și mă forțez să o iau de mână.

— Bună, mamă, șoptesc, dar ea nu se mișcă.

Nu-mi dau seama cât timp am stat acolo, ținând-o de mână (o oră? două?), dar în cele din urmă intră medicul și-mi face semn să-l urmez pe hol.

— Scuză-mă că nu te-am lăsat să o vezi aseară, dar era jos și e mai greu să accepți vizitatori în saloanele alea, pentru că sunt comune. Dar am mutat-o aici în noaptea trecută.

— Și, care-i treaba?

— Așteptăm încă rezultatele câtorva teste. Mama ta a fost foarte des obosită în ultimul timp?

— Da.

Medicul clatină aprobator din cap, în semn că asta credea și el.

— Am eu o bănuială cu privire la ce are, dar o să-i introducem o cameră video în stomac ca să putem vedea ce e acolo. Ecografia nu mi-a arătat mare lucru și aș prefera să văd mai îndeaproape.

— Bine. E periculos?

— Nu. E o procedură banală, cu riscuri minime, care sperăm să ne dea răspunsuri definitive.

— Ea știe?

— Încă nu s-a trezit.

Cred că am făcut o figură speriată, pentru că el adaugă:

— Ceea ce nu constituie un motiv de alarmă. I-am dat ceva care s-o ajute să doarmă, iar efectul ar trebui să se risipească destul de curând. Atunci, o să vorbim cu ea, și-o să vorbești și tu cu ea, și dac-o să fie de acord, o să programăm procedura la prima oră, mâine-dimineață.

— Acum pot să stau aici?

— Sigur că da. Cum am spus, acum, că e singură în cameră, ești bine-venită să stai. Poți să și dormi în camera ei, dacă vrei.

— Da. Vă mulțumesc.

Când tocmai mă pregăteam să intru la loc în cameră, îmi văd buncii apărând de după colț. De ce nu e mama trează, să înfrunte ea situația asta? Oamenii ăștia sunt străini pentru mine. Îmi frec brațele cu palmele, după care le fac un mic semn cu mâna.

— Caymen, da? zice ... doamna Meyers? bunica? femeia.

— Da. Bună, eu sunt Caymen.

Ea își acoperă gura cu palma pentru un moment și inspiră puțin aer.

— Semenii foarte mult cu mama ta când era la vârsta asta, îmi zice, punându-mi o mână pe obraz. Doar ochii sunt ai tatălui tău. Ești foarte frumoasă.

Eu mă foiesc de pe un picior pe celălalt.

Bărbatul mormăie ceva în barbă spre ea, după care îmi întinde mâna.

— Bună, eu sunt străinul numărul unu și ea e străinul numărul doi. Te simți incomodată deja?

Îi răspund cu o jumătate de zâmbet.

— Singurul lucru care o s-o incomodeze e ciudatul tău simț al umorului, Sean. Glumește, draga mea.

— Știu.

Oare simțul umorului poate fi genetic? Le arăt ușa camerei.

— Ea încă nu s-a trezit, dar sunteți bine-veniți s-o vedeți.

Femeia execută câteva respirații adânci, urmate de câteva rapide.

— Să-ți aduc un tub cu oxigen, Vivian, sau te descurci? Sunt sigur că găsesc pe-aici unul în plus.

Ea îl izbește peste piept.

— Lasă-mă doar un minut. Nu mi-am mai văzut fiica de șaptesprezece ani, iar acum o s-o văd într-un pat de spital. Am nevoie de timp ca să conștientizez toate astea.

— Medicul crede că știe care-i problema și zice că ea o să fie...

Aveam de gând să zic „bine”, dar pe urmă mi-am dat seama că el n-a zis și asta. Poate că ea n-o să fie bine...

— Caymen, zice Sean. Poți să mă îndrumi ca să-l găsesc pe medicul ăsta? Am câteva întrebări pentru el.

— Sigur. De fapt, iată-l acolo, vorbește cu asistenta.

— Mulțumesc. Intrați fără mine, voi două. Vin și eu s-o văd într-un minut.

Sean pleacă, iar Vivian se oprește în fața ușii, executându-și bizarul ei exercițiu de respirație.

— Ar trebui să intrați singură, îi zic. Eu o să aștept aici, afară.

Ea încuviințează din cap, dar nu se clintește. Îi deschid eu ușa și abia asta o pune în mișcare. Oare mama mea o să se supere când s-o trezi și și-o vedea mama stând lângă ea? După cum s-a năruit aseară, în magazinul de păpuși, când i-am zis despre părinții ei, am senzația că-și dorea asta de multă vreme.

Privirea îmi zboară de-a lungul holului, spre locul în care vorbește Sean cu doctorul. Mă bucur că mai am pe cineva de partea mea, care să se ocupe de lucrurile importante. Dacă Sean e atât de viclean pe cât l-au descris Xander și frații lui, atunci știu sigur că se pricepe la afaceri.

Bunicii mei sunt bogați. Ciudat.

Curând, Sean e din nou lângă mine.

— Și, cam cât timp crezi că-i trebuie ca să parcurgă șaptesprezece ani de probleme? mă întreabă el, privindu-și ceasul. Crezi că zece minute ar fi suficiente?

Zâmbesc.

— Mama doarme, așa că probabil se va mai reduce din timp.

El aspiră aerul printre dinți.

— Nu. Vivian e tare pricepută să se certe cu ea însăși. Apoi se întoarce spre mine: Probabil că au nevoie de mai mult timp. Ai mâncat deja?

— Nu vrei să o vezi? N-ai mai văzut-o de șaptesprezece ani.

— Nici *pe tine* nu te-am văzut de șaptesprezece ani.

Ochii mă ustură și imaginea lui se încetășează, dar sunt capabilă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Pot să am ceva timp ca să mă revanșez, da? Oare zece minute ar fi suficiente?

— Eu mă gândeam la cinci, dar să vedem cum o să vă descurcați.

El zâmbește.

— A, deci ești nepoata mea, până la urmă!

CAPITOLUL 39

Restul zilei se scurge privind-o pe mama cum trece de la fericirea absolută la furie, la plâns și iar la fericire. Se repetă oarecum ciclic, ceea ce medicului nu-i place, așa că ne dă pe toți afară în timpul după-amiezii, deși mie imi zisese că-mi pot petrece și noaptea acolo. Mama nu se împotrivește, totuși, ceea ce mă face să-mi dau seama că, probabil, are nevoie de odihnă.

— A decurs bine, comentează Sean când ajungem pe hol.

Vivian îl săgetează cu privirea.

— Caymen, noi locuim la câteva ore distanță de aici. Crezi că am putea sta cu tine până când își va reveni mama ta?

— Am putea să luăm o cameră la hotel, dacă sunt prea multe probleme, adaugă repede Sean.

— Apartamentul nostru e foarte mic. Nu știu cât de confortabil v-ați simți acolo. Sunt convinsă că v-ați obișnuit cu altele mult mai mari.

Sean își azvârle brațele spre tavan.

— Ea crede că suntem niște răsfățați, Vivian! Nu putem permite una ca asta!

— Termină, îl apostrofează Vivian. E bine oricum, draga mea. Cum ai prefera?

Eu aș prefera să stea la hotel, dar ar suna extrem de nepoliticos, și poate că mi-ar prinde bine compania.

— Dacă vreți, stați cu mine; din partea mea, e perfect.

În drum spre parcare, Sean își drege glasul.

— Așadar, Xander Spence, hm? E un pic cam prea frumos pentru gustul meu, dar e din altoi bun.

— Nu e după gustul tău, slavă Domnului, intervine Vivian. Pare să fie un băiat foarte drăguț.

— Nu suntem împreună.

— Ah. Noi doar am presupus, fiindcă aseară...

— S-au întâmplat unele lucruri. Nu-i nimic.

Așadar, asta înseamnă să ai bunici? Alții care să-ți dea sfaturi cu cine să ieși și cu cine nu?

Vivian mă cuprinde cu un braț.

— Eu n-am vrut s-o spun, dar e prea frumos și pentru gustul meu, scumpo.

Latura mea care-mi impune să-l apăr pe Xander cu orice preț iese la suprafață.

— De îndată ce ajungeți să-l cunoașteți, e...

Dar mă opresc. Nu mai am nevoie acum să-l apăr pe Xander.

Vivian mă strânge de umăr.

— Au fost douăzeci și patru de ore foarte lungi, nu-i așa?

— Da.

Îmi dau seama că lor li se pare mic apartamentul. Mai ales când Sean deschide ușa șifonierului de pe hol, crezând că dă spre altă aripă a casei, și e nevoit să se oprească, tresărind brusc.

— E loc destul pentru noi două, zic eu, și știți că la parter avem un întreg magazin de păpuși, așa că, dacă înghesuiala devine prea mare aici, avem unde să ne răspândim.

N-o cunosc prea bine, dar am senzația că Vivian se simte vinovată pentru felul în care trăim. Însă eu am vorbit serios: sigur, casa noastră e mică, mai ales când o comparăm cu ale altora, dar cât timp am crescut, nu m-am simțit niciodată dezavantajată. Am fost totdeauna fericită. Se pare că abia în ultimul timp am început să văd tot ceea ce ne lipsește.

Vivian insistă să meargă la cumpărături și se întoarce acasă cu mai multă mâncare decât am putea da gata într-o lună. Se pune imediat pe treabă, căutând locul potrivit pentru tot ce-a cumpărat. După care încep întrebările de temut.

— Și, zici că ești în ultimul an de liceu, da?

Încuviințez din cap.

— Și ce-o să studiezi de anul viitor? Întreabă Sean, cu nevinovăție, în timp ce citește eticheta unei conserve de porumb cumpărate de Vivian.

E clar că evită contactul vizual, pentru că ce altceva ar putea fi într-o conservă de porumb, dacă nu porumb? Oare știe, cumva, că e un subiect neplăcut pentru mine?

— Eu nu ..., încep.

„Eu nu știu”, avusesem de gând să zic, dar nu pot. Nu pentru că m-aș rușina s-o recunosc, sau din cauză că e nevoie de ajutorul meu în magazin. După ce-am descoperit azi-noapte toate cutiile alea goale în camera din spate, mi-am dat seama că n-am fost nicidecum de prea mare ajutor. Mama trebuie să-și dea seama de ce are nevoie magazinul, iar faptul că mă învârtesc pe lângă ea n-o ajută. Eu trebuie să merg mai departe.

— O să studiez științele, declar apoi. Încă nu știu precis unde.

— Și ce-o să faci cu o licență în științe? Ești interesată de medicină?

— Nu, m-am gândit la criminalistică. Dar încă nu știu.

— E un domeniu grozav în care să muncești ca student. De acolo, poți să pornești în foarte multe direcții. Opțiunile sunt nelimitate, de-a dreptul.

— Da, sunt, incuviințez eu.

Sună telefonul și răspund repede, gândindu-mă că ar putea să fie mama sau medicul. Dar e o voce de bărbat.

— Susan e acasă?

— Nu. Nu e. Pot să-i transmit ceva?

— Poți să-i transmiți că a sunat Matthew?

— Matthew. Nu. Adică, da, pot, numai că ea e în spital.

El pufnește în râs, descumpănindu-mă.

— Țsta e pretextul ei, de data asta?

— Poftim?

— Ascultă, spune-i mamei tale că dacă-și plătește facturile n-o s-o mai sun.

— Sunteți recuperator?

Sean își ridică privirea spre mine.

— Spune-i să mă sune.

Sean îmi face semn să-i dau lui telefonul și mă conformez. Iese pe ușă și o închide în urma lui. Tare bine e să ai pe cineva în spate.

CAPITOLUL 40

Mama imi strânge mâna cu putere.

— Doctorul zice că e doar o procedură standard, mamă. Nu e cazul să fii emoționată.

— Dar tu n-ai fost sarcastică toată dimineața cu mine. Înseamnă că tu crezi că e ceva serios.

Izbucnesc în râs.

— Sunt doar prea obosită ca să mai fiu sarcastică, mamă, plus că tatăl tău mă face să mă simt total lipsită de originalitate.

Mama zâmbește.

— Îți plac părinții mei?

— Da.

E tot ce pot să-i spun. Acum nu e momentul să repet că nu trebuia să mă mintă toată viața. Părinții ei nu sunt monștrii pe care mi i-a zugrăvit ea. Abia am reușit să-mi opresc revărsarea mâniei.

— Știu, zice ea, părând să-mi citească gândurile. Eu te-am privat de ei. Am luat hotărârea pentru mine, dar n-aveam niciun drept s-o iau și pentru tine. Îmi pare foarte rău.

Îi strâng mâna.

— O să recuperăm timpul pierdut când o să fiți bine toți. Așa că încetează odată s-o mai faci pe bolnava. Dacă-ți voiai părinții înapoi, puteai să alegi o cale mai puțin melodramatică.

Ea zâmbește.

— Așadar, n-o să mor.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, puștoaico.

Sean și Vivian au stat deja de vorbă cu mama, așa că iau liftul și cobor după ei în sala de așteptare. Dar când trec de colț constat că nu sunt singuri. Îi recunosc imediat spatele lui Xander, dacă nu după altceva, măcar după postura extrem de frumoasă. Dacă Vivian nu m-ar fi văzut când am intrat, aș fi putut să bat în retragere fără ca el să știe, însă privirea ei îl face să se întoarcă. Inima începe să-mi bubue în piept. Mă retrag oricum și mă duc spre partea din față a spitalului, după care ies în aerul rece. Copacii desfrunziți care mărginesc parcare se văd negri pe fundalul alb al cerului.

— Caymen, mă strigă el. Stai. Te rog.

Mă opresc pe un petic de iarbă îngălbenită și mă întorc spre el.

— Ce e?

— Aproape că uitasem cât de nesigur poți să-l faci pe cineva să se simtă sub privirea ta.

Tac și aștept să-mi explice motivul pentru care e aici.

— Bun. Presupun că am cuvântul, zice el și inspiră adânc. Iată-mă, infruntând eșecul. Iată-mă, punând totul în joc, chiar dacă știu că e posibil să pierd. Și sunt îngrozit.

Înghit apăsător, luptându-mă cu instinctul de a-l liniști.

— Dar, așa cum ai zis tu, dacă-ți dorești ceva care să merite, atunci merită și riscul. Privește iarba, apoi își ridică fruntea la loc, aproape de parcă și-ar fi pregătit un discurs, iar acesta e preambulul. Îmi pare foarte rău. În seara aia... În seara balului... Am fost neghiob. N-am știut că nu-ți cunoști bunicii. Iar când Robert a zis...

— Robert?

Amintirea lui Robert din seara aia îmi zguduie creierul. Uitasem de el, cu toate celelalte lucruri care se întâmplaseră.

— Eu n-am... Eu și Mason n-am fost niciodată împreună...

— Știu. Mi-a explicat Skye. Atunci m-a luat prin surprindere și am crezut că de-asta voiai să fugi. Pentru că erai vinovată. Numai că Robert e un ticălos. Nu-mi dau seama de ce l-am crezut pentru o clipă. Trebuia să fi fugit în urma ta, ca să mă asigur că ești bine. Că suntem bine.

Are dreptate. Robert e un ticălos.

Xander își privește mâinile, după care își trece degetele prin păr, arătând mai puțin calm și stăpânit decât l-am văzut vreodată.

— Înțeleg că te-a șocat vederea bunicilor pe care nu i-ai cunoscut niciodată, dar de ce nu mi-ai răspuns la telefon de atâtea ori?

— Tu ieșeai cu mine fiindcă știai că sunt bogată.

— Ce?

— Poți să tăgăduiești cât vrei, dar n-o să știm niciodată dacă e așa sau altminteri. Pentru că n-ai cum să nu mai știi ceea ce știi.

— Am aflat despre bunicii tăi acum mai puțin de o lună. Bunica mea mi-a zis. La început nu știam.

— N-ai cum să nu mai știi ceea ce știi, îi zic din nou.

— Dar...

Își încrețește nasul și apoi își ridică privirea disperată spre cer.

— Dar ce?

— Să nu mă urăști pentru că spun asta, dar... Tu nu ești bogată. Am văzut cum trăiești, iar când am aflat despre bunicii tăi, m-am gândit că poate mama ta a vrut să se asigure c-o să vezi cum trăiește și cealaltă parte, sau ceva care să-ți ofere o perspectivă. Dar când mi-am dat seama că tu nici măcar nu ți-ai cunoscut bunicii, când am aflat că i-ai văzut pentru prima oară atunci, la balul caritabil, atunci am știut că tu nu ai bani, Caymen. Că ești săracă. Dar mie tot îmi plăci. Foarte mult.

Eu râd, iar el zâmbește. După felul în care se apropie, centimetru cu centimetru, îmi dau seama că e pregătit să lase totul în urmă. Dar eu nu sunt tocmai pregătită. Încă am întrebări.

— Dar verișoara ta? Ea a vorbit despre complexul Cenușăresei, iar tu n-ai suflat nici măcar un cuvânt.

— Verișoara mea e o obraznică răsfățată, iar eu am învățat că e cel mai bine să n-o contrazici. Dar ai dreptate. Am făcut o mulțime de greșeli în seara aia. Ar fi trebuit să-i iau apărarea partenerei fratelui meu. Și ție. Ar fi trebuit să-l pocnesc pe Robert atât de tare, încât să nu mai vrea niciodată să-mi pronunțe numele, darămite să se folosească de el ca să obțină avantaje. N-ar fi trebuit să te las să

pleci. Ar fi trebuit să te duc eu cu mașina acasă. Ar fi trebuit să-l dau naibii de bal caritabil.

— Nu da naibii caritatea.

Se oprește deodată, rămânând complet nemișcat. Sunt derutată. Eram convinsă c-o să ajungă la vreun soi de încheiere în forță, una pe care chiar mi-aș fi dorit-o din partea lui. Ceva care să mă determine să spun: „Bine. Dragostea învinge totul.” Numai că, în loc de asta, el îmi oferă zâmbetul lui cu buza mușcată, iar eu aproape că mă arunc în brațele sale. Pentru prima dată din seara aia în care i-am întors spatele și am plecat, îi simt inima întreagă.

— De ce zâmbești de parcă ai fi câștigat, sau cam așa ceva?

— Pentru că tocmai ai fost sarcastică față de mine. „Nu da naibii caritatea”, ai zis. Tu ești sarcastică atunci când ești binedispusă. Iar dacă ești binedispusă, înseamnă că nu ești chiar extraordinar de furioasă pe mine.

— Tu și mama. Voi aveți impresia că mi-ați descifrat tiparele sarcasmului, hm?

— Da.

— Eu sunt sarcastică tot timpul, Xander, binedispusă sau nu, așa că nu e nevoie să desenezi vreo diagramă, sau altceva.

El izbucnește într-un râs vesel.

— Ai idee cât de mult mi-ai lipsit?

Închid ochii și inspir adânc. Asta era. Replica aia care-mi stârnește dorința de a-l ierta.

— De unde-ai știut că sunt aici? De unde-ai aflat despre mama?

Îmi țin respirația. Răspunsul la întrebarea asta mi se pare extrem de important pentru mine. Oare s-a hotărât să mă caute după ce a aflat despre mama, sau înainte? Cât de mare nevoie am ca răspunsul să fie „înainte”...

— Păi, ieri, când am sunat la magazinul de păpuși și Skye nu m-a lăsat să vorbesc cu tine...

— Credeam că Skye a fost cea care te-a sunat, il intrerup eu.

— Nu, eu te-am sunat, dar a răspuns Skye, și tot ce voia era să afle datele de contact ale bunicilor tăi. Am implorat-o să mă lase să

vorbesc cu tine, dar n-a vrut. Așa că m-am dus la magazin și l-am găsit închis. Asta m-a pus pe ace. N-am mai văzut niciodată ca magazinul să fie închis, până alaltăieri. Așa că m-am dus la magazinul ăla de antichități de alături ca s-o caut pe Skye, să aflu ce se petrece. Skye nu era acolo, însă proprietara, care am impresia că s-ar putea să fie un pic nebună, apropo...

— Noi folosim termenul „excentrică”, dar merge și așa.

— Ea mi-a zis despre mama ta. Nu știa precis la ce spital e, așa că am început cu Comunitarul, după care am ajuns aici. Face un pas înainte și mă atacă încă o dată cu arma secretă a zâmbetului său. Putem să ne îmbrățișăm odată? întreabă, dar nu-mi mai așteaptă răspunsul, ci mă trage spre el.

Nu mă împotrivesc; îmi încolăcesc brațele de mijlocul lui. Lacrimi tăcute îmi șiroiesc pe față. Mă destind în brațele lui. Aveam nevoie de el.

— Te iubesc, îi spun în șoaptă.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit.

— Nu mă provoca.

— Și eu te iubesc, zice el, lipindu-și obrazul de al meu. Mult de tot.

CAPITOLUL 41

El se desprinde primul, chiar dacă i-am prins în pumn o bună parte din spatele tricoului și am ținut-o strâns.

— Cum e cu mama ta? E însărcinată, până la urmă?

— Nu.

— Asta e bine... corect?

— Nu. Am fost egoistă. Un copil ar fi fost o veste bună. Aici e ceva groaznic. Încă încearcă să-și dea seama ce e în neregulă.

Îmi indeasă o șuviță de păr după ureche și-mi șterge o lacrimă de pe obraz cu degetul lui mare. Încearcă încă o dată să facă pasul înapoi, însă i-am mai prins un pumn de tricou. Chicotește și capitu-lează, cuprinzându-mă din nou cu brațele.

— O să aflăm noi. Tata îi cunoaște pe câțiva dintre cei mai buni medici din lume și...

De data asta, eu îi dau drumul și fac un pas înapoi.

— Nu. Tu n-ai venit aici ca să rezolvi problema asta. Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi ca părinții tăi să creadă că am început să ies cu tine din cauză că mama era bolnavă și aveam nevoie de ajutorul tău. Sean și Vivian au situația sub control și totul o să fie bine.

Zic asta, cu toate că nu sunt convinsă că o și cred.

— Atunci, ce pot să fac? Bunicii tăi au unde să stea? Pentru că sunt oarecum în domeniul găzduirii oamenilor pentru o noapte, două...

Zâmbesc.

— Vă e foame? Când ați mâncat ultima oară? Poate să mă duc să iau mâncare pentru toată lumea?

Îl apuc de mână.

— Xander.

— Ce e?

— Te rog, nu pleca. Atunci când o să iasă medicul... vrei să fii... aici pentru mine?

— Sigur că da.

Îmi strânge mâna și ne întoarcem împreună înăuntru.

Sean ridică o sprânceană când ne vede, gândind probabil: *N-am căzut cu toții de acord că băiatul ăsta e prea frumos?*

— Încă n-a coborât doctorul? îi întreb.

— Nu.

— Apropo, el e Xander, le zic, ridicând puțin mâinile noastre împreunate. Ei sunt doamna și domnul Meyers... Dar bănuiesc că ați făcut deja cunoștință la balul caritabil.

Sean își tot plimbă privirea între mine și Xander și-mi dă impresia că se abține de la administrarea a cine știe ce povețe de bunic. Mă întreb dacă nu i-o fi greu să-și păstreze părerile pentru sine. Poate c-o mai fi învățat un lucru, două, despre adolescenți în ultimii douăzeci de ani. E evident că n-avea habar pe vremea în care locuia mama cu ei.

În cele din urmă, Vivian zice:

— Xander, noi abia am cunoscut-o, așa că ai foarte mare grijă de ea.

— Sigur că da, doamnă.

— Caymen, zice bunicul, luând-o de mână pe Vivian, eu mă duc s-o hrănesc pe doamna asta. Voi aveți nevoie de ceva?

— Nu, suntem bine.

Găsesc un scaun într-un colț, iar Xander se așază lângă mine. Un televizor atârnat în alt colț difuzează știri, dar mult prea încet ca oricare dintre noi să le audă.

Sean și Vivian pleacă împreună. Îi urmăresc cu privirea. Cum e posibil ca într-o zi să fiu numai eu cu mama, iar în cea următoare, să am trei oameni care țin atât de mult la mine?

Un junghi de frică mă străpunge. Nu cumva Dumnezeu s-a hotărât să mă aranjeze, să se asigure că n-o să rămân singură dacă se va întâmpla ceva cu mama? Privesc spre tavan. *Eu tot îmi vreau mama, zic în gând. Te rog, nu mi-o lua.*

— Caymen? Xander mă apucă de mână. Ești bine?

— Da, doar speriată.

— Știu. Și eu.

Își întinde picioarele în fața lui și-și lasă capul pe spate, pe perete. Apoi îmi duce mâna la buzele lui și-o lasă acolo.

Îmi pun capul pe umărul lui.

— Bun, deci detectivul pică, deși trebuie să spun că ești mult mai bun ca mine la observare.

— Numai observare forțată.

Îmi trec un deget de-a lungul unei vene din antebrațul lui.

— Și tăiem și producția muzicală? Henry te-ar iubi până la moarte.

— Ar fi plăcut, zice el, dar e nevoie de bani ca să produci muzică. După opinia mea de amator în materie de muzică, așa zice că formația Crusty Toads e într-adevăr bună. O să se descurce bine. Dar am putea să discutăm cu ei despre emblemă, totuși? Cine a conceput chestia aia?

— Pe bune! E urâtă. Dar poate că, fiind atât de urâtă, e bună?

Xander strânge din buze.

— Nu știu.

— Bine, atunci renunțăm la producția muzicală. Toate astea ne duc spre chestia cu mâncarea. Tu o adori.

— Așa e.

— Te superi dacă-ți spun ceva?

— De ce să mă supăr?

— Pentru că, poate, n-ai vrea să auzi așa ceva.

Oftează.

— Bine. Spune-mi.

— Cred că e posibil ca tatăl tău să fi avut dreptate în legătură cu tine. Cred că ești un talent multilateral. Și o persoană capabilă să se ocupe de mai multe probleme simultan. Plus că ai farmecul ăsta tăcut. Ți se potrivește foarte bine.

Îmi opresc respirația, așteptând ca el să treacă în defensivă, să-mi spună că nu-l cunosc la fel de bine pe cât mă cunoaște el.

Umerii i se ridică, apoi cad la loc.

— Ai avut dreptate, n-aș fi vrut să aud așa ceva.

— Îmi pare rău.

— Dar e posibil să ai dreptate. Mă gândesc la hotel mai mult decât ar trebui s-o facă unul căruia nu-i pasă.

— Caymen.

Întorc repede capul spre direcția noii voci din încăpere și, când văd că e doctorul, sar imediat în picioare.

— Da? Cum e?

— Totul a mers bine. Problema era cea pe care am bănuț-o. Are ulcer hemoragic la stomac.

— Asta ce înseamnă? Pare ceva serios.

— Chiar e. Și e foarte bine că l-am depistat. E o maladie vindecabilă, dar una care o să solicite mult timp pentru recuperare. Și într-un mediu lipsit de stres.

— Categorie.

Poate și timp petrecut departe de magazinul de păpuși. Trag aer în piept.

— Pot să-o văd?

— Da. Chiar a întrebat de tine când s-a trezit.

Medicul se întoarce să plece, iar eu pornesc după el. Când simt că nu vine și Xander, privesc înapoi.

— Eu o să aștept aici, îmi zice. Să le dau vestea părinților ei, când s-or întoarce.

— Nu. Te rog, vino cu mine. Mama o să vrea să te vadă.

I-am povestit ce s-a întâmplat între mine și Xander la balul caritabil, iar mama mi s-a părut că se întristează mai tare decât ar trebui

s-o facă o persoană care nu-l agreează pe Xander. La vremea aia, n-aveam ce să-i spun ca să-i alin tristețea, însă acum, că suntem împreună, sper ca asta s-o facă fericită.

— Caymen, sunt bine.

Mă întorc, îl iau de mână și-l trag după mine.

— Aici nu e vorba despre tine.

Iar el râde.

Intru singură în cameră, lăsându-l pe Xander să aștepte pe hol. Mama întinde mâna după mine, iar eu mă așez pe marginea patului.

— Așadar, presupun că sunt un ghem de stres.

— Nu tu, ci doar stomacul tău.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce. Mi-aș fi dorit să fi avut mai multă încredere în mine. Să mă lași să te ajut mai mult.

Ea râde cu o jumătate de gură.

— Mai mult? Caymen, tu ai făcut mai mult decât aș fi avut dreptul să-ți cer.

Fixez cu privirea acul pentru perfuzii din brațul ei. E înconjurat de vântăi.

— Magazinul e..., începe ea.

— La mare ananghie? Mda, știu.

— Lucrez la variante alternative. Poate că un magazin online ar fi calea de ales. Dar, Caymen, asta e răspunderea mea. Nu a ta. M-am gândit c-o să ți-l las ție la un moment dat, dar nu e pasiunea ta, așa-i?

Râd, după care imi cobor fruntea pe pat, lângă a ei.

— M-am străduit atât numai pentru că știam cât e de important pentru tine.

— Ești o fică nemaipomenită, zice ea, mângâindu-mă pe creștet. Tu faci o mulțime de lucruri numai pentru mine, nu-i așa?

— Așa se face într-o familie.

— Caymen, dacă vrei să-l cunoști, ai tot dreptul.

Îmi ridic brusc privirea spre ea.

— Ce? Pe cine?

— Pe tatăl tău. De tine depinde. Pe mine nu mă deranjează.

Încuviințez din cap. Încă nu știu precis ce-aș vrea de la tatăl meu, dar îmi face bine să știu că am posibilitatea alegerii.

— Prin urmare, dacă magazinul de păpuși nu e visul tău, atunci care e?

— Facultatea. Licența în științe.

— Perfect.

— Xander e aici. E pe hol.

— Știam eu c-o să revină. Cum ar putea cineva să stea mult timp departe de tine? Cheamă-l înăuntru. Am ceva scuze de prezentat.

Zâmbesc. Strânsoarea fermă a mamei mele pe mâna mea îmi amintește cât e ea de puternică. O strâng la rândul meu, după care ies pe hol.

— E bine?

Îl îmbrățișez pe Xander, frecându-mi fața de gâtul lui.

— Cum e posibil să fiu cuprinsă de o fericire atât de desăvârșită, când mama e în spital, iar magazinul de păpuși e la mare ananghie?

— Simplu: știi că totul o să fie bine. Acum e ca liniștea de după furtună. Totul s-a așezat și, chiar dacă au rămas distrugerii în urmă, știi că tot ce-a fost mai rău a trecut.

— Frumoasă analogie.

— Mersi.

— Ești pregătit pentru discuția de după furtună cu mama mea?

— Dintr-un anume motiv, nu mai sunt chiar atât de încrezător pe cât eram prima dată când am cunoscut-o.

— O să te descurci perfect. Toate mamele te plac, ai uitat?

El își îndoaie genunchii, îmi cuprinde mijlocul cu brațele și se ridică, desprinzându-mă de podea, astfel încât abia mai ating gresia cu vârfurile degetelor.

— Atâta timp cât fiica ei mă iubește, sunt în stare să înfrunt orice.

— Chiar și REDRUM? Pentru că, după ce plecăm de-aici, mergem la tine să vedem *The Shining*.

— Acum, când viitorul meu e reprezentat de hoteluri, crezi că e o idee bună?

Îi simt zâmbetul pe obrazul meu.

— Nu-ți face probleme, poți să-ți acoperi ochii. N-o să râd de tine... prea tare.